R 9. ÅRG. 26. SEPTEMBER 1921. PREN.-PRIS 2:50.

以便以設耳

KINA-MISSIONS-TIDNINGEN "SINIMS LAND"

耶和華以拉

EBENEZER HERREN FORSER

ORGAN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA
REDAKTION: ERIK FOLKE, NATH. HÖGMAN.

En kinesisk fruktbärare.

KALLADE ATT BÄRA BÖRDOR.

Utdrag ur *Alb. Lundes* anförande vid Duvbo under årsmötet.

»Ty därför att I förra gången icke voren tillstädes, var det som Herren, var Gud, bröt ned en av oss.» 1 Kröu. 15: 13.

Dessa ord peka tillbaka på en dag, som låg bakom, och på då gjorda bittra erfarenheter. Låt oss nu taga reda på det historiska sammanhanget.

I det gamla förbundets tid sags en gång en underlig karavan, ett underligt folk, draga fram genom öknen mot ett bestämt mål, ett bestämt land. Säkert kunde de som sågo dem icke låta bli att tänka: »Det är i sanning ett märkligt folk.» Det var en så underbart god ordning och ledning i allt.

Också vi måste förundra oss över den ordning, som rådde bland den skara, som tågade fram genom öknen. Vad som särskilt gjorde ett djupt intryck, var dess gudsförhållande. Detta folk hade ibland sig något som kallades Vittnesbördets tabernakel, där deras Gud lovat att uppenbara sig för dem. Så snart de ankommo till en lägerplats, sattes detta tält upp, och när de skulle taga vidare, togs det ned. Gud själv hade förordnat, vilka bland folket, som skulle utföra detta arbete och under vandringen bära tabernaklets olika delar.

I 4 Mos. 3: 17—31 samt kap. 4: 1—20 omnämnas tre olika grupper, utvalda bland leviterna, som Herren uttagit för denna tjänst.

Kehats barn skulle hava vård om arken med nådastolen, ljusstaken, altarna och de tillbehör till de heliga föremålen, som begagnades vid gudstjänsten.

Gersoms barn skulle vårda och bära själva tabernaklet och dess täckelse, förhänget med tillhörande streck och redskap.

Meraris barn hade fått sig anförtrodda bräderna till tabernaklet med dess tvärstänger, stolpar och fotstycken, pluggar och streck och alla tillbehör.

I samma bok, kap. 7: 1 f. berättas, att sedan Mose hade låtit sätta upp tabernaklet, smort och helgat det med alla dess tillbehör och likaså satt upp altaret, smort och helgat det, framburos av Israels hövdingar i offergåvor sex övertäckta vagnar och tolv oxar. Det vill synas, som visste icke Mose, vad han skulle göra med dessa offergåvor. Men Herren tillsade honom att mottaga dem, för att de skulle vara vittnesbördets tabernakel till tjänst. »Du skall», sade Herren, »lämna det åt leviterna allt efter beskaffenheten av vars och ens tjänst.» Och Mose gjorde, såsom Herren bjöd. Två vagnar och fyra oxar överlämnade han åt Gersoms barn och fyra vagnar och åtta oxar åt Meraris barn. Gersoms barn och Meraris barn skulle befrias från att bära de av tabernaklets tillbehör, som blivit dem anförtrodda. Men, står det (v. 9) »åt Kehats barn gav Mose icke något, ty dem ålåg att hava hand om de *heliga* föremålen, och dessa skulle *bäras på axlarna*».

Förut hade det varit tre släkter i Israel, som varit med om att bära tabernaklets tillbehör. Från denna dag var det blott *en* släkt, som var utsedd att bära de heliga föremålen.

Gå vi nu till 1 Krön. 13:e kap., finna vi där berättat, att arken en dag skulle föras upp till templet, som nu var färdigt och som efter ökenvandringens slut skulle ersätta tabernaklet. Och där säges, att David och Israels barn läto sätta arken på en vagn för att låta köra den till Davids stad. Men, heter det, Herrens vrede upptändes, och han bröt ner Ussa, en av de män, som skulle köra vagnen. (13: 10).

Så förgår en lång tid, varunder David icke vågar flytta arken vidare. Men slutligen kallar han till sig några leviter, tillhörande Kehats barn, och säger till dem: »I ären huvudmän för leviternas familjer. Helgen eder tillika med edra bröder och hämten så Herrens, Israels Guds, ark upp till den plats, som jag har berett åt den. Ty därför att I förra gången icke voren tillstädes, var det, som Herren, vår Gud, bröt ned en av oss till straff för att vi icke sökte honom så, som tillbörligt var.» (1 Krön. 15: 12, 13). Och så tillägges det i v. 15: »Och såsom Mose hade bjudit i enlighet med Herrens ord, buro nu Levi barn Guds ark med stänger, som vilade *på deras axlar.*»

Om vi nu gå till Ebr. 9 kap. finna vi i v. 2—5 de föremål uppräknade, som Kehats barn hade att bära. Härom säger aposteln: »Om vart och ett särskilt av dessa föremål är nu icke tillfälle att tala.» Men allt var det, säger han, sinnebilder av vad som skulle komma. Allt syftade det på evangeliet om Jesus Kristus.

Liksom Kehats barn ständigt skulle bära arken, så gives det ännu i dag bland Guds folk sådana, som äro satta till att på sina skuldror bära bördor, och som aldrig befrias från detta uppdrag. Det är sådana slags människor Guds sak icke kan undvara. Funnes icke de, skulle många i likhet med Ussa brytas ned, och så skulle arbetet för Guds rike avstanna. Men om de finnas och äro med, skall målet nås.

Jag tror det kan sägas om denna mission liksom över huvud taget om alla som arbeta i samband med Kina Inland Missionen, att den i sina led räknar sådana, som på sina skuldror bära Guds sak, som villigt gått in under bördorna för att bära dem på sina hjärtan inför Herren.

När jag tänker på att de här församlade snart skola skingras för att begiva sig till sina olika vistelseorter, liksom ock att några snart skola återvända till missionsfältet, och att vi sannolikt aldrig mer alla skola träffas, vill jag bedja eder, vänner, tänka på vad jag nu säger: Det kommer utan tvivel dagar, när I skolen känna det, som om bördan tryckte alltför hårt på edra skuldror. Men, bröder och systrar, kommen då ihåg, vad Herren sade till Kehats barn: »I skolen *alltid vara med och bära.*» Jag vet icke, om Kehats barn betraktade detta som en tung, ofrånkomlig plikt eller som ett privilegium. Visst är, att de *borde* hava sett det som ett privilegium.

Det fanns f. ö. ett ord särskilt till dem av Kehats barn, som kände sig trötta. Det säges i 2 Krön. 5: 7: »Och prästerna buro in Herrens förbundsark till dess plats i husets kor, i det allra heligaste, till platsen under kerubernas vingar.» Det kom således en dag, när Kehats barn blevo befriade från att bära sin börda, när de fingo sätta ned arken för att aldrig mer behöva lyfta den.

Och nu vill jag säga särskilt till eder, I äldre: En dag skolen också I för sista gången få sätta ned eder börda för att aldrig mer behöva lyfta den. Lycklig emellertid var och en, som är uttagen till att bära bördan av de heliga föremålen!

Och vad skulle väl menas med de heliga föremålen om icke budskapet om Jesus, Guds Son, världens Frälsare?

I Israel skedde ett nedbrytande, därför att de som skulle vara med och bära, icke voro tillstädes. I Guds barn, det blir aldrig ett nederlag, ett avbrott i vårt arbete, vår mission, så länge Kehats barn äro med och bära. Så länge I, bröder och systrar, ären villiga att gå in under bördorna och bära de heliga föremålen, taga dem på edra axlar, skall det aldrig bliva något nederlag i Guds andliga Israel.

Säkert haven I alla stundom känt det så, som skulle bördan vara så tung, att I icke längre förmån bära den. För min del har jag ofta känt det sa. Men liksom den dag kom, då Kehats barn under jubel fingo bära in Herrens ark till dess plats i husets kor, i det allra heligaste, så skall också för oss komma en dag, då vi för sista gången få sätta ned vår börda, då vi för alltid äro fria.

Min önskan för eder, syskon, är icke, att I skolen återvända till edra hem från detta årsmöte lätta och glada utan med bördan vilande på edra skuldror. Om icke förr skola vi mötas den dag, då bördan för alltid är avlyftad, och då skola vi med jubel tacka honom, som lade bördan av de heliga föremålen på våra skuldror. Amen.

Från redaktion och expedition.

De politiska förhållandena i Kina påkalla allt fortfarande mycken uthållig förbön av Guds folk. Såsom framgick av missionär Berglings redogörelse i föreg. n:r, förestå viktiga avgöranden i prov. Shensi. Dessutom har inbördeskrig utbrutit mellan provinserna Kwanglung och Kwangsi, och man befarar, att även Yunnan och Kweichow skola indragas däri. Städerna Ichang och Wuchang, där bl. a. även Sv. Missionsförbundets mission arbetar, plundrades. Väldiga värden gåvos därvid till spillo, och tusentals män, kvinnor och barn, mördades. Alla utländska missionsarbetare blevo emellertid skonade. Kära vänner, låt oss icke förtröttas i bön för arma Kina!

Fortbildningskursen i Holsbybrunn för missionärer avhölls den 16—31 aug. under talrik anslutning och mycken välsignelse från Gud. Å annat ställe i detta n:r införes kursens hälsning till missionärerna på fältet.

Nyutkomna skrifter.

På S. M. K:s förlag har nu utkommit en broschyr av missionssekreterare N. Högman med titeln *»Svenska Missionen i Kina,* dess uppkomst, utveckling och närvarande ställning». Som titeln anger, avser den att giva en kortfattad framställning av vår missions historia. Vi anhålla vördsamt om våra vänners hjälp att sprida densamma. Alla, som själva lärt att älska S. M. K., och som därför önska att göra dess arbete känt i vidare kretsar, ha här ett lämpligt tillfälle därtill. Den värdefulla skriften, som är rikt illustrerad, kostar endast 25 öre.

Artikelserien *»Missionärskallelsen»* av J. Hudson Taylor, som varit synlig i Sinims Land, har nu utkommit såsom särtryck och kan rekvireras från expeditionen till ett pris av 25 öre. Vi äro övertygade om att detta utmärkta föredrag av den gamle missionsledaren med den omfattande erfarenheten kan bli många ovissa unga kristna till hjälp och ledning. Sprid den i din skola eller din ungdomsförening!

Hemkomna missionärer.

Enligt senaste meddelanden anlända missionär och fru *Tjäder* till Sverige omkring den 15 dennes. Vi hälsa dem varmt välkomna till hemlandet med en tillönskan om att Guds rikaste välsignelse här må möta dem.

Bönemötena för S. M. K.

återupptagas för hösten tisdagen den 20 sept. kl. 7 e. m. i Betesdakyrkan, och fortsätta därefter som förut varje vecka. Låt oss alla akta dessa tillfällen till gemensam bön dyrbara och genom troget deltagande däri tillförsäkra oss själva och våra kämpande syskon på fältet rik välsignelse. Varje vår försummelse i bönen sätter sina spår i arbetet därute. Låt oss därför komma endräktigt tillsamman, och Herren skall förvisso låta sin kraft vara verksam till frälsning bland Kinas folk!

Missionär Th. Sandberg har — enligt vad vi till vår djupa ledsnad erfarit — under den gångna sommaren varit mycket svag till sin hälsa. Det synes vara hans gamla onda, magsjukdom, som på sista tiden förvärrats, och som ger anledning till ej så liten oro. För att bere-

da honom en välbehövlig lättnad i hans arbetsbörda har missionär Martin Lindén kallats att biträda honom i arbetet. Vi vilja på nytt anbefalla vår broder i missionsvännernas åtanke och förbön.

Ändrade planer.

Under missionssekreterare Högmans frånvaro kommer kand. Mellquist med ändring av planerna för hans utresa till Kina — se red. meddelandena i S. L. nr 4 — att t. v. kvarstå i hemarbetet.

Hälsning till missionärerna.

Bröder och systrar!

Under de dagar, vi varit samlade till denna kurs, har en gemensam önskan gjort sig gällande att sända eder alla en broderlig hälsning. Från första dagen till den sista ha ni varit i våra tankar och våra böner.

Gud har varit oss nära under denna kurs. Hans Andes kraft har vilat över oss och böjt våra hjärtan till självrannsakan och bön. Vi ha mottagit rika välsignelser, och det är vårt hopp, att frukterna av denna kurs skola visa sig i den svenska missionens arbete på de skilda fälten — ja, att de skola mogna till evinnerligt liv.

Genom bibelstudiet ha vi fått en djup inblick i Jesu efterföljelse och i vår andliga tempeltjänst. Vi ha sett hans härlighet såsom den av Fadern enföddes härlighet, full av nåd och sanning. Vi ha sett Kristus såsom den genom lidande fullkomnade frälsningshövdingen, vilken delaktiggör oss av sitt liv, på det att vi i tjänande kärlek må följa honom och fullkomnas genom honom. Vi ha sett hans offergärning på Golgata såsom den enda grundbetingelsen för vår andliga tempeltjänst. Vi ha sett högheten i denna tjänst men ock dess frestelser och stora ansvar. Vi ha ock sett tempelsyner, som blott tillhöra evighetens värld.

Såsom kanske aldrig förr ha vi fått blicka in i de icke kristna religionernas väsen. Vi ha ställts ansikte mot ansikte med den djupa längan, som tidsåldrarna igenom varit så mäktig bland folken och som bäst uttryckes i psalmens ord: »Huru skall jag därtill komma, att jag må få träda fram inför Guds ansikte?» Med vördnad ha vi betraktat dessa människoandens försök att nå fram till Gud och finna svaret på själens tärande frågor. Men på samma gång har den sanningen stått fram i ett utmordentligt ljus, att kristendomen allena bland alla världens religioner har att giva, vad människan sålunda söker. Där finnes i gudomlig fullhet allt vad dessa religioner innerst velat syfta till — att visa vägen till ett liv i Guds gemenskap. Ty i Kristus möter människan Gud såsom Fader — i honom återknytes barnaskapet. »Det som djupast skiljer kristendomen från de övriga religionerna», sade en av föreläsarna, »är Kristi kors.»

Att rätt förstå andelivet hos de folk, bland vilka vi arbeta, för att kunna giva den frälsande sanningen i de former och på de vägar, som för dem äro mest naturliga, det har ock varit ett syfte med denna kurs. »Kristendomen måste predikas oavkortad och oförfalskad men ock på ett sådant sätt att hedningarna förstå dess budskap.» I detta avseende har kursen haft mycket att giva. Säkert ha många misstag rättats och ljus blivit kastat över många problem. Men på samma gång ha vi känt vår begränsning och vårt djupa behov av bättre utbildning och större kunskap — allt för att bliva så dugliga tjänare som möjligt åt den Herre, som kallat oss.

Det behov, som framförallt gjort sig gällande, är dock det att i allt högre mått bliva fyllda av den kärlek, som nådde sin fullkomning i vår Frälsares död för världens synder. Måtte vi, som fått den nåden och den höga kallelsen att bland hedningarna förkunna budskapet om denna kärlek, alltmer förstå betydelsen av Mästarens ord: »*Mig förutan kunnen I intet göra.*»

Å Fortbildningskursens vägnar:

E. Folke. *Jakob E. Lundahl.*

BREVAVDELNINGEN

Uppbrott från Pucheng.

Ett ihärdigt arbete sedan förra sommaren i alla verksamhetsgrenar ligger bakom oss. Gud har varit med oss, och nyligen hade vi glädjen att få inbärga i församlingen 46 nydöpta jämte några förut döpta, men förvillade, som nu önskade brödragemenskap hos oss. Särskilt har våren varit skön, då vi fått se, huru Herren mäktigt verkat för oss.

Nödhjälpsarbetet, som annars vill uppsluka det vanliga missionsarbetet, har genom Herrens nåd storligen fått tjäna hans och vår sak. Särskilt har hjälpen från Sverige och Amerika till kinesiska kristna blivit till välsignelse. Våra goss- och flickskolor ha fyllts med elever, flera tillfälliga bibelskolor ha kunnat hållas ute i distriktet och, det bästa av allt i denna nödens tid, bibelkurser och dopklasser för män och kvinnor på huvudstationen ha kunnat bli mangrant besökta. På grund av vår ställning såsom ledare i detta arbete, vilket innefattade organisering av inhemska nödhjälpskommittéer i alla städerna på vårt fält i Shensi, ha vi kommit i närmare beröring med städernas ledande män, en sak, som är av ej ringa betydelse för vårt framtida arbete.

Missionär Linders lämnar Tungchow 1908.

Vårmötet var en skön högtid. Det härligaste majväder rådde. Fälten stodo ymniga med gröda av alla slag. Lantborna voro glada och gåvo rikligt trots mångas iråkade fattigdom. Predikohjälp gavs av broder Svensson från Tungchowfu distrikt och andra bröder från församlingen därstädes. Dopakten under träden var skön och stilla.

Presbyteriets sammanträden, varvid flera för de tvenne distrikten viktiga frågor avgjordes, voro en värdig avslutning av det hela.

Efter en veckas tids intensivt arbete med räkenskaper, avbrutet då och då av avskedsscener, avskedssamkväm o. d., — vi hade nämligen vid vårmötet tagit farväl av församlingen för ferietiden — fingo vi till sist några dagar för rustningarna före »hemresan».

Under folkets feberaktiga väntan på den mognade skörden, blev det endast genom mandarinens hjälp oss möjligt få hyra en vagn för vår resa.

Under stunder av trötthet och motgångar har jag nog ibland tänkt mig, att det skulle bli en glad stund, då jag finge vända gamla Pucheng ryggen på en tid. Åsynen av Guds härliga verk under det sista arbetsåret för, i och genom församlingen och bevisen på tacksamhet och tillgivenhet, som ibland helt oväntat kommit min hustru och mig till del, gjorde det nu emellertid t. o. m. svårt att nödgas skiljas från våra vänner och arbetet. Mer än någonsin känna vi, att det är en nåd och en stor förmån att få vara med i Guds verk härute.

Under resan genom Honan sågo vi trupper tåga västerut. Det var en del av de arméer, som nu på beslut av de mäktiga männen i Kina, Chang Tso-lin och Tsao Kuen, men i själva verket under påverkan av den högt ansedde generalen Wu Pei-fu, från flera håll tåga mot Shensi för att störta guvernören i Sianfu.*

* Se härom missionär Berglings redogörelse i föreg. nr av S. L. *Red.*

Medan fru Svenson var ensam hemma med sina två små barn, fruktade man en natt, att soldaterna skulle göra myteri och plundra staden, såsom andra nyss gjort med Wei-nan. Men general Lü lyckades genom en hastig och hård beskattning av denna såväl som närliggande städer anskaffa sold åt soldaterna och förekomma eländet. Broder N. Svenson, som under konferensen i Yuncheng blivit underrättad om ställningen i Shensi, kunde i tid föra sin familj över Gula floden till Shansi. Jag hoppas, att syster A. Eriksson även nu kommit över floden; doktorinnan Berg med sin dotter samt broder Martin Lindén hade redan förut kommit över.

Våra stationer och våra ägodelar i Shensi äro nu åter i fara att gå förlorade. Men de äro lämnade i hans omvårdnad, som aldrig slumrar eller sover.

Vi som fått glädjen åter emotta våra barn i vårt tillfälliga hem här på Kikungshan och funnit dem både andligt, intellektuellt och fysiskt väl utvecklade i förhållande till tiden i skolan, känna oss riktigt rika. Vi känna oss innerligt tacksamma över utsikten att under sommaren få vara tillsammans, innan jag, v. G. i början av sept., begiver mig på resa hem till gamla Sverige och släkt och vänner där.

Med varmt tack till missionens alla vänner för förbön och hjälp i arbetet, för direkt uppmuntran och i synnerhet för vad I gören för våra barn och tillönskande eder å min hustrus och egna vännar uppfyllelsen av det rika löftet i 2 Kor. 9:8 förblir jag

Eder medarbetare i Kina
L. Hugo Linder.

Kikungshan Ho Kina i juni 1921.

"Genom mycken ståndaktighet".

Vår vän Kao är nitisk för Herrens sak och går ofta ut och predikar och säljer böcker. Det händer inte så sällan, att han stöter på svårigheter, vilka han dock i Herrens kraft övervinner. Dessa tjäna således blott till att stärka honom andligen.

En gång i våras var han i Hua In Miao och sålde böcker. Just som han stod där på en öppen plats med sitt bokförråd utbrett framför sig under det en stor skara villigt lyssnade till Guds ords förkunnelse, kom en soldat ridande rätt in i hopen fram till Kao.

»Vad är du för en?» röt han. — »Jo, jag är bokförsäljare, och så predikar jag.» — »Vad predikar du för lära?» — »Evangelium.» — »Kom med mig!» röt soldaten och riktade sin bössa mot Kaos bröst, »annars så!» — »Ja, jag kommer», sade Kao och började samla ihop sina böcker.

Naturligtvis blev folket förskräckt och sprang sin väg. Så tog soldaten Kaos dragspel under armen och skyndade på honom. Flera gånger på vägen siktade han med geväret på honom och hotade att skjuta. »Ja», sade Kao, »skjut mig du, om du har lust, det gör du inte *mig* något ont med, jag kommer blott så mycket snarare till himmelen, men hur skall det gå för dig?»

Så fördes han inför befälet och fick där redogöra för vem han var och vad han gjorde? »Jesu lära är bra», sade kaptenen, »och du får gärna predika den, men inte här, där det finns soldater.» — »Var får jag predika då?» frågade Kao. — »Jo, du kan gå en tre fjärdedels mil härifrån, där kan du predika så mycket du vill.» »Ja, det skall jag då göra», sade Kao, och så blev han lössläppt och fick gå.

Varför ville ej kaptenen, att han skulle predika bland soldaterna? Fruktade han kanske, att de skulle ta intryck av läran och bli mindre råa och grymma?

I somras skulle Kao »avlägga sorgen» efter sin mor, och då ha kineserna alltid en fest, varvid alla släktingarna äro närvarande. Förfädernetavlorna tillbedjas, papperspengar och dylikt brännes m. m. På morgonen kom en äldre släkting, som trodde, att här skulle gå till på det gamla vanliga sättet. »Var har du fädernetavlorna?» frågade han. — »Dem har jag bränt upp», var det oförskräckta svaret. En kännbar örfil var vad han fick för den upplysningen. Kao blev dock ej ond

över detta utan föll på knä och bad för sin motståndare, vilken nu än mer förbittrad, tilldelade honom ännu en örfil, varefter han gick sin väg. Om en stund kommo ett par evangelister och några andra troende och festen firades på kristligt sätt. Intet hedniskt förekom. Mannen, som slagit Kao, kom sedan och bad om ursäkt för sitt beteende.

I höst skulle Kao köra hem jord, som skulle användas vid ett bygge. »Du har så långt till din åker», sade en granne, »du kan få ta ett par lass jord på min». Kao tackade och körde så hem ett par lass, men då kom grannen och sade: »Du måste tillbedja min jordgud nu, då du tagit av min jord.» — »Det kan jag inte göra», förklarade Kao, »jag kan inte tillbedja avgudar.» — »Du måste göra det, eljest får du ej ta av min jord.» — »Nej», sade Kao, »jag kan ändå inte göra det.» — »Då måste du skaffa någon, som gör det i stället för dig», sade mannen. — »Nej», sade Kao, »det vore lika illa. Jag kan inte det heller.»

Det blev rätt mycket bråk om saken. Andra blandade sig i det, men Kao höll i sig, och i frid avslutades det hela, och vår vän avgick med segern. Ett gott tillfälle hade han också haft, att vittna för sanningen.

Olga Svensson.

*

"Genom mitt namn skola de driva ut onda andar".

Våra evangelister ha varit mycket i verksamhet i vinter och i vår. De ha ibland kommit hem så uppmuntrade. I Hua-In Miao träffade Li Pao loh och ett par andra bröder på en litterär man, vilkens hem var så besvärat av onda andar, att han inte kunde vara hemma. Han hade två hustrur, och än blev den ena, än den andra av dem besatt, och därtill förstördes och borttogos saker, så att han, ehuru förr en välbärgad man, nu var nära att bli fattig.

Han fick höra om Jesus och läsa evangelii skrifter. Han bad då Li att komma dit och utdriva den onde anden. Li, och de två andra bröderna gingo då dit, under mycken bön och även fruktan. De kände, att utan bön och fasta kunde dessa onda andar ej drivas bort. De bådo och sjöngo och befallde anden i Jesu namn gå ut. En av kvinnorna var just då besatt, och det var ett rysligt oväsen i huset. Den onde anden lämnade henne, och hon blev mild och stilla.

Mannen blev så lycklig och glad. Hans största önskan är nu att tillhöra Herren. Vid stormötet i Hua-In Miao träffade vi honom. Dock förstår han ännu så litet av sanningen och behöver våra förböner för att helt bli fattad av Guds Ande och förstå Guds ord.

Även på en annan plats fingo våra bröder utdriva onda andar och förkunna evangelium för villiga lyssnare. Nu ha de en tid haft mycket att göra med hungersnödsarbetet. I Tungkuan har äldste Chang delat ut hirs till c:a 600 personer, varvid hon också i all enkelhet predikat för dem. Smärre böcker och skrifter ha också gärna mottagits. Må Herren välsigna sitt ords utsäde, att det må falla i god jord! Hjärtliga hälsningar till alla S. L:s läsare från Edra i Herren förbundne

Nils och *Olga Svensson.*

*

Axplock ur kvartalsberättelserna.

Missionär *Lindén* skriver från Hoyang:

Den i regel varje år återkommande *Libelkursen för församlingsledare* kunde ej i år hållas i vanlig tid i januari på grund av Synodens och Missionskommitténs sammanträde i Yüncheng. Emellertid samlades vi i stället i slutet av febr. och de första dagarna i mars. Vi hade i regel omkring 30 deltagare vid varje möte, och Herren var oss förnimbart nära. Jag vågar säga, att det för oss var vederkvickande stunder, då vi fingo vila ut och hämta ny kraft efter striden, som ofta rasar så hård, att vi nästan äro färdiga fälla modet. Väl var det arbetsamma dagar. Förgäves hade jag försökt få

hjälp från annan missionsstation, och fröken Berg måste resa bort, lämnande doktorinnan Berg och undertecknad som enda utlänningar i Hoyang. Att dag efter dag leda 3 bibelstudier är också, åtminstone för mig, en alltför krävande uppgift, och att det nu gällde söka hjälpa *ledare,* gjorde det ju ej lättare. Dock, trots allt, var det även för mig dagar av vederkvickelse. Före kursen kände jag mig svag och bävande, men underverket då pilten fick se många mättade av det lilla förråd han fått av Gud och återlämnat till Herren, upprepades.

*

Från *Pucheng* skriver missionär *Linder:*

Med tillhjälp av den nödhjälp, som Herren i nåd sänt oss dels från Sverige och dels från Amerika har det varit oss möjligt att uppehålla skoleleverna numerär i både goss- och flickskolorna samt att därjämte giva hjälp åt fattiga troende och intresserade föräldrar, för att dessa skulle kunna sända sina barn till skolorna.

Min tid har mycket upptagits med arbete för de internationella nödhjälpskommittéerna. Detta arbete här i staden har varit oerhört svårt, eftersom ledaren för den självständiga församlingen med tillhjälp av katolikerna lyckats förlägga utdelningen till denna församlings lokaler, varigenom den kan användas såsom ett agitationsmedel gent emot oss. Men Herren har hulpit. Efter mina resor till de båda huvudkontoren för utdelning, Sianfu och San Yuen, har ny kommitté bildats, vari den ovannämnde ledaren erbjudits plats bredvid mig och stadens ombud. Till min glädje och tacksamhet har han vägrat samverka, men »fräser av vrede» mot mig. Han är en skolad, begåvad, farlig person.

Guds verk befordras dock genom allt detta. Vid det besök, som min hustru och jag nyligen avlade i Peishui, där tältpredikan pågår och vårmöte hölls, fann jag ställningen mycket förändrad till förmån för evangelium och var innerligt tacksam till Herren för verkliga frukter, som vunnits.

Frid och glädje och mycken Guds nåd mitt under trångmål, bekymmer och besvärligheter av flera slag — så är vårt liv. Men Gud är med oss, prisat vare hans namn!

Från hemlandet.

Östra Härads Kristliga Ungdomsförbunds 25-års jubileum.

Söndagen d. 28 maj firade Ö. H. K. U. sitt 25:te årsmöte i Vetlanda nyvordna stad. Högtidsfirande skaror sammankommo då från skilda håll. För att deltaga i högtidsglädjen hade representanter för de missionssällskap, vars verksamhet ungdomsförbundet under de gångna åren understött, inbjudits: missionsförest. *E. Folke,* stadsfogde *K. Rundbäck* och missionssekr. *Nath. Högman.*

På förmiddagen öppnades mötet av förbundets ordförande, predikanten *Valfrid Andersson,* med uppläsande av en Dav. psalm och bön.

Därefter predikade missionssekreterare *Nath. Högman,* som med ledning av Dav. 110 psalm talade över ämnet: »Ungdomen i den törnekrönte konungens tjänst».

Efter predikan hade förbundet enskilda förhandlingar.

Ur den i anledning av 25-årsfesten utgivna minnesskriften inhämtas följande.

Under de första 10 åren uppgingo inkomsterna till kr. 7,158: 76, andra 10-årsperioden till kr. 13,951: 85 samt de sista 5 åren till kr. 32.000: 08, alltså till betydligt mer än under de föregående 20 åren tillsammans. Detta, jämte mycket annat, visar förbundets stora utveckling under de senare åren. Föreningens uppkomst gick så till: Sedan under de sista åren på 1800-talet en del kristliga ynglinga- och flickföreningar bildats på flera ställen i orten, väckte en fabrikör *F. Johansson* från Tranås förslag om att av föreningarna bilda ett förbund. För detta ändamål kallades föreningarna till möte i Vetlanda missionshus d. 12 och 13 sept. 1896. Vid ett möte,

som sedan för samma ändamål hölls i Korsberga missionshus den 4 okt. samma år beslöts bilda förbundet ifråga och att såväl ynglinga- som flickföreningarna skulle ingå. Förbundet skulle kallas Östra härads kristliga ungdomsförbund och till ordförande utsågs predikanten *Oscar Gustafsson* i Espebråna. Fyra föreningar anslöto sig då, nämligen Vetlanda, Korsberga, Holsby och Ramkvilla. Vid ett möte, som hölls i Vetlanda den 6 januari 1897, antogs stadgar och valdes styrelse.

År 1902 beslöt förbundet att på missionsfältet underhålla en egen missionär.

Vid årskonferensen den 25 aug. 1901 hade den kommitté, som fått i uppdrag att sätta sig i förbindelse med kommittén för Svenska Missionen i Kina, fått frågan klar, så att den nu kunde framläggas. Missionär Carl Blom, som arbetat en period i Kina, men nu var hemma och skulle resa tillbaka redan i oktober, antogs då till Ungdomsförbundets missionär.

Härpå höll kontoristen *Arvid Bergh* ett varmt och innerligt hälsningstal till br. *C. Blom,* som var närvarande, och slutade med orden: »Gud välsigne vår missionär *Carl Blom*», som besvarades med ett kraftigt: »Amen»!

Alla, som voro närvarande kände, att det var en helig stund, och att detta »Amen» stadfästes med ett ännu betydelsefullare Amen i himmelen.

Därefter följde ett varmt bönemöte med nedkallande av Guds rika välsignelse över vår missionär och hans arbete.

Nu beslöts att alla medel som teeknats för *C. Blom* skulle insändas halvårsvis i oktober och april varje år till kommittén för Svenska Missionen i Kina.

Därför blev nu år 1902 det första år som förbundet hade en representant ute på missionsfältet, men antalet skulle snart osökt ökas, i det att *Carl Blom* ingick äktenskap 1905 med missionär Miss *Ethel Usher* från London, England.

Att förbundet nu ville försöka sända underhåll även till fru Blom, var ju en självklar sak.

Vid årsmötet i augusti 1915 var en stor högtidsdag, ty då avskiljdes en av förbundets medlemmar, *Martin Lindén* från Björkö, till missionär i S. M. K. och de ledande i denna mission hade för detta ändamål nedkommit från Stockholm, nämligen kommendör *v. Feilitzen,* överste Dillner, missionsdirektor *E. Folke,* missionssekreterare *Nath. Högman* och missionär *R. Andersson.*

Vid senaste årsmötet beslöt förbundet på styrelsens förslag att bidraga med underhåll till ytterligare tre missionärer, nämligen *Judit Hultqvist* i S. M. K., fru *Maria Karlsson* och *Gunnar Johansson* i S. A. M.

Förbundets nuvarande styrelse utgöres av pred. *Walfr. Andersson,* ordf., *S. A. Carlsson,* vice ordf., *Carl Svahn,* sekreterare, *Alfred Skoog,* kassör och *Josef Petersson,* vice sekreterare.

Förbundet beslöt att fördela de missionsmedel, som insändes till styrelsen utan angivet ändamål, lika till S. M. K. och S. A. M. samt Sv. Mfb.

Klockan 3 e. m. öppnades jubileumsfesten, som inleddes med hälsningstal till predikanter och mötesdeltagare av ordföranden, varefter han läste Dav. psalm 118: 24—29. Härefter lämnades en historik över förbundets 25-åriga verksamhet.

Förste talare var förbundets förste ordförande, predikanten *Oscar Gustafsson,* som läste Dav. 107: 1—3 och med stöd härav påvisade huru Gud hjälpt och välsignat förbundets verksamhet.

Näste talare var stadsfogde *K. Rundbäck,* som med ledning av 1 Kor. 15: 57, 58 höll en mycket god och trösterik predikan, visande Guds stora frälsning genom Jesus Kristus för människosläktet, i det att han genom döden tillintetgjort honom som hade döden i sitt våld, det är djävulen, på det att han skulle göra alla dem fria, som hela sitt liv av fruktan för döden måste vara trälar.

Följande talare var missionsförest. *E. Folke,* som framförde en hälsning från missionsfältet i Kina, vilket han och hans maka för ett år sedan besökt. Det var en målande skildring rörande arbetet, dess framgång och faror, som talaren gav och den följdes med spänt intresse.

Pastor *Malmlöf,* som var dagens siste talare, avslöt festen med att lämna 1 Kor. 15: 57, 58 såsom minnesspråk.

Avskedsmötet för Ringbergs.

Det var en rätt stor skara, som samlats på hushållsskolan Margareta söndagen den 4 sept. för att bjuda syskonen Ringbergs farväl till deras förestående återresa till Kina. Bland de närvarande märktes en stor krets av medlemmar i K. F. U. M., bland vilka Ringberg under sin »vilotid» i hemlandet nedlagt så mycket av sitt oförtröttliga arbete för Herren och missionens sak i Kina.

Mötet, som leddes av missionär *E. Folke*, blev på samma gång ett välkommen för fröken *Frida Prytz*, som nu för första

Ida och Malte Ringberg.

gången efter sin hemkomst hade tillfälle att möta missionsvännerna i Stockholm. Efter inledningen med sång och bön framförde frkn Prytz en hälsning från Kina samt meddelade intressanta interiörer från seminariearbetet i Yuncheng, där hon den sista tiden haft sin särskilda arbetsuppgift.

Därefter talade missionär *Malte Ringberg* med ledning av Ebr. 12: 22—24. Tre ting gjorde Sions berg så dyrbart för den fromme israeliten, nämligen fästet, palatset och templet, som där reste sig. Så hava ock de, som föts på nytt till en levande tro på Jesus Kristus ett dyrbart fäste, »den levande Gudens stad», som skänker fullkomlig trygghet.

Fru *Ida Ringberg* sammanfattade sina intryck inför den förestående återresan i Ps. 32: 7—8. Säkert vann hennes vädjan till vännerna om förbönens hågkomst ett djupt gensvar hos dem.

Många hjärtliga avskedsord riktades sedan av flera av de närvarande till syskonen Ringbergs.

Den siste talaren var missionssekreterare *N. Högman*, som själv står i begrepp att anträda en längre tids resa till Amerika såsom Sveriges representant vid Internationella Missionskommitténs sammanträde i Amerika i början av okt.

Ett kort bönemöte avslöt den uppbyggliga stunden.

Så vilja vi även genom S. L. än ytterligare påminna de utresande syskonen om det stora och mäktiga löftet:

»Och Herren skall leda dig beständigt; han skall mätta dig mitt i ödemarken och giva styrka åt benen i din kropp. Och du skall vara lik en vattenrik trädgård och likna källsprång, vars vatten aldrig tryter.» (Jes. 58: 11).

M.

Minnen och intryck från Jämtland.

Från en tids vistelse i Jämtland ville jag meddela något, som varit till glädje och uppmuntran för fröken E. Beskow och mig, som tillsammans fingo resa där uppe. Överallt möttes vi av missionsvännernas kärleksfulla välkommen och fingo röna innerlig kärlek för Herrens och missionens skull.

De varma andaktsstunderna ej bara på aftonen utan också på dagen, då familjemedlemmarna samlades när så var lämpligt, och den grundliga bibelkunskapen gjorde på mig, som första gången reste i Jämtland, ett djupt intryck. Det var ej »söndagskristendom» utan det vardagliga livet inför Guds ögon och i Hans gemenskap.

I en församling hade funnits tre olika lokaler för dans och dryckenskap, men dessa lokaler hade inköpts av ungdomsföreningen och användas nu till bönehus. Huru många platser i vårt land behövde ej rensas på samma sätt!

Många samlades till mötena, t. o. m. då vi måste hålla dem mitt på dagen för att hinna på två dagar besöka fyra skolor i olika delar av en stor församling. Vi fingo lära känna vännernas kärlek till missionen, vilken tog sig uttryck i stor offervillighet. En kär gammal syster, som i många år bedit och offrat för Herrens verk i Kina, sade: »Då andra bärga in skörden, och giva sitt tionde, har jag brukat plocka lingon och sälja för att få något att giva. Men i år är jag klen och orkar ej plocka bär. Därför vill jag nu passa på att giva detta.» Och så gav hon 10 kr. till missionen. Hennes glada, lyckliga förtröstan på Gud i allt var en verklig predikan.

I en by arbetade en syförening, som i flera år delat inkomsten mellan kyrkan, Stiftelsen, baptistförbundet och S. M. K. Nu kom på vår del 100 kr. Och ändå ha vännerna i den byn i sommar byggt missionshus, »allianslokal». »Se, huru gott och ljuvligt det är, att bröder bo endräktigt tillsammans. Ty *där* beskär Herren välsignelse.»

I den byn såväl som på flera andra ställen hade barnen sina egna sparbössor, och särskilda möten anordnades för barnens sparbössetömning. Det var kärt att se de små, somliga t. o. m. så små, att de behövde hjälp för att gå fram och lämna eller mottaga sin bössa, men alla så uppmärksamma vid talet om hednabarnens nöd. Vid ett möte, då barnens bössor tömdes, uppgick innehållet till 150 kr., vilket väckte stor glädje och tacksamhet hos både små och stora.

På en annan plats hade vi sparbössetömning hos en familj, där syskonen hade var sin bössa. Lillpojken på 4 år hade samlat mest. Han hade nämligen lagt alla sina slantar i bössan, då däremot de äldre syskonen fått följa med far och mor till möten, där de givit av sina slantar till kollekter för missionshusbygget. Vilken glädje och välsignelse för barn att få använda sina slantar så osjälviskt. Stackars de barn, som aldrig få lära sig att försaka något för att glädja andra!

En av våra äldsta missionsvänner, som ännu är ungdomligt entusiastisk för Herrens verk, den 82-årige prosten W., sade angående missionsmöte till ett annat år: »Det är så underligt höra Er planera för *nästa år!* Jag går här och väntar *dagligen* på Herren.» Huru lyckligt att så leva med daglig tanke på Herrens ankomst!

Mycket mera skulle vara att berätta om resan och intrycken ifrån Jämtland, men jag får nu avsluta med varmt tack för allt kärleksfullt intresse och deltagande i arbetet och innerlig önskan om Guds välsignelse över vännerna i Jämtland och deras arbete för missionen.

I. A.

*

Kinakretsen i Göteborg.

Vår första sammankomst hölls fredagen den 9 sept. efter »sommarförskingringen», då kretsen hade glädjen hälsa som högtidsgäster och talare missionssekreteraren *Nath. Högman* samt missionär *Josef Em. Olsson,* vilka dagen därefter skulle avresa till Amerika. En mycket talrik skara missionsvänner hade tillstädeskommit. I hög grad värmande och kraftigt uppfordrande till helig tjänst voro de båda föredragen av de nämnda bröderna, vilka talade den förstnämnde med utgångspunkt från Es. 58: 11 och den sistnämnde över Matt. 5: 14. Missionsstunden inleddes av kretsens v. ordf., magister *Nystedt,* och avslutades av ordf., kyrkoh. *C. G. Klingner.* Ett missionsoffer, som vid tillfället upptogs, belöpte sig till c:a 250 kronor. *K. E. B.*

Ljuset lyser för andra, men brinner självt ned. Vi vilja alla lysa, men äro vi också villiga att brinna ned?

Olfert Ricard.

Sekine Sandberg 50 år.

Åter har ett av våra sändebud i Kina, Sekine Sandberg, passerat femtioårsgränsen. Fru Sandberg föddes nämligen den 23 aug. 1871 i Stavanger i Norge. År 1891 utsändes hon som missionär till Kina, och den 13 april 1895 ingick hon äktenskap med missionär J. Th. Sandberg.

Fru Sandberg har under sin långa verksamhetstid med värme och nit deltagit i praktiskt missionsarbete. Hon har levat

Sekine Sandberg.

bland folket, flitigt besökt dem i deras hem, arbetat ihärdigt för att bibringa kvinnorna kunskapen om Frälsaren och hans frälsningsgärning. Hon har också sökt att nå de högre samhällsklassernas kvinnor med evangelium och har därvid rönt ej så liten uppmuntran. Det har visat sig, att det hos den klassens folk innerst i hjärtat finns en djup längtan efter något bättre än det rikedom och njutning kan giva.

Fru Sandberg har ej blott den gåvan att kunna känna med och för människor, utan hon kan också i tal och skrift måla människors inre och yttre läge på ett levande sätt. Därigenom har hon fått föra missionens sak in i hjärtat på missionens vänner i vida kretsar.

Vi vilja på detta sätt om än sent tillönska vår Syster en lång verksamhetstid i Mästarens tjänst bland Kinas kvinnor och vi hoppas att denna hennes högtidsdag, som hon nu fått fira, skall få hos oss väcka ny tacksägelse för vad Herren genom henne givit och verkat och uppväcka oss till ny kärlek och ny iver i förbön.

Insänd litteratur.

Missionsskolan, Minnesskrift med anledning av Missionsskolans 50 års-jubileum. Sv. Missionsförbundets Förlag, 180 sid. Pris 4: 75.

Såsom ett historiskt dokument har denna bok stort intresse. Den innehåller korta, välskrivna biografier över ledande frikyrkliga lärare i vårt land, P. W. m. fl. Dessutom flera utredande artiklar av skolans nuvarande lärare över flera aktuella frågor. I våra dagar, då å ena sidan tanken på en »fri evangelisk högskola» på nytt börjar leva upp och å andra sidan gripande, allvarliga vädjanden riktas till de ledande inom frikyrkliga kretsar rörande deras ställning till den moderna teologiska forskningen, måste särskilt artikeln: »Missionsskolan och vetenskapen» ge anledning till allvarlig eftertanke. Boken bör ha sin givna läsekrets. *Mqt.*

Livsbilder ur svensk mission och kärleksverksamhet. Av Olof Stagnér. A.-B. Magn. Bergvalls förlag. 160 sid. Pris 3: 50.

Denna innehållsrika och värdefulla skrift är tillkommen för att lämna ett bidrag till kristendomsundervisningen i våra allmänna skolor i enlighet med den nya skolplanen. Såsom sådan fyller den på ett förtjänstfullt sätt behovet av en verklig handbok. Korta, instruktiva redogörelser lämnas här över uppkomst och utveckling av samtliga svenska missions- och välgörenhetsföretag, varjämte varje avdelning göres levande och åskådlig genom en skildring av hur arbetet inom alla dess olika grenar »tar sig ut» i praktiken. Därigenom lämpar sig boken ock synnerligen väl som läsebok för våra skolbarn. Boken torde bliva en synnerligen god hjälp för lärare och lärarinnor och rekommenderas varmt. *Mqt.*

Vägen till ett segrande liv.

(Forts. från föreg. n:r)

Emellertid lämnade jag Niagara med en förnimmelse av att där alltjämt var någonting, som jag ännu icke funnit. Jag kände det som den blinde mannen, som sade: »Jag kan urskilja människorna, jag ser dem gå omkring, men de likna träd.»

Dagen efter min hemkomst tog jag fram en liten bok, som jag förut ej hade läst, med titeln: »Livet i seger» (The life that wins). Jag läste därur för min son och talade om för honom, att den innehöll den mans vittnesbörd, som Gud använt att tillföra mitt liv en stor andlig välsignelse. Jag läste högt för honom och kom till orden: »Till slut insåg jag, att Jesus Kristus verkligen och boktavligen bodde i mig.» Jag avbröt läsningen helt häpen. Solen syntes plötsligt stråla fram genom molnen och övergjuta hela min själ med ljus. Så blind jag hade varit! Äntligen insåg jag hela hemligheten till seger. Det var ju Jesus Kristus själv, hans eget liv nedlagt hos den troende. Men tanken på segerkraften fick för ett ögonblick träda tillbaka för den outsägliga glädjen över Kristi inneboende hos mig. Lik en uttröttad, utsliten vandrare, som äntligen hunnit hem, fick jag nu vila ut i honom. Vila ut i hans kärlek, ja, i honom själv. O, hur glädjen och friden nu strömmade in i mitt liv! Bokstavligen kan jag säga, att det var ett nytt liv, som började för mig, eller snarare *i mig*. Det var sannerligen »det liv, som är i Kristus Jesus».

Det första steg jag tog i detta nya liv, var att vinna en fast utgångspunkt i Guds eget ord och icke blott i människors undervisning däri, ej heller i någon annans personliga erfarenhet. Och under det jag nu särskilt studerade sanningen om Kristi inneboende seger över synden och Guds överflödande nåd därtill, fann jag ordet upplyst av ett helt nytt ljus.

Det år, som nu gått, har varit präglat av en välsignad gemenskap med Kristus och glädje i hans tjänst. Nyligen frågade mig en vän, om jag i en enda mening kunde sammanfatta frukten av det, som för ett år sedan kom in i mitt liv, och jag svarade: »Jo, allt kan sammanfattas i det enda ordet: *vilande*.»

Somliga ha frågat mig: »Men har Ni då aldrig syndat sedan?»

Jo, till min sorg måste jag erkänna, att jag har det. Synden är något, som jag avskyr, ty den är det enda, som kan skilja oss, icke från Kristus, men väl från medvetandet om hans närvaro, om den ej bekännes och ångras. Men jag har lärt mig förstå, att det *alltid* finnes ögonblicklig förlåtelse och upprättelse att få, utan att det behöves en lång tid av förtvivlan. Om Gud visar mig på en synd hos mig, så beder jag och söker hans förlåtelse därför.

Vår bönelista.

S. M. K:s skrifter; Syskonen Tjäder; missionär Sandberg, s. 156. De infödda evangelisterna, s. 159 f. Arbetet i Hoyang, s. 160. Frukterna av nödhjälpsarb., s. 161. C. H. K. U., s. 161 f. Syskonen Ringberg, s. 163. Fru Sekine Sandberg, s. 165. Syskonen Linder, s. 158 f.

REDOVISNING

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under augusti månad 1921.

Allmänna missionsmedel.

1528. Karlslunda syförening 200: —
1529. »Missionsvännen, Kumla, Ps. 23»: till missionärernas underh. 350: —
1532. »Annie» 10: —
1533. Jormvattnets Kristl. Ungd.-fören. 50: —
1534. H. J., Nattraby 7: 50
1535. Röks syförening 200: —
1536. L., Gtbg 15: —
1537. E. och H. Lj., Skövde 10: —
1538. K. F. U. M., Bräcke 46: 60
1539. Från Missionsauktion i Hällne, gm J. G. J. 100: —
1540. N. S. och S. N., Skellefteå, till E. Sjöströms underh. 110: —
1541. Malmö K. F. U. K:s sommarhem 30: 56
1546. M. R., Prästnäs 40: —
1547. L. M. F. 100: —
1550. L. W., offerkuvert, gm M. H., Björnö 5: 65
1551. Ef. 4: 16 300: —
1552. M. O., Västermåla 25: —
1553. »Kinesernas Vänner», Värnamo 700: —
1557. E. K. N., Ystad 100: —
1558. »En vän från landet», gm Ch. A., Vadstena 25: —
1559. »Tant A.», gm d:o 5: —
1560. »Ur Guds rika förråd» 10: —
1561. A. B., Ersmark, sparb.-medel 7: 11
1562. K. G. K., Lidköping 50: —
1563. Till C. och E. Bloms underh.: fr. ungd.-fören. i Hjältaryd 75: —, ungd.-fören. i Fiflekull 50: —, ungd.-fören. i Naglarp 100: —, ungd.-fören. i Ulriksdal 25: —, ungd.-fören. i Näsby 100: —, ungd.-fören. i Slättåkra 40: —, mfg i Slättåkra 20: —, ungd.-fören. i Holsby 200: —, ungd.-fören. i Hvetlanda 150: —, sparb.-medel fr. Nye 107: —, sparb.-medel fr. Bäckseda 58: 61, sparb.-medel fr. Holsby 44: 10, sparb.-medel fr. Hvetlanda 420: —, sparb.-medel fr. Skede 40: —, sparb.-medel fr. Korsberga 62: 50, Ö. H. K. U—d 271: 57; till J. Hultqvists underh.: fr. ungd.-fören. i Ulriksdal 40: —, Sparbössemedel fr. Ulriksdal 41: 90, Ö. H. K. U—d 326: 52, A. J., Hvetlanda, »ett löfte åt Herren» 5: — 2,177: 20
1564. »Obs.! Sparade tobaksslantar m. m.» 30: —
1565. »Tionde» 15: 05
1571. H. J., Gtbg 50: —
1572. L. H., Hägerstad 100: —
1573. Auktionsmedel fr. Sjötorps mfg 50: —
1574. G. S., Flisby 5: —
1575. Koll. i Flisby 14/8 47: —
1576. M. J., Björköby, »tackoffer» 10: —
1577. D:o, »samlade ettöringar» 5: —
1578. »En sjuksköterska» 20: —
1580. L. P. G., Siringe 15: —
1582. »Herrens del» 20: —
1583. »För hjälp genom djupa vatten» 4,000: —
1586. O. och H., Norrköping 200: —
1587. J. S., Hakarp 10: —
1588. »Tackoffer till Herren för juli» 2: —
1589. K. F. U. M:s Mellersta förbund, till M. Ringbergs underh. 1,000: —
1592. E. H., Uppsala 10: —
1593. Ovikens mfg 100: —
1594. K. F. U. M:s mellersta distrikt, till M. Ringbergs underh. 500: —
1595. G. K., Björköby 15: —
1596. A. P., Tranås, »ett löfte åt Herren» 25: —
1597. »Agnes, en älskad systers minne» 25: —
1598. »Tant A.» 10: —
1599. »Sparb.-medel från Berna» 5: —
1600. E. A. 20: —
1601. R. och D. Kj—g, offerkuvert 4: 25
1602. M. K., d:o 8: 50
1603. »Åt Herren» 25: —
1604. C. A. A., Björkeryd, resebidrag 29/8 15: —
1605. Obs.! Sparade tobaksslantar m. m. 32: —
1606. »Tionde» 17: 35
1607. Anna K., offerkuvert, gm M. H., Björnö 5: —
1608. Holsby mfg 300: —

Kronor 11,370: 77

Särskilda ändamål.

1530. »Missionsvännen, Kumla, Ps. 23»: till Barnh. i Sinan 50: —
1542. F. M., Mörby, till evang. Hai i Pucheng, enl. överensk. 75: —
1543. J. S., Säter, till M. Ringberg, att anv. efter gottf. 55: —
1544. »Onämnd», Kramfors, till A. Berg på 60 årsdagen, att anv. efter gottf. 20: —
1545. L. L., Björkeryd, till M. Lindén, att anv. efter gottf. 10: —
1548. L:a Sv. Barnt:s Exp., Jönköp., till Barnh. i Sinan 3: 51
1549. E. O., till M. Hultkrantz, att anv. efter gottf. 15: —
1554. P. E. W., Djursholm, för evang. Sung Hsi-lien 40: —
1555. E. L., Borås 20: —
1556. »På födelsedagen, av två systrar», till M. Nylin, att anv. efter gottf. 100: —
1566. E. S., Ljungby, till skolelevers underhåll i Pucheng distrikt 100: —
1567. Ljungby syfören., till N. Svensson, för arbetet i Siaoyi, enl. överenskommelse 40: —
1568. »Två Vadstenavänner», till N. Svensson, för »Kattungens» underh. 20: —
1569. S. A., till N. Svensson, för hyra m. m. i Siaoyi 40: —
1570. A. D., Kristdala, till A. Eriksson, kvinnoverks. 50: —
1579. E. L., Hökerum, »Minne av Mona», till barns uppfostran i Kina 500: —
1581. A. N., Hälsingborg, till missionsstation i Shanchow 70: —
1584. A. K., Björkeryd, »del av tionde», till M. Lindén och J. Hultqvist, att anv. efter gottf. 20: —
1590. E. L. W., Lidköping, Es. 49: 15, 16, till H. Linder för Tung Tao-yuen 25: —
1591. C. K., Vadstena, till N. Svensson, för »Kattungens» underh. 50: —
1608. A. och A. P., till bibelkv. i Puchow 50: —
1609. L. och E., till d:o 18: —
1610. Kr. Fsk., sparb.-medel, till d:o 6: 10
1611. E. R., d:o till d:o 3: 44
1612. M., sparb.-medel, till d:o 2: 86

Kronor 1,383: 91

Missionshemmet.

1531. »Missionsvännen, Kumla, Ps. 23», till Barnens Hem 50: —
1585. S. och E. A., till Barnens Hem 5: —

Kr. 55: —

Allmänna missionsmedel	**11,370: 77**
Särskilda ändamål	**1,383: 91**
Missionshemmet	**55: —**
Summa under aug. mån. 1921	**Kr. 12,809: 68**

Med varmt tack till varje givare!

»Såsom en fader förbarmar sig över barnen, så förbarmar sig Herren över dem som frukta honom.» Ps. 103: 13.

Från skilda håll.

Det religiösa livet bland ungdomen i *Tyskland* företer en mycket hoppingivande utveckling. För 20, ja, bara för 10 år sedan stred man på studentkongresserna om filosofiska problem, om huruvida den »moderna» eller den »gamla» teologien hade rätt. Knappast ett ord höres numera om dessa ämnen. Studentmötena ha nu bara ett ämne: Jesus! Ja, det är inte bara på studentmötena man talar om Honom. I många universitet samlas morgon efter morgon en mer eller mindre stor skara studenter för att börja dagens arbete med en andakt, hållen av en student, och temat kan också här sammanfattas i namnet: Jesus! En liknande djup livsrörelse har även börjat göra sig gällande bland de kristliga föreningarna för unga män.

*

Bland de romersk-katolska lekmännen i *Italien* förmärkes en ökad tolerans och uppskattning av protestantismen, ehuru alltjämt tillfälliga utslag av fientlighet förekomma, såsom t. ex. påvens bannlysning av K. F. U. M. Somliga förmögna katoliker understödja ekonomiskt valdensesiska företag — valdenserna innehava de enda protestantiska högskolorna i landet erkända av den italienska regeringen — och en nyligen utkommen översättning av bibeln har tillvunnit sig gillande av mången katolsk präst, som t. o. m. ansett, att exemplar därav borde spridas för att ersätta den dåliga litteratur, som spreds i skyttegravarna.

*

Den evangeliska kyrkan i *Grekland* har femton församlingar belägna i de gamla paulinska städerna Tessalonika, Berea, Smyrna, Filippi, Atén, Korint och på andra platser.

*

Hövdingen i en stad i *Nigeria* utfärdade en proklamation, vari han förklarade, att inga av hans undersåtar vidare finge övergå till kristendomen med hotelse om att eljest deras hus skulle nedrivas. Resultatet av denna hotelse blev, att under den efterföljande veckan icke mindre än 75 personer helt avgjorde sig för Kristus.

*

Den amerikanska kommittén för *hungersnödsfonden i Kina* har utfärdat meddelande om att ett telegram från Peking, som bekräftats av den amerikanske ministern, förklarar, att nyligen skänkta rikliga gåvor från förmögna kineser ävensom det faktum, att rikliga regn hava säkerställt skörden, göra all vidare undsättning från Västerlandet onödig. Sådana fonder som ännu ej förbrukats eller som alltjämt inkomma komma bl. a. att användas till att för framtiden förebygga hungersnöd.

Sprid S. M. K:s skrifter!

Hudson Taylor, *mannen som vågade,* bearbetning från engelskan av A. E. Mellquist, pris kr. 1: 50.

Svenska Missionen i Kina, *dess uppkomst, utveckling och närvarande ställning* av Nath. Högman, pris 25 öre.

Missionärskallelsen av J. Hudson Taylor, pris 25 öre.

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **Riks 44 59. Allm. 224 73.**

INNEHÅLL:

Ill. — Kallade att bära bördor. — Från redaktion och expedition. — Hälsning till missionärerna. — Brevavdelningen. — Från hemlandet. — Sekine Sandberg. — Insänd litteratur. — Vägen till ett segrande liv. II. — Vår bönelista. — Redovisning. — Från skilda håll. — Annons.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget 1921.

N:R 10. ÅRG. 26. OKTOBER 1921. PREN.-PRIS 2:50.

以便以設耳

KINA-MISSIONS-TIDNINGEN "SINIMS LAND"

耶和華以拉

EBENEZER HERREN FØRSER

ORGAN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA
REDAKTION: ERIK FOLKE, NATH. HÖGMAN.

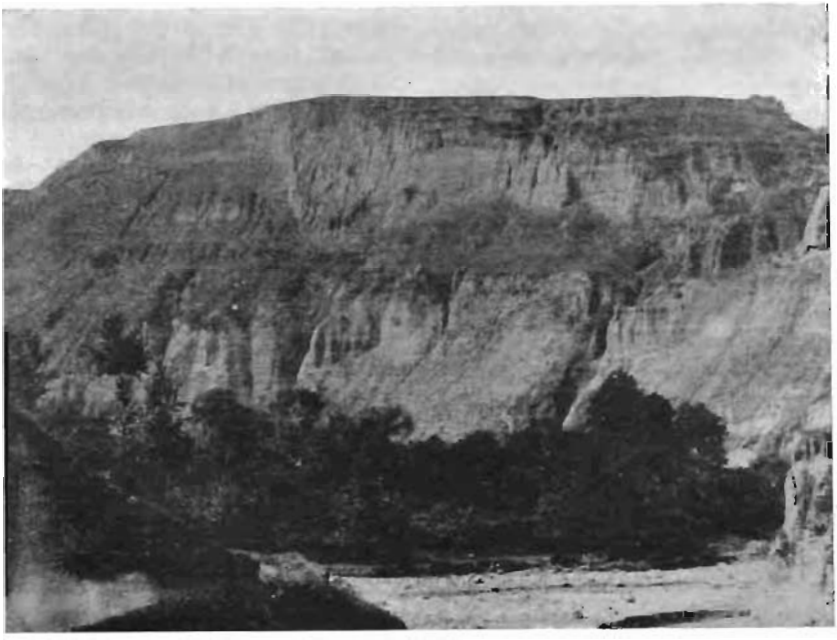

Typiskt Shansilandskap.

TRO OCH GIVANDE.

Fritt efter »Faith and facts».

Det talas ofta om den tro, som fordras hos dem, som gå ut på missionsfältet utan att äga annan garanti ifråga om sitt underhåll än Herrens eget löftesord, att *han* skall försörja dem. Men månne vi icke glömma att räkna med att samma tro är nödvändig hos dem, som Herren kallat att giva av sina ägodelar till missionens verk? Denna sida av saken kommer ej ofta till synes i redogörelserna över missionsarbetets framgångar och landvinningar. Men huru mycket bero icke dessa därpå att en sådan tro finnes och är verksam bland Guds skaffare. Ofta torde det väl även i vårа dagars missionsliv vara på samma sätt som i evangeliets begynnelse, då många lade ned i offerkistorna »av sitt överflöd». Därtill fordras ingen tro. Men Herren vare pris, ännu finnas också de, som likt änkan fordom lägga ned allt vad de äga, »hela sitt livsuppehälle». Hos dem innebär givandet ingenting mindre än en trons offerhandling.

Det är genom bilden av två änkor, en i Gamla testamentet och en i Nya, som bibeln på ett särskilt sätt vill inskärpa hos oss denna sanning om sambandet mellan givande och tron. Änkan i Sarepta skulle icke ha kunnat handla, som hon gjorde på Elias uppmaning, om hon icke haft tro. Ty hur skulle hon ha kunnat taga sitt sista brödstycke från sin egen son och giva det åt en främling, om hon icke trott Guds löfte: »*mjölet i krukan skall icke taga slut, och på olja skall icke bliva brist i kruset, intill den dag, då Herren låter det regna på jorden*».

Låtom oss då lära av dessa båda gripande bilder! Ty Kristi befallning att predika evangelium för hela skapelsen är lika bindande för dem, som bli hemma, som för dem som gå ut. Och på båda hållen kräves därför självförsakelse. Men denna självförsakelse kan å ingendera sidan bli vad Herren menat, om där icke finnes en full förtröstan på de löften, genom vilka Gud själv förbundit sig att give allt vad som behöves åt dem som söka hans rike först.

Knappast någonstädes har jag utanför bibeln mött en så gripande och uppfordrande bild av detta givande i tro till Herrens verk som den, vilken tecknas i en kort redogörelse för Kina Inland Missionens »finansiella historia», vilken ju ock är en historia om Guds underbara, försörjande trofasthet.

Hon var nära 60 år, den gamla »modern i Israel», då hennes man dog och lämnade henne alldeles oförsörjd. Kort efter hans död började hon få mottaga ett regelbundet understöd från församlingens fattigvård på ungefär kr. 1: 50 i veckan. Med de kärleksgåvor, som hennes vänner dessutom skänke henne, blev hon i stånd att uppehålla sitt hem. Men icke blott detta. Hur fattig hon än var i världens ögon, var hon rik på tro och överflödade i goda gärningar. I många år sände hon regelbundet in sina bidrag till tre olika missionsföretag, som Gud lagt på hennes hjärta, däribland även Kina Inland Missionen.

Att läsa de brev, som hon skrev till mr. Broomhall, varje gång hon insände sina offergåvor, är som att inandas ren, hög, helig luft.

»Då min man dog», skriver hon i sitt första gåvobrev, »fick jag £ 5 (90 kr.) ur begravningskassan. När begravningen var över, hade jag bara några kronor kvar, men min himmelske Fader gav mig så mycket genom mina vänner, att jag då kunde skicka in £ 1 (18 kr.) till C. I. M. som ett offer till honom. Det var mitt första offer till edert sällskap. Jag vet inte, hur mycket jag insänt sedan dess, jag för ingen räkning över det, jag giver det åt honom på mina knän. Det enda jag kan säkert påräkna är 2 kr. i veckan, likväl reder jag mig ibland bättre än somliga med 25. Herren är så god.

över egyptierna, men över Israel var det strålande ljust. På båda sidor tornade sig vattenmassorna upp och stodo som en skyddande mur. Sålunda tågade Israel mitt igenom de hindrande vattnen. Så hade Herren i ett nu förvandlat hela sitt folks läge.

Och vi se, att Herren förbehöll sig att själv utföra allt, som rörde deras räddning. Av dem väntade han blott att — att vara stilla. Här vill han sålunda lära dem, att tron står stilla inför Herren i nödlägen, under det otron löper hit och dit och kastas mellan hopp och förtvivlan.

Frukten av detta trångmål blev tvåfaldig. Ibland egyptierna blev Israels Gud förhärligad, och Israel lärde sig att på ett nytt sätt frukta Herren och tro på honom. Därjämte skapades genom detta prov ett nytt förhållande mellan folket och Mose. Genom trångmålet fördes det närmare sin ledare. Aposteln säger t. o. m., att det blev döpt till Mose i molnskyn och i havet.

Och Israel kom fullkomligt räddat igenom trångmålet och stod, då morgonen grydde, jublande på Röda havets andra strand.

Denna händelse har mycket att säga Guds folk i den tid, som nu är, och den har sin tillämpning även i tider, som stunda. Huru ofta rustar sig ej fienden till anfall mot Herrens folk. Ej sällan komma sådana stötar från motståndaren efter särskilt rika erfarenheter av Herrens nåd. Det är, som uppbjöde han alla sina krafter att åter få de återlösta i sin makt. Och vid tidsålderns slut skall den tidens Farao komma som en förhärjande flod emot Guds utvalda. Under alla sådana förhållanden mitt i de mest förtvivlade lägen må vi erinra oss, att vår Gud dock står över allt, har sin hand med i allt och skall genom allt vinna det stora målet — som också är ämnet för vår hjärtebön — hans namns förhärligande. Bevare oss Herren i frestelsestunderna från otrons knorrande frågor! Hjälpe han oss då, att ha öra och sinne öppna för vår Medlares röst! I sådana stunder saknas aldrig hans tröstande ord, och i sådana stunder är det han särskilt beder för oss.

Ingen fiendens makt skall kunna vinna över den, som sluter sig tätt till Medlaren. Då fienden synes vara som tätast inpå oss, skall alltid Herrens ängel taga platsen emellan honom och oss. För oss gives det blott en order: att vara stilla. Allt som hör till vår räddning och hjälp skall Herren sköta om. Det kan aldrig läggas i våra händer, ty inför våra finder äro vi lika hjälplösa som Israel var gent emot svårigheterna. Därför heter det ock: »Gud är trofast, han skall icke tillstädja, att I bliven frestade över eder förmåga, utan när han låter frestelsen komma, skall han ock bereda en utväg därur, så att I kunnen härda ut i den.» (1 Kor. 10: 13).

Vi skola tåga fram mitt igenom alla hindrande vatten, och dessa skola t. o. m. få tjäna oss till skydd. Och vad vi frukta skall ej drabba oss utan Guds och hans utvaldas fiender. Oss skola alla prövningar förhjälpa till att sluta oss närmare vår Frälsare, lära känna honom bättre, och slutet på alla trons prov, under vilka Herren själv får sköta om oss, skall bliva jubelsång till Herrens ära.

Vi anföra till sist ett ord av prof. Edersheim. »Mose och Israels barn sjöngo på andra sidan havet en tacksägelse- och segersång, vilken sedan varje sabbat upprepades i templet, då det högtidliga drickoffret utgöts, och som sålunda påminde Israel om att till alla tider riket var omgivet av denna världens fientliga makter, att där alltid måste vara strid med dem, och att Herren alltid skulle själv gripa in för att förgöra sina fiender och befria sitt folk. Sålunda står denna stora händelse ej ensam, ej heller dess sång utan ett gensvar. Ty under alla tider har den varit en profetia, en tröst och en sång om väntad full seger åt församlingen. Och så skola slutligen de, som stå på glashavet, blandat med eld, som hava vunnit seger och hålla Guds harpor, sjunga Moses, Guds tjänares, sång och Lammets sång.»

Från redaktion och expedition.

Hans Stjärna i Östern

är nu under tryckning och kan rekvireras från exp. Priset per ex. blir i år kr. 2:25 häft., 2:75 kart., 4:25 klotb. 25 % rabatt lämnas, då minst 5 ex. tagas. Vi våga även detta år påräkna våra ombuds och övriga medarbetares intresse och bistånd, så att vår kalender må vinna en riklig spridning.

Dessutom kan nu rekvireras skriften *»En kinesisk kristen general»* utgörande en fullständig skildring av den märklige general Fengs liv. Priset är 60 öre.

Även broschyren *»Svenska Missionen i Kina»* samt särtrycket *»Missionärskallelsen»* — pris å vardera 25 öre — anbefallas till talrik spridning.

Julgåvor till missionärerna

i form av penningar kunna även i år, som redan tidigare nämnts, av dem, som så önska, utsändas genom expeditionens försorg. Å annat ställe i detta nr meddela vi missionärernas adresser, då vi hoppas, att många av deras vänner nu till julen önska sända dem brev och hälsningar.

Försäljning

anordnas, om Gud vill, av syföreningarna för S. M. K. i Stockholm i Betlehemskyrkan, fredagen d. 9 dec.

Fröken Ingeborg Ackzell

besöker under innevarande höst för L. M. F:s räkning landets samtliga seminarier för att bland de unga där föra missionens talan. Vi hoppas, att meddelandet härom skall giva anledning till mycken förbön för vår syster i denna hennes ansvarsfulla uppgift.

Välkomstmöte för Tjäders

hölls onsdagen d. 5 d:s å Stadsmissionens lokal i Stockholm. Endast en mindre krets vänner hade infunnit sig. Mötet leddes av överingenjör *K. G. Magnusson.* Missionär *Tjäder* berättade om de tre stora bönhörelser, som det förunnnats dem att få uppleva under denna deras sista period i Kina, nämligen det nya, stora predikotältet, utvidgningen av goss-skolan samt nu senast kort före hemresan invigningen av det nya kapellet i Haichow. Fru *Tjäder* skildrade på ett levande sätt en av de nydöpta kristna kvinnorna, fru Wang, för vilken hon särskilt ville utbedja sig missionsvännernas förbön. Välkomststunden avslutades med bönemöte, varefter tesupé intogs.

Sjukdom.

Missionär *Folkes* hälsa har åter den senaste tiden varit ganska vacklande. Under missionär Högmans frånvaro vila nu många, ansvarsfulla uppgifter på hans axlar. Låt oss anropa Herren, att han med sin kraft må uppehålla och stärka honom.

Även fru *Dagny Bergling* har den senaste tiden varit sjuk. Måtte Herren få hela och styrka även henne!

Understödet till Herrens verk.

Vi känna oss manade att låta våra vänner, som med oss bära S. M. K:s arbete inför Herren, veta, att inkomsterna till missionen under de senaste månaderna varit ganska små. Den nu rådande ekonomiska nedgångstiden i vårt land synes ju vara den närmast till hands liggande »naturliga» förklaringen härtill. Vi veta dock, att Herren alla yttre förhållanden till trots alltid är villig och mäktig att icke låta sitt eget verk lida avbräck på grund av brist på penningar. Vi vilja därför uppmana våra vänner att med oss taga denna angelägenhet fram i allvarlig bön inför Herren. *»Vadhelst han säger till eder, det skolen I göra.»*

"Uppfyllens med Anden!"

År 1891 anlände en kraftig förstärkning av inemot femtio nya skandinaviska missionärer till Kina och förenade sig där med Kina Inland Missionens arbetare. Detta innebar en stor uppmuntran för Hudson Taylor och möjliggjorde upptagandet av många nya arbetsområden.

Samma år hade emellertid missionen även att genomgå svåra och allvarsamma prövningar. Först och främst hade inkomsterna i hemlandet under de två à tre senaste åren varit i sjunkande. Hudson Taylor menade, att varje gåva till missionen kom som en följd av en direkt maning från Gud. Därför blev denna långvariga brist en anledning för honom att under mycken bön pröva varje del av missionens arbete inför Gud, huruvida där någonting funnes, som var ett hinder för Herren att låta välsignelsen komma över missionen i detta avseende.

Vidare gav vid denna tid förhållandet mellan kommittén i hemlandet och ledningen på fältet anledning till långvariga och mycket smärtsamma slitningar.

Så mycket dyrbarare var det då för Hudson Taylor och dem, som med honom kände bördan och ansvaret av dessa förhållanden, att erfara, hur Herren just då lät dem få uppleva en tid av djup andlig förnyelse inom sin egen krets. Flera av Herren sända vittnen kommo till dem med uppmuntrande budskap från Herren. Härom berättas följande i *»Hudson Taylor och Kina Inland Missionen»*, som tidigare delvis refererats i S. L.

En underbar tid började i missionens centrum i Shanghai, då en och annan ställdes ansikte mot ansikte med en fråga, som uppenbarade hjärtats djupaste behov och öppnade en hel värld av stora, välsignade möjligheter. Så skedde med en ung missionär från det inre av landet, som blev kvardröjd i Shanghai utan möjlighet att komma därifrån. Hon deltog i de möten, som då höllos där, och greps av en hunger och törst efter Gud så djup som hon aldrig erfarit förr. Fyra års vistelse i Kina hade låtit henne smaka något av den glädje och välsignelse, som följer av ett liv i djupare gemenskap med Mästaren. Men hon hade ock å andra sidan fått erfara något av den dödande inverkan, som hedendomen och det ondas makt inom såväl som utomkring henne utövade på henne, och hon hade prövat på den hopplösa förtvivlan av att söka hjälpa andra, då hennes egen själ var utanför en levande förbindelse med Kristus. Hur hon längtade efter det förvandlade liv, som hon såg hos andra, men som hon ej visste hur hon skulle nå! Ingen kunde misstänka, att hon befann sig i en sådan nöd, medan hon bad om ljus och hjälp. Söndagen före jul fick hon till slut det ord från Gud, som skänkte henne frigörelse och gjorde allting nytt för henne. Efter evangelisationsmötet på C. I. M:s lokal kom en man fram till henne. Mannen — en kristen sjöman — som var en fullkomlig främling för henne, säger allvarligt till henne:

»Är ni uppfylld med den Helige Ande?»

Uppfylld med den Helige Ande? Hon kom icke ihåg något av hela samtalet utom denna fråga, som brände sig allt djupare och djupare in i hennes hjärta. *Detta* var ju förklaringen till hela misslyckandet i hennes inre liv med Gud. Detta var hemligheten till att hennes sorg över sig själv ändå syntes så maktlös och att alla hennes föresatser gäckats. Gud hade berett en utväg, givit en gåva, som hon aldrig avgjort och bestämt hade mottagit. Hon visste, att den Helige Ande måste vara hennes liv i en viss mening, ty, »om någon icke har Kristi Ande, så hörer han honom icke till». Och ändå visste hon lika säkert, att hon *icke* »var uppfylld med den Helige Ande», och att hon endast erfarit föga av hans kraft.

Men hur rädd var hon icke att bliva vilseledd, att råka vilse och taga miste på stämning och verklighet! Men hon hade ju Guds ord och nu leddes hon att upptaga detta ämne till studium: den Helige Andes person och kraft.

»Apostlagärningarna» — vad var det annat än »den Helige Andes gärningar», varigenom människoliv förvandlades och förnyades alldeles på det sätt som hon visste, att hon behövde förnyas och förvandlas. O, varför hade hon icke sett detta förr! Det var den Helige Ande, som hon behövde, den Helige Andes fullhet, varigenom det osynliga kunde bliva verklighet för henne, och det omöjliga möjligt. Och orden i Gal. 3: 13—14 trädde uppfordrande fram: »Kristus friköpte oss från lagens förbannelse, när han blev en förbannelse för vår skull ... Vi friköptes för att den välsignelse, som hade givits åt Abraham skulle i Jesus Kristus komma även hedningarna till del, så att vi *genom tron* skulle *undfå* den utlovade Anden».

Vad hade hon gjort med den oändliga gåva, som köpts till ett sådant pris? Nu insåg hon, att alldeles som Kristus är vår genom Guds gåva men likväl icke blir vår personliga egendom, förrän vi mottaga honom, så förhåller det sig också med den Helige Ande. Hon såg, att även han är en person, lika verklig som Herren Jesus, att han genom sann tro måste hälsas välkommen till hjärtats boning, och att det icke är möjligt att utan honom leva som en levande länk i förbindelse med den uppståndne, förhärligade Herren. Allt som ytterligare kan berättas är, att hon tog detta steg, om också med fruktan och bävan och knappast utan att veta vad det innebar. I tro mottog hon den Helige Ande till att komma och taga henne helt och fullt i besittning, alldeles som hon i tro mottagit Herren Jesus som sin Frälsare. Hon kände ingenting, erfor ingenting, hon tog helt enkelt Gud på hans ord. Och där i den stunden begärde hon, att det löftet måtte bliva uppfyllt: »Då han kommer till eder, skall han låta världen få veta sanningen ifråga om synd och rättfärdighet och dom.»

Under flera månader hade hennes största sorg varit, att hon syntes äga så föga kraft att vinna själar åt Gud. Hon visste knappast om en enda, som hade förts till Kristus genom hennes hjälp. Nu var det julveckan, och fasthållande i tro, att en verklig, bestämd överenskommelse hade ägt rum där i ensamheten på hennes tysta rum, begärde hon i tro, att Gud skulle låta henne få se beviset därpå i verkliga omvändelser *varenda dag i den veckan* i förbindelse med de möten, som då höllos.

Och den bönen besvarades varje dag i den veckan. Mera än tjugu personer, unga och gamla, sjömän, besökare och gäster vid missionshemmet i Shanghai fick hon föra till bestämd avgörelse för Kristus. Och glädjen och frigjordheten i hennes eget hjärta var

så framträdande, att de andra icke kunde annat än börja längta efter och söka samma välsignelse.

Allt detta betydde mycket för mr. Taylor. Ingen uppmuntran var för honom större än att få se Guds hand verka på ett sådant sätt. Vid ett tillfälle gick han in i ett rum, där en missionär låg döende, som han förut sökt vara till hjälp. Nu fann han denna varelse, så ytterligt präglad av mänsklig svaghet, helt och hållet badande i en underbar strålglans av glädje och frimodighet.

»Hon talade med mig om den Helige Ande», viskade hon, som kort förut hade haft en sådan fruktan för den mörka dalen, »och det var just det jag behövde».

»Gud verkar i vår krets», skrev fru Taylor hem i april 1892. »Han uttömmer och ödmjukar den ene efter den andre, och fyller dem med sin Helige Ande. Vi ha ofta möten, som äro fulla av frihet och kraft.»

Broder, syster, som Gud ställt i sin tjänst inom Svenska Missionen i Kina — vare sig som ombud, som bedjare, som skaffare i hemlandet, eller som missionär därute på fältet, där striden står hetast: »*har du fått den Helige Ande sedan du kommit till tron?*» (Apg. 19.)

Mqt.

Vår bönelista.

Den Helige Andes utgjutande över S. M. K:s arbete, sid. 175 f.

Missionens publikationer, sid. 174.

Ingeborgs Ackzells resor, sid. 174.

Våra sjuka vänner, sid. 174.

Understödet till missionens verk, sid. 175.

Arbetet och de nydöpta i Hoyang, sid. 179, och Yuncheng sid. 180.

Det evangeliska arbetet i samband med nödhjälpsföretagen, sid. 179—183.

BREVAVDELNINGEN

Löftesstjärnan uppgår.

Syster Judith Hultqvist skriver om en byresa följande:

Först besökte vi gamla vänner och bekanta. Glädjen var ömsesidig. Någon sjöng ett par sånger, som hon lärt sig, sedan vi sist voro där. En annan omtalade med glädjestrålande ögon, att hon kunde läsa hela katekesen o. s. v.

Nästa dag gå vi längre bort till en stor by. Då vi för två år sedan för första gången besökte den byn, möttes vi av hån och förakt. Nu däremot kommo de så vänligt emot oss, bjödo oss sitta ner och hörde ivrigt på samt kommo med frågor, som visade ett verkligt intresse. Glada men trötta kommo vi vid 4-tiden hem för att laga oss litet middag. Men knappast hade vi börjat, förrän en rätt ung kvinna kommer in till oss och säger sig vilja bliva kristen. — »Varför vill du bliva en kristen?» — »Jo, jag har synd.» — »Nå, vad har du då för synd?» — »Jag är fattig och har ej nog att äta.» — »Jaså, återigen en av dessa många, som denna vår säga sig vilja tro på Jesus i hopp om att få lekamlig hjälp», tänkte jag. Det är med en liten suck vi börja förklara för henne, vad synd är, samt vårt stora behov av frälsning. Dag efter dag kommer hon igen, ivrig att höra och lära.

»Jag har kastat ut mina avgudar, och jag tror på den sanne Guden», sade hon en dag till mig. »Nu kommer hon väl också med begäran om lekamlig hjälp», tänkte jag. Men en sådan begäran kom ej varken den dagen eller senare. Var hon då verkligen en ärlig sökare? Vågade vi hoppas och glädjas?

En dag bjöd hon oss hem till sig. Till vår stora glädje fingo vi då se husguden borta och fädernetavlorna sönderbrutna på skräphögen. Med glädjestrålande ögon talade hon om, att hon första dagen, då hon hörde oss tala om den levande Guden, gick hem och förstörde sina avgudar. —

»Men dörrguden har du ännu kvar!» — »Den tillbeder jag ej. Jag förstod icke, att jag skulle riva bort även den. Men nu skall den bort.» — Jag kunde ej motstå lusten att hjälpa till med förstörelseverket. Det är något underbart, då man får se den gamla tron på och fruktan för avgudarna falla och rättfärdighetens sol med sina strålar tränga in i mörka hjärtan.

I arla morgonstunden kommo två män med sina små åsnor för att föra oss till sina hem i en avlägset belägen by. Då vi redo hem, kastade solen sina sista strålar över de vackra bergen och över Gula flodens vatten. O, huru vackert det var! Liksom ett återsken av Guds härlighet. Ja, var det ej något utav hans återsken, vi även under dagen fått se i den stora hedniska byn? Huru vänligt hade vi ej blivit mottagna i den troende unge Changs hem. Då han för ett år sedan döptes, hade hans hustru varit mycket fientlig. Och nu, nu ville hon ej blott själv tro på Jesus utan också föra andra till honom. I hemmen och ute på gatorna fingo vi tala vid många kvinnor om livets väg. Ofta hörde vi fru Chang säga: »Tala mera om Jesus, vi äro ej trötta än», eller: »Gå inte än, här komma två, som aldrig hört något om Jesus. Tala till dem.»

Nästa dag besökte vi en mycket stor by. Men inga kvinnor syntes till. Jo, där kommer ett par! Men se, huru de skynda in i sina hem, så snart de få se oss. På vår fråga försäkrar en gammal man, att alla kvinnor rest bort. Vi talade om, att vi ej voro utsända för att se, om de löst sina fötter eller ej. Det hjälpte. Om en stund ha vi en skara kvinnor omkring oss. En ovanligt ful gumma kommer emot oss. Då hon får se vår följeslagarinna, den troende fru Tsu från Iong-loh, utbrister hon: »Nej, se! Är du här? Och i sådant sällskap! Vad du är dig olik mot förr.»

Så gick hon alldeles intill fru Tsu och spottade henne rätt i ansiktet. Fru Tsu sade ej ett ord utan bara drog sig undan. Bibelkvinnan börjar tala om frälsningens glada budskap men avbrytes snart av orden: »Jag är döv och hör ej, vad du säger.» — »Jaså. Hur gammal är du?» — »60 år.» — »Vad heter du?» — »Wang.» —» Men du hör ju riktigt bra!»

Så började bibelkvinnan igen. — »Vi förstå ej, vad du säger.» Det var två eller tre, som kommo med den ursäkten. Den fjärde vände sig till mig och frågade, huru mycket vi ville betala för att hon skulle tro på vår lära. Vemodiga gå vi till nästa gata, där några kvinnor villigt lyssna till frälsningens budskap.

Nästa morgon plocka vi ihop vårt pick och pack. I en stor oxvagn bär det sedan sakta av till en by, 25 li härifrån. Familjen Shih bestående av mor, son och dotter, alla sökare, togo så hjärtligt emot oss. Men som deras hem är mycket litet, fingo vi bo i husvärden Lis stora fädernesal. Lis äro unga, präktiga människor, som börja fråga efter frälsningens väg. Men gamlefar gör allt för att hindra dem.

Sedan vi besökt två stora byar, där vi blivit mycket vänligt mottagna, samlas en stor skara omkring oss till aftonbön. Vi hade en dyrbar stund omkring ordet om »den gode Herden». Vi sjöngo och bådo, men ingen ville gå hem. Sång efter sång sjöngs i alla möjliga tonarter, under det de svarta ögonen lyste.

Äntligen gingo de. Trötta, som vi voro, skyndade vi oss till vila. Men det blev inte någon sömn av. På sina rum sjöngo de unga: »Jesus älskar mig, jag vet» och »Himlen är mitt hem». Sent omsider blev det tyst. Men jag hade ej sovit lång stund, förrän jag väcktes av en helt annan »sång».

Det var gamlefar, som i nattens mörka timmar måste giva luft åt sin vrede mot oss och sitt förakt för Jesusnamnet. Vilken hemsk ström av förbannelser! Det kändes riktigt kusligt, och jag undrade, om han skulle komma in för att köra ut oss. Till slut tröttnade väl den gamle, ty det blev tyst.

Men i arla morgonstunden sjöngo de unga igen: »Himlen är mitt hem.» Jag tyckte, det var som en löftesstjärna. Sången om Jesus hör dagen och ljuset till. Trots mörker och synd skall ordet om

Jesus vinna seger även här ute i mörkrets land.

Med en hjärtlig hälsning.

I Herren tillgivna
Judith Hultqvist.

Juichenghsien, Sha, den 26 april 1921.

*

Axplock ur kvartalsberättelserna.

Martin Lindén skriver:

I församlingen har endräkt och frid varit rådande, varpå *de under kvartalet hållna stormötena* utgjort ett skönt exempel. De voro, vågar jag till Herrens pris säga, präglade av enhet och samförstånd, vilket ej minst tog sig uttryck på församlingsmötena vid behandlingen av frågor rörande nya församlingsordningen. Att de infödda kristna i våra församlingar ej blott fått intresset väckt utan verkligen med glädje och stora förhoppningar träda in i de uppgifter, som genom nya församlingsordningens införande anförtros åt dem, var tydligt. — —

Dock även vid stormötena, särskilt vid stormötet i Hoyang, blevo vi påminda om *fiendens närvaro. Ett* fiendens redskap var en ung man, som någon tid besökt söndagsmötena men ej kunnat räknas som sökare. Han blev under mötet sinnesrubbad och gjorde åtskilliga försök att oroa oss både under möten och en natt, då han vid midnatt ställde till rysligt oväsen på gatan utanför missionsstationen. Bra gott var det då att känna sig ha vänner. Jag glömmer ej lätt bönemötet mitt i natten i min sängkammare, ej heller huru ledarna i församlingen gjorde allt för att hjälpa. Vi kunde möta angreppet med samlad front.

Flera *andra fiendens angrepp vid samma stormöte* kunde rapporteras, men ett må vara nog. På kvällen samma dag som en av de 30, vilka i Hoyang genom dopet upptogos i församlingen, döptes, blevo alla hans barn, 2 flickor och 1 gosse, mördade. Tidigt påföljande morgon kom bud efter honom, och själv mottog jag underrättelsen härom, just som jag stod färdig gå in i kapellet för att leda ett möte. Att leda gudstjänst just då var ej lätt. Tankarna gingo till den så hårt prövade. Skulle han bestå? Eller skulle fienden lyckas röva bort ett lamm just vid ingången till fållan? Det blev strid, bönekamp, och ej blott en eller ett par utan många togo del i striden om denna själ. Seger vanns. Tydligt kunde Guds ingripande skönjas vid gripandet av illgärningsmannen, och all hugsvalelses Gud tröstade den sörjande fadern. »Barnen äro frälsta och lyckliga, räddade från världens ondska och bekymmer. Jag behöver ej längre ha omsorg för dem. Jag är nu fri att tjäna Gud», — se där den förvissning han erhållit som tröst i sin stora sorg!

»Herrens nåd är det att det icke är ute med oss.» Hans vare äran för segrar som vunnits! I *Hans* namn skola vi segra.

*

David Landin skriver:

Då de olika nödhjälpsföretagen krävde en stor mängd av personliga krafter för att leda och övervaka, togs så gott som alla våra kristna ledares tid och kraft i anspråk därför. Härigenom kom ju oundvikligen det direkta evangeliska arbetet att för tillfället skjutas åt sidan för det rent lekamliga räddningsarbetet. Men rika tillfällen ha givits att under detta nödhjälpsarbete verka Herrens verk. Först och främst har nästan dagligen predikan eller bön hållits med de till över 1,500 uppgående vägarbetarna, av vilka flertalet ej förut hört frälsningens budskap. Under söndagarna, då arbetet vilat, har rikligt utsåtts den goda säden, som är Guds ord, i tal och i skrift, och vi ha redan fått se frukten därav. Vid sädesutdelningen på de många olika platserna har också ordet predikats för hundratals väntande hungrande, och just det att *vi* evangelii budbärare, fått den nåden oss ombetrodd att rättvist och rikligt utdela den lekamliga födan åt verkligt behövande, har ingivit dem förtroende för oss, att vi också verkligen älska dem, när vi räcka dem livets säd.

Sålunda har arbetet denna vår blivit mera utåt än inåt. Dock har ej heller för-

samlingsarbetet helt försummats. Vårens stormöte var talrikt besökt, goda möten höllos och 16 nya medlemmar intogos genom dopet i församlingen.

*

Missionär *Wester* skriver om samma arbete:

I ett för allt har något över 12,300 dollar använts. Helt visst ha en hel del människor räddats från den hemska hungerdöden, vilket allmänt också erkännes av befolkningen. Den andliga behållningen av detta vårt oerhört krävande arbete är nog inte stor. Möjligen kan det bli mera så småningom. Sant är, att våra gudstjänstlokaler varit packade av deltagare vid alla möten, men det har i flesta fall varit nöden, som drivit dem eller än mer hoppet om något att stilla den aldrig upphörande, gnagande hungern med. Det är förfärligt att se människor, som på månader inte smakat föda, d. v. s. vad vi mena med människoföda. Vi ha sett stora, starka män gråta av hunger och på knä tigga en bit bröd eller en skål välling. En familjefader hängde sig i förtvivlan över att inte kunna draga försorg om de sina men räddades av hustrun, som senare meddelade oss detta. Naturligtvis fingo de understöd. I en annan familj hade redan beslutats, att hustrun skulle säljas för att såmedels rädda livet på både henne och alla de övriga medlemmarna. Just i sista stunden kom en av våra undersökare till byn. Han fick som av en händelse reda på, att nämnda familj hade det svårt och uppsökte densamma. Ett spannmålskvitto lämnades genast och mannen, som var murare till yrket, fick arbete och familjen var räddad.

VAD MISSIONÄRERNA BEGÄRA.

»Vad vi främst begära är, att ni måtte stödja oss i bön och bära oss på starka bönearmar. De böner, som bedjas därhemma, förnimmas ända hit ut. Svalnar bönelivet hos de våra i Sverige, förnimma vi det ock. Ju starkare bön för oss, dess starkare känna vi oss, för så vitt vi själva icke kallna i bönekampen. Endast detta begära vi: bön, bön och åter bön.»
(Pastor *Sigfrid Eriksson* i Svenska Kyrkans Missionstidning.)

Sökare efter sanningen.

Under den korta tid jag hade glädjen vistas ute bland kineserna i och för nödhjälpsarbete under våren var det särskilt sammanträffandet med några personer, som gjorde djupt intryck på mig och lät mig något blicka in i den längtan efter sanningen, som kan finnas i hedningars hjärtan.

Under en av mina resor kom jag en dag till Maochin vid Gula floden för att övervaka sädesutdelningen till de hungrande. Då jag en gång inträdde i det lilla rum, där jag tillfälligt skulle bo, fann jag dr Tsao, en av medarbetarna, inbegripen i ett livligt samtal med en gammal man. Hans utseende var värdigt och vördnadsbjudande, och efter en djup bugning, varmed han hälsade vid mitt inträde, fortsattes samtalet, och därigenom lärde jag känna en del av hans förflutna och hans levnadsförhållanden. Därav framgick, att han för c:a 50 år tillbaka lämnade sitt hem nere i Honan för att uteslutande ägna sitt liv åt tempelbesök och andra »goda gärningar» för att därigenom samla meriter. Någon gång sedan hade han varit på besök i hemmet, sista gången för sju år tillbaka. För övrigt hade han rest omkring i alla Kinas provinser och besökt en massa olika tempel. Jämväl Mongoliet och andra av Kinas grannländer hade han besökt. Under dessa sina resor sökte han späka sig på allt sätt. Om nätterna sov han i templen på hårda stengolv utan någon sängutrustning. De blankslitna kläderna, som han bar, berömde han sig av att ha haft på kroppen i flera år. Och »se» sade han »de hålla ännu». Maten bestod av det enklaste tänkbara slag. Han tillhörde ingen religion, som förbjöd honom äta viss mat, ty han förklarade sig varken tillhöra buddismen, taoismen eller konfusianismen. Han ville blott, som han sade, späka sin kropp och samla meriter, och han såg nästan stolt ut vid tanken på de »bragder» han utfört. Under sina vandringar hade han även arbetat med att laga vägar för att därigenom öka sina

meriter. Någon gång fick han en slant av människor, som han kom i beröring med och kunde därigenom uppehålla livet. Ligger det inte en gripande tragik över den mannens liv? När dödens obarmhärtiga hand lägges på honom, skall han finna, att han står avklädd all egen förtjänst eller värdighet, och över de femtio årens strävan skall kunna skrivas: »förfelat!» Han var mycket öppen för sanningen uppenbarad i Jesus Kristus, och det kändes dyrbart att få peka på honom, som för oss fullbordat allt.

En annan händelse erinrar jag mig. Det var en söndag vid Uangykou. Vi hade i regel möte varje söndag för de cirka 1,000 flyktingar från Honan, vilka där funnit en räddning undan hungersnöden. Klockan inne i avgudatemplet, där vi bodde, tjänstgjorde även som »kyrkklocka» och hade just ringt. Vi stodo i begrepp att börja mötet, då helt plötsligt tre buddistpräster kommo in genom dörren. Det var två äldre män och en yngre, och de hade kommit långt nere från Honan för att vallfärda upp till Otaishan, ett för buddisterna heligt berg, som ligger uppe i norra Shansi. De hade ännu cirka 2,000 li kvar av vägen, och det tog ungefär tre veckor ännu att hinna fram till det mål, de utsatt. Alla tre voro de iförda sina långa, vida rockar, vilkas snitt angav, att de voro buddister. Det var ett drag av allvarlig beslutsamhet, som vilade över dem.

Sedan de ställt från sig sina ryggsäckar och stavar, inbjödos de att sitta ned och dricka te, varvid de troende kineserna samtalade med dem. Därefter inbjödos de att under mötet taga plats på den plattform, som för närvarande tjänstgjorde som predikstol. Jag hade icke vågat komma med ett så djärvt förslag av fruktan, att de skulle »förlora ansiktet» genom att så träda fram inför de övriga, utan detta var kinesernas förslag. Men till min glädje och förvåning finner jag dem taga plats däruppe mitt framför allt folket, vilka förvånade sågo dessa tre ovanliga hedersgäster på plattformen. Själva sågo de ej generade ut men följde med spänt intresse berättelsen om Jesus.

Efter predikans slut kommo kineserna till mig och frågade, om de fingo bjuda de tre gästerna på middag, vilket jag lovade dem. Buddisterna äro ju genom löfte förpliktade att leva som vegetarianer, men nu förekom en hel del mat, som egentligen därför borde anses förbjuden för dem. Efter att kineserna närmare talat till dem om läran, tillfrågades de, om de vågade äta av den framsatta maten. Detta innebar ju för dem avsägelse av vegetarianlöftet. Alla svarade med en mun, att de beslöto sig för att äta där. Innan de gingo, fingo de var sin evangeliedel, och jag glömmer ej lätt, med vilken glädje de mottogo dem. Den yngste av dem, som redan såsom liten gosse blev offrad åt templet och som vuxit upp där, yttrade sedan: »Jag har ej känt till denna lära förut. Hade jag gjort det, skulle mitt liv gestaltat sig annorlunda.» Ack, att det budskap, som nådde dem på deras väg, finge bära frukt till evigt liv!

Under vistelsen vid Uangykou var det rika tillfällen att sälja evangeliedelar på de stora marknader, som förekommo vid Miaoch'ien strax intill Uangykou. Stora skaror samlades där vid marknaderna, som ofta även voro förenade med avgudadyrkan. Ibland undrade jag nog, om de små bibeldelarna, som där spriddes, skulle kunna bliva till hjälp för någon och kunna väcka deras tankar för det enda nödvändiga. Stor var därför min glädje, när en dag en ung man med ett blygt och nästan försagt utseende kommer in på mitt lilla rum och begär att få en stunds samtal. Han berättade då, att han hade sitt hem i närheten och hade kommit över en liten evangeliedel, som han läste med stort intresse, och blivit mycket gripen av dess innehåll. Nu ville han så gärna få veta mera om läran och hur han bäst skulle kunna få tillfälle att studera den. Det kändes ofantligt dyrbart att där i ensamheten få peka för honom på livets väg. Mycket naiva och förvända voro hans tankar i vissa saker, men jag vill så gärna tro, att det var en ärlig ande, som dikterade hans frågor.

En annan ung man kommer en dag in

på mitt lilla rum. Han var anställd som räkenskapsförare vid vårt arbete. Under samtalets gång märker jag, att han har något på hjärtat, som han gärna vill ha fram. Så får jag slutligen veta, att hans föräldrar, som nu båda voro döda, hade varit troende båda två, och han hade varit föremål för deras böner. »Men», säger han, »ännu har jag ej fattat läran, och jag har nu en ständig känsla av ofrid i mitt hjärta.»

Han berättad också, att han särskilt glatts att få tjäna vid Uangykou, ty han hoppades därigenom få tillfälle att studera läran. Jag hade ju haft som böneämne, att Gud skulle giva själar som lön för mitt nödhjälpsarbete, och nu syntes Gud ha lett den själen till mig. Han var ivrig att få läsa bibeln, och det var en kär plikt för mig att skaffa honom ett helt Nya testamente och en sångbok.

»Jag vill gärna ha ett sådant litet testamente, som jag kan bära med mig var jag är för att studera det», sade han. För egen del tror jag han var en Nikodemussjäl, som nog en dag skulle träda fram och bära vittnesbörd om den korsfäste. Jag vet ej ännu, om ljuset vunnit full seger, men ett steg framåt var det, när han vid det sista böne- och offermötet i Yuncheng stod upp och offentligt avlade sitt vittnesbörd tillsamman med de övriga troende.

Jag erinrar mig ännu ett samtal i mitt lilla rum vid Uangykou. En medelålders man från den närliggande byn Kai t'ang tsuen, kommer in till mig och ber, att jag skall hjälpa honom att studera bibeln. Han var ännu ej döpt, men hade av den nitiske församlingsmedlemmen P'ei in ch'uan blivit förd till Kristus. Han hade emellertid mycket liten kunskap i bibeln, och det var i det avseendet han nu ville ha hjälp av mig.

»Jag har kommit hit särskilt för att Ni skall läsa bibeln med mig», säger han, »och jag längtar så efter att ni skall hjälpa mig.» Jag sade, att jag vore mer än villig att villfara hans begäran men beklagade, att så mycket annat arbete ville taga överhanden, att jag nog ej hann så mycket, som han önskade. Han sade då: »Jag stannar här, och när Ni får någon tid, så kan jag passa tillfället.» På det sättet sökte jag något hjälpa honom. Han bjöd mig ibland att fara till hans by och förkunna evanglium, men tiden räckte ej till.

Gossasylen i Sinan. Foto O. Beinhoff.

Så blott en liten berättelse till. Under resorna för att övervaka sädesutdelningen kom jag även till Changtien, där vi hade utdelning ett par gånger. Vi bodde därvid hos byfogden på platsen. Ehuru han själv ej är en kristen, var det rörande att se, med vilken gästfrihet han tog emot oss. Vi skulle bo i hans bästa rum och fingo

ej betala en enda kash för maten. Han bjöd mig även att komma till hans hem i sommar för att bo där. Han visade mig till själva »fädernesalen» och sade, att där skulle jag få vara. Jag vågade ej träffa någon bestämd överenskommelse med honom och undrade nog i mitt stilla sinne, om han verkligen menade allvar med sin storartade erbjudan, eller om det blott var ett utslag av den kinesiska artigheten. Men vad hände? Sedan jag varit här uppe vid Shui iu några dagar, fick jag brev från Yuncheng, att han kommit dit själv med sin vagn för att hämta mig och hans besvikelse var stor, när han fick höra att jag ej var hemma. Nyligen har även kommit brev, däri han säger, att han har en gård och ett rum i ordning för oss, om vi blott komma till honom, så att han dagligen kan få undervisning i läran. Mitt intryck från den platsen är, att bleve blott denne byfogde vunnen, så vore därmed »en stor och kraftig dörr öppnad för evangelium». Det finnes hunger bland kineserna ej blott efter bröd, men efter levande Guds ord. Göre oss Herren trogna att i bönen hjälpa dem fram!

Nath. Engbäck.

Missionärernas adresser.

Th. och Sekine Sandberg, Carl och Ethel Blom, Fredrika Hallin, Maria Nylin, David Landin, Nath. Engbäck, Martin Lindén, Carl Bergqvist.	Yuncheng, Sha. China.
Aug. och Augusta Berg, Ester Jonsson, Marie Linder, Elna Lenell.	Swedish Union School, Kikungshan, Ho. China.
Judith Hultqvist.	Ruichenghsien, Sha. China.
G. V. och G. Wester.	Puchowfu, Sha. China.
Axel och Anna Hahne, Emma Andersson, Karin Otterdahl.	Ishih, Sha. China.
Nils och Olga Svensson.	Tungchowfu, She. China.
Ester Berg, Doktorinnan Maria Berg, Oscar och Gerda Carlén.	Hoyang, She. China.
Anna Eriksson, Estrid Sjöström.	Hanchenghsien, She. China.
Richard o. Hildur Anderson, Anna Janzon, Ebba Burén, Malte och Ida Ringberg.	Honanfu, Ho. China.
Maria Pettersson. Maria Hultkrantz.	Sinanhsien, Ho. China.
Ossian och Edit Beinhoff.	Mienchih, Ho. China.

I hemlandet:

Josef och Johanne Olsson, Maria Björklund, Agnes Forssberg, Frida Prytz. Henrik och Hilma Tjäder. Robert och Dagny Bergling.	S. M. K:s exp. Drottninggat. 55, Stockholm.
Ingeborg Ackzell,	Katrineholm.

REDOVISNING

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under september månad 1921.

Allmänna missionsmedel.

1614.	C. K.	5: —
1615.	Gåva eft. avl. frök. E. Bagge, Sthlm	500: —
1616.	»Herrens del»	20: —
1617.	H. och E. Lj.	20: —
1618.	L., Gtbg	25: —
1619.	Mörteryds Ungd.-fören., resebidrag	20: —
1621.	»Annie»	10: —
1622.	»Tackoffer till Herren för aug.»	2: —
1623.	Koll. i Skärstads kyrka	111: 17
1624.	S. J., Eksjö	100: —
1625.	H. M., Önum	5: —
1629.	Torsåkers Ev. Luth. mfg	50: —
1630.	A—l—, Nässjö	50: —
1631.	N. J. C., Klippan	25: —
1632.	K. N., Örebro	10: —
1633.	»Tackoffer fr. Iua, Örebro»	250: —
1635.	Hj. A., gm C. F. J., Kimstad	20: —
1636.	»Till Guds namns förhärligande»	100: —
1637.	—n, Ps. 25: 3	30: —
1638.	St. Åby Östra syförening	35: —
1639.	Onämnd, gm G. G., Uppsala	100: —
1641.	H. H., Djursholm	500: —
1642.	»För Herrens verk»	500: —

1643. A. G., Nässjö 125: —
1644. Hörle Kr. Ungd.-förening 100: —
1645. O. Å., Spjutsbygd 15: —
1647. »Sara, till en blomma på Hattie Bergkvists grav» 10: —
1648. C. P. J., Tranås 100: —
1649. Tabors mfg. Sandseryd 200: —
1652. »Ett tackoffer åt Herren» 50: —
1653. E. och C. W., Björköby 10: —
1655. E. och B:s sparbössa 65: —
1656. »Herrens del» 30: —
1657. »Tionde» 7: 50
1658. »Tionde av arbetsförtjänst», gm H. I., Älgarås 27: —
1659. Offerkuvert, gm d:o 10: 75
1660. »Söndagsägg», gm d:o 5: —
1661. C. O., Frycle, »i stället för krans på J. Olssons grav» 5: —
1662. E. A., Hvetlanda 100: —
1663. »Ur Guds stora förrådshus» 65: —
1664. »Obs.! Sparade tobaksslantar m. m.» 30: —
1665. »Tionde» 8: 09
1668. Bergsbyns Kinakrets, till E. Sjöströms underhåll 200: —
1669. M. W., Sätra Kolini 11: —
1670. Gm d:o, resebidrag 25: —
1672. »Från en avliden missionsvän», gm I. H., Sthlm 125: —
1673. Skärstads Östra arbetsförening 150: —
1674. Koll. på Adelsö, gm S. W. 10: —
1675. L. B., Sthlm 50: —
1677. »En del av tionde» 100: —
1680. »Tionde» 100: —
1681. Missionsvänner i Grebo, till N. Engbäcks underh. 75: —
1683. J. gm G. G., Motala 10: —
1684. J., Motala Verkstad, gm d:o 10: —
1685. G. G., Motala 10: —
1686. »Ett Missions-äppelträd i Tranås», gm K. B. 10: —
1687. Offerkuvert från två vänner i Tvingelsed 7: —
1689. »Tionde, ske Guds vilja» 5: —
1690. Koll. i Skedevi 12/9 15: 66
1691. Koll. vid barnmöte i Sila skola, Skedevi 13/9 3: 27
1692. Koll. i Sila skola, Skedevi 13/9 14: 80
1693. Koll. i Eriksbergs skola, Katrineholm 18/9 8: 39
1694. Koll. i Immanuelskyrkan, Katrineholm 18/9 66: 50
1695. Sparb.-tömning i Sandarne 20/9, gm O. S. 16: 71
1696. A. F., Vinuinga 10: —
1699. Gm A. G., Kristianstad 25: —
1700. Ingarps Ungd.-förening, till J. Hultqvists underh. 25: —
1701. K. L., Kristdala 80: —
1704. »Vad som har skett har kommit från mig.», 1 Kon. 12: 24, gm M. Ph. T., Linköping 7: —
1705. A. H., gm M. Ph. T., Linköp. 10: —
1706. »Onämnd» 60: —
1707. J. E. R., Sthlm 25: —
1708. B. C., Gtbg 5: —
1709. K. E., Knutby 25: —
1711. Offerkuvrt. gm M. K. 12: 50
1712. Obs.! Sparade tobaksslantar m. m. 30: —
1713. »Tionde» 3: 35
1714. »Ps. 40: 17—18» 100: —
1715. »Onämnd» 10: —

Kr. 4,902: 69

Särskilda ändamål.

1620. L. L., Uppsala, till gosskolan i Ishih 50: —
1626. E. och A. S. och B. och A. J., Hälsingborg, till evang. Tung Tao-yen i Pucheng 150: —
1627. A. P., Storvreta, till öresskrifter 20: 61
1628. B. B., Svensköp, till de nödl. i Kina 20: —
1634. »Missionsvänner i Tålebo», för evang. Yuen Yüin-shengs underhåll 34: —
1646. En »Kinavän», till Axel Hahne, att anv. efter gottf. 10: —
1651. Den äldre syfören. i N. Skärstad, för evang. Chin Hsing-teo i Mienchi 200: —
1654. E. W., Karlstad, till Barnh. i Sinan 25: —
1666. Hednavännernas Allians, för evang. Loh Teh-tao, Ching Ü-hwa och Koh Yung-uang 300: —
1667. Missionsvänner i N. Skärstad, privat gåva till evang. Ching Hsing- teo i Mienchi 120: —
1671. Offerkuvert, till kvinnoskolan i Hancheng 10: —
1676. E., Södertälje, till evang. Tung Tao-yeu i Pucheng 2: —
1678. E. B., Sthlm, för A. Erikssons bibelkv. Jao Da-sao 135: —
1679. Söndagsskolfesten i Husaby, till R. Andersson och O. Carlén, att anv. efter gottf. 35: —
1682. S. A. S., Gripenberg, till M. Lindén, att anv. efter gottf. 20: —
1688. »Ivar», till M. Petterssons barnhem 65: —
1697. »Tionde, Ps. 100, till direkt missionsarbete 70: —
1698. H. H., Jämseram, till A. Erikssons verks., att anv. efter gottf. 70: —
1702. K. F. U. K., Ljungby, sparb.-medel för »Kattungens» underhåll 53: 50
1703. Gm M. Ph. T., Linköping, till E. Andersson för s. k. Vita Bergs mission i Pucheng 20: —
1710. »Onämnd», till Barnhemmet i Sinan, gm M. K. 18: —
1716. H. T., Dufbo, för kapellet i Ös-iang 64: 51

Kr. 1,492: 62

Missionshemmet.

1640. L. B., Björköby, till Barnens Hem 10: —
1650. Den äldre syfören. i N. Skärstad, till d:o 82: —

Kr. 92: —

Allmänna missionsmedel	**4,902: 69**
Särskilda ändamål	**1,492: 62**
Missionshemmet	**92: —**
Summa under sept. mån. 1921	**Kr. 6,487: 31**

Med varmt tack till varje givare!

»Gud vare oss nådig och välsigne oss, han låte sitt ansikte lysa och ledsaga oss, Sela, för att man på jorden må känna din väg, bland alla hedningar din frälsning.» Ps. 67: 2, 3.

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **Riks 44 59. Allm. 224 73.**

INNEHÅLL:

Ill. — Tro och givande. — Guds folks vandring. VI. — Från redaktion och expedition. — »Uppfyllens med Anden!» — Vår bönelista. — Brevavdelningen. — Sökare efter sanningen. — Missionärernas adresser. — Redovisning.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget 1921.

Med detta n:r följer som bilaga en prenumerationsblankett.

N:R 11. ÅRG. 26. NOVEMBER 1921. PREN.-PRIS 2:50.

ORGAN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA

REDAKTION: ERIK FOLKE, NATH. HÖGMAN.

Vägbyggnadsarbete för hungrande utanför Chiehchow.

ABRAHAMS TRO.

Ur *Martin Luthers* predikningar. Läs 1 Mos. 12: 1—6.

Här få vi se ett stort och förträfflig exempel på tron. Detta är ett av de skönaste ställena i denna bok. Därföre må man ej hastigt löpa däröver, liksom gällde det icke numera. Jag har företagit mig att utlägga denna bok, på det man ej må behöva att predika fabler och sagor om dessa helige män, om vilka man har uppdiktat så mycket uti världen. Och när man håller sig till det skrivna ordet, får man där först lära känna den tro och den kärlek, som funnits hos dessa män. Tron målas här oss för ögonen, på det att man icke må jämt umgås med buden och lagen, utan lära sig att inse, varpå allt kommer an inför Gud, att man nämligen i tro och kärlek anammar Guds nåd och låter honom få göra sig gott.

För det första må vi märka, hurudan tro den helige patriarken stått uti. Vi hava sett, att tron är en viss tillförsikt till de ting som man icke ser, men dock haver löfte om, varigenom man väntar det, som, efter vad som synes, aldrig någonsin kan komma att ske. Därföre är tron en blind och dock klar kunskap, ett ljus mitt i mörkret; den är i besittning av ett gott, som icke synes varken för henne själv eller andra; var och en måste säga, att tron fröjdar sig över det som hon ej äger.

Se, detta är trons natur, att den umgås så med de ägodelar, som hon ej ser eller känner, liksom hade hon dem i händerna; hon har ingen annan tröst, än att hon vet, att Gud icke ljuger eller bedrager.

Så gick det med patriarken Noa, då Gud sade, att Han ville fördränka jorden. Emellertid förgingo hundra år, och han såg intet, ja det syntes som skulle intet bliva utav Guds hotelse; ja, Noa fick gälla för en lögnpredikant. Men han såg hundra år förut, innan det kom, och är så viss på sanningen av Guds hotelse, att han lyder Guds tillsägelse. Så skarpa ögon har tron, att den kan se i mörkret; den ser, där intet är att se; känner, där intet är att känna. Så tro ock vi på Herren Kristus, att han sitter därovan på Fadrens högra hand och regerar allt, så att allt skapat är under hans händer, och han är den, som verkar allt gott. Men detta se vi ej, känna det ej; dock ser hjärtat genom tron lika visst, som om det såge med ögonen. Då nu människan skall dö, så är samma tro tillstädes och vet förvisso, att hon skall hamna i Abrahams sköt.

Sådan tro har funnits hos patriarken Abraham. Så länge han var i sitt fädernesland och hos sina vänner, fanns ej hos honom något behov av tro; ty han hade allt vad han ville hava och kände ingen brist eller nöd. Då skickar Gud till honom ordet, sliter honom lös ifrån allt, varpå han litat och förtröstat, och säger: Gå ut! Varifrån? Från ditt fädernesland och dina vänner och från din faders hus; det är, låt fara och avstå ifrån allt som du här äger och kan njuta av! Varthän? I ett land som jag vill visa dig. Vilket det är nämnes ej; däri ligger en svår försökelse och kamp för tron, att han nämligen skall fara ur landet och icke vet, vart det skall bära hän, om han skall komma till vänner eller fiender. Menar du, att det har varit en ringa strid? I hjärtat har han nämligen måst tycka: Här rycker du mig från alla bekanta och för mig bort, måhända mitt bland de argaste fiender, där man kanske ej det ringaste skall kunna lida mig; du gör mig till en arm tiggare, så att jag ej äger en torva, där jag kan förbliva trygg. Ja, han har måst bereda sig på att med sin hustru och vem som drog ut med honom gå till mötes varjehanda faror i detta främmande land; det gällde för dem ära, gods, kropp och

liv. Han tvekar dock ej, utan lyder Gud. Han lämnar allt, utom Guds ord; detta tager han med sig; dessa ord, som Herren talat: »Jag vill göra dig till ett stort folk, och jag vill välsigna dig», voro mera gällande än allt annat. Hade han levat främmande för Gud, fången uti otro, så skulle han måhända hava sagt: »Du talar så mycket om välsignelse, och jag ser blott motsatsen därtill; här har jag en ofruktsam hustru, därtill kastar du mig in bland ett främmande folk; skall det kallas välsignelse? Nej, jag är fastmer blottställd för all olycka.» Men så handlar ej Abraham, utan han följer Guds ord och tillsägelse, som ville han säga: »Du har sagt, att du vill välsigna mig; om än någon förbannar mig, så skall det intet skada mig; därföre vill jag frimodigt se faran i ansiktet.» Så går han uti sådan tro in i mörkret och vet ej, vart han går, ej heller finner han det rätta landet, såsom vi få höra.

Sådant prisar nu brevet till Ebreerna: »*Genom tron var Abraham lydig, när han blev kallad, och han drog så ut till det land, som han skulle få till arvedel; han drog ut, fastän han icke visste, vart han skulle komma.*» Detta är skrivet för vår skull, att vi måtte lära oss att lita på Guds ord, som Han tillsäger oss, att Han vill försörja och uppehålla vår kropp, liv och själ, ehuru det ej synes oss begripligt, huru det skall kunna ske. Men börja du på att tro på Gud, även då du ej kan begripa, huru Hans avsikter skola förverkligas. Gud begriper nog saken. Tro du, och så har du det redan. Tron skall ej bedraga dig, om det kan än så synas; får du ej så snart det som du önskar, så tröttna ej därföre att tro; se, huru Gud har uppfostrat Abraham; låt icke av med att lita på Gud; ty om Han fördröjer med att höra din tros bön, så sker det för ditt eget bästa.

Vi finna av v. 4—6, att Abrahams tro blivit satt på ett svårt prov. Det är också icke ett vanligt exempel, utan av Skriften ofta anfört, och densamma kallar Abraham de troendes fader, och Kristus själv talar om Abrahams sköt, varav synes, att Gud själv sätter hans tro högt. Abraham har nämligen varit sjuttiofem år, då han utdrog; därifrån har han räknat till hundra år, då först fick han en son. Gud hade lovat att giva honom en son, och därpå väntar han alla åren; han väntar fem, tio, femton, tjugu år; och allt förgäves. O, huru har han ej hela denna tid måst kämpa med otron! Då han nu blev hundra år, hade han väl nästan uppgivit hoppet, ty efter naturens ordning syntes möjlighet för löftets uppfyllelse vara ute; dock blev han vid Guds ord och löfte och, såsom Paulus så skönt säger (Rom. 4: 18), *där ingen förhoppning fanns, där hoppades han ändå och trodde.*

Så lär nu, att det ej är nog att börja tro, utan man måste hålla uti därmed och icke låta rycka sig därifrån. Ty att Gud försöker tron, gör Han blott för att stärka densamma, och på det att den gamle Adam och otron må dödas, vilken blott hänger vid det närvarande, som Han ser och känner. Gud vill lösgöra oss från allt sådant, så att vi skola förbliva ensamt vid ordet, så hava vi nog till kropp och själ.

Så har man att förstå vad som säges uti 5 Mos. B. 8 kap.: *Människan lever icke allenast av bröd, utan av vart och ett ord, som går av Guds mun;* så lever hon av det blotta ordet och hänger fast därvid och förbliver däruti; så måste hon bliva välsignad med allt vad hon äger. Huru långt hava vi hunnit uti uppnåendet av en sådan tro? O, Herre, föröka oss trona!

Från redaktion och expedition.

Dr. O. E. Distad död.

Den 12 juni avled i staden Sinyang, Honan, den norskamerikanske missionsläkaren Oliver E. Distad.

Hans verksamhetstid i Kina var mycket kort — endast två och ett halvt år. På grund av sin brinnande nitälskan för det kinesiska folkets andliga och sociala lyftning blev han dock en missionär som få.

Han utsågs till föreståndare för det nyöppnade sjukhuset i Sinyang. Här utövade han vid sidan av sitt sjukhusarbete ett vittomfattande, välsignelserikt evangelisationsarbete i staden och trakten runt omkring.

På grund av överansträngning bröts hans hälsa och efter endast åtta dagars sjukdom i hungertyfus som han ådrog sig genom ett självuppoffrande arbete bland de sjuka, kallades han hem. Hela Sinyang stod sörjande vid hans bår.

Dr Distad medhann bland sina många övriga uppgifter även att vara skolläkare för Svenska Skolan på Kikung, vilken tjänst han skänkte kostnadsfritt. Det var också han, som opererade fru Gerda Carlén.

Hemgånget ombud.

Stationsinspektoren *Paul Tronèt* i Örebro, som under många år varit ombud för S. M. K. hemkallades av Herren den 10 sistl. okt. Redan tidigt under sin tjänstgöringstid i Malmö deltog Tronèt med varmt intresse i missionsarbetet för Kina. Sedan han utnämnts till stationsinspektor i Alvesta, ingick han i egenskap av ombud i ännu närmare förbindelse med S. M. K. I Nässjö och Örebro, där han sedan tjänstgjorde, har han också varit träget verksam för Kina. Det är därför med stor tacksamhet till Herren vi tänka på den insats han gjort. Frukterna av hans verk i tro och kärlek få vi, som ännu stå kvar i ledet vara med om att skörda. Och vi kunna med vår förbön bidraga till att dessa alltjämt växa i rikedom till vår Herres och Frälsares, Jesu Kristi, förhärligande. Måtte Herren med sin nåd styrka och hugsvala hans närmaste i deras stora saknad!

Patron L. M. Hedin,

Helgelseförbundets ledare har avlidit i en ålder av 65 år. Med honom bortgick en man, vars krafter och duglighet i hög grad varit kommunala och andra offentliga angelägenheter till gagn. Samtidigt var han en förgrundsfigur inom de fria andliga rörelserna i Sverige, i det han var Helgelseförbundets främste ledare. Såsom andlig talare har br. Hedin gjort vidsträckta resor i vårt land, och hans enkla men hjärtliga och hjärtgripande vittnesbörd ha lämnat djupa intryck.

Må Herren själv sända den rätte mannen i den hemkallade kämpens ställe!

S. M. K:s publikationer.

Vi hänvisa till annonsen i detta n:r angående de nya böcker, som nu utkommit på vårt bokförlag. Nu till jul är rätta tiden att sprida dem. Återförsäljare erhålla god rabatt. Låtom oss alla hjälpas åt till ett gott resultat!

Sinims Land 1922.

I detta n:r införes prenumerationsanmälan för Sinims Land under nästa år, till vilken vi hänvisa. Den enda förändring, som kommer att vidtagas i tidningens redaktion, blir ifråga om *redovisningen*. Denna kommer hädanefter att inflyta kvartalsvis i stället för som hittills varje månad. Redovisningsnumren bliva 24-sidiga. Genom denna anordning kommer textutrymmet i varje nummer att omfatta 16 sidor. Tidningen utkommer hädanefter omkr. den 1:sta i varje månad.

Den prenumerationsblankett

som medföljer detta n:r såsom bilaga, är avsedd att för prenumerantsamlare och andra underlätta prenumerationen å tidningen för nästa år. Den ifylles med prenumerantsamlarens namn. På *baksidan* av densamma antecknas namn och adress på alla dem, som anmält sig att taga tidningen. Sålunda ifylld, inlämnas blanketten på posten, där prenumerationskvitto begäres å alla rekvirerade exemplar. Detta kvitto insändes till Expeditionen för Svenska Missionen i Kina, Stockholm, som då tillställer prenumerantsamlaren en provision av kr. 2:50 för varje 5-tal prenumeranter. Prenumerera i god tid före nyår!

Herren förser.

Under den gångna månaden ha vi fått mottaga många dyrbara och trosstärkande bevis på att Herren tänker på sitt verk och dess behov. Flera gåvor ha inkommit åtföljda av hälsningar, som bära vittne om, att det bland våra vänner finnes många som inför Gud bära ansvar för missionens verk. En av våra trogna gamla vänner besökte oss på expeditionen och lämnade 100 kronor. Han hade varit på banken för att sätta in pengar. Då han fick veta hur låg bankräntan var, förklarade han, att han hellre ville insätta sina pengar, där han kunde få 100 % — nämligen i Guds bank. Låt oss tacka Herren för bönhörelse och fortfara att vänta efter än »större ting»!

Tosao —

en kinesisk bibelkvinnas historia — heter en nyutkommen bok av Marie Monsen, utgiven på E. F. S:s förlag. Den ger en synnerligen levande och lärorik skildring ur kinesernas och de hedning-kristnas liv. Utmärkt lämpad för högläsning vid syföreningar, i skolor etc. Kan rekv. från S. M. K:s exp. Om minst 5 ex. tagas, lämnas 25 proc. rabatt.

Fröken Elsa Engström.

anlände till Shanghai den 16 sept. efter en ganska god resa. Förlovning har tillkännagivits mellan frkn E. och missionär Nath. Engbäck.

Fröknarna Engströms, Gunnardos och Wangs adress är t. v.: *China Inland Mission, Training Home, Yangchow Ku. China.*

Fru Anna Dillner.

In memoriam.

Söndagen den 23 okt. hemkallades fru Anna Dillner till Herren. Hennes hälsa hade länge varit ganska vacklande. Slutet kom icke desto mindre hastigt och oväntat.

Om någon i sitt liv givit ett vittnesbörd om sanningen i apostelns ord: »Kristi kärlek tvingar mig», så är det Anna Dillner. Någon annan drivfjäder kunde man ej se hos henne. Ingenting av färger, blandade av människor. Det var ett skönt liv, så träffande beskrivet i det ord, som av hovpredikanten Hammarsten anfördes i hans tal vid båren: *»Ty att leva det är för mig Kristus»*. Där själva livet får bli Kristus, där får det den rätta färgen, där får det den rätta klangen, den rätta kraften.

Vår mission har med Anna Dillners bortgång gjort en stor förlust. Under många år har hon trofast burit den i sina böner

fram inför nådens tron. Hennes bön var alltid brinnade till sin art, den var också alltid kännetecknad av full trosvisshet. Det var så stort rum i detta hjärta för alla och för allt, som stod i något sammanhang med missionens verk. Och detta intresse fick sitt utflöde i brinnande bön och brinnande kärlek. Herren give oss många sådana medarbetare i evangelium! En skara av sådana själar är den bästa garanti för att verket skall bestå. Och alla andra hjälpmedel äro otillräckliga i dessa yttersta tider.

Hennes hemgång blev »så ljus, som den kunde bli». Det blev en himmelsfärd. Den 28 okt. var en stor skara samlad i Blasieholmskyrkan, där hennes stoft vigdes till vilan intill den stora förlossningens dag. Hovpred. Hammarsten erinrade om att hon där vid altarringen vid sin första nattvardsgång beseglat förbundet med sin Frälsare, att hon sedan vid samma altarring beseglat sitt förbund med sin jordiska brudgum, och att hon nu efter ett långt liv i sin Mästares tjänst hade sin tredje, sin största högtidsdag här.

Tomrummet efter Herrens tjänarinna är stort för oss alla, men störst för hennes närmaste. Det är nu vår kallelse och förmån att bedja om hugsvalelse för dem. Må vi därjämte också med ännu större iver följa Skriftens maning: *»Varen deras efterföljare, som genom tro och tålamod få ärva löftena.»* *E. F.*

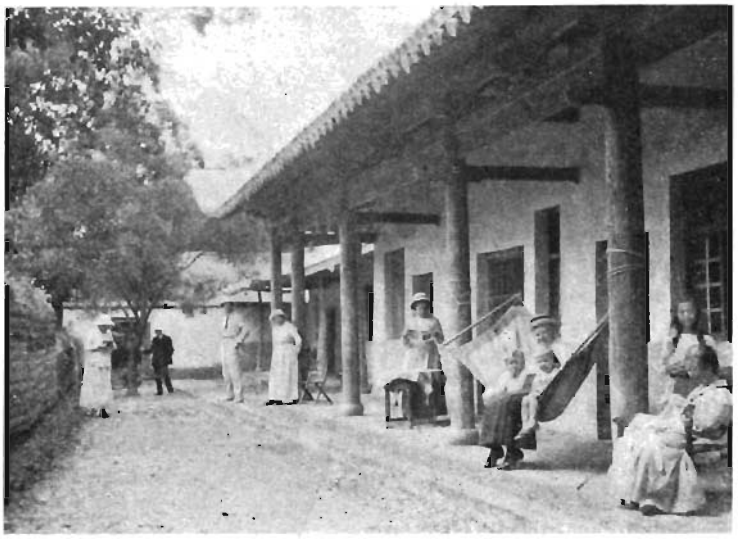

Från Sommarro, Shui-iu.

Foto *E. Berg.*

Sommarhemmet i Shui-iu.

»Drömmen om ett S. M. K.-hem i Shui-iu är nu verklighet, och vi ha fått glädjen taga det i besittning med stor tacksamhet till Gud. Vi äro så innerligt glada över denna Guds gåva till vår mission — ett eget hem häruppe! Och när vi alla samlas äro vi 28 svenskar, 7 barn och 21 vuxna.»

Så skriver en av våra missionärer, som under den gångna sommaren vistades där.

Vi ha visserligen hem på Kikung, men dels är utrymmet där mycket begränsat, dels har det långa avståndet från våra Shansi- och Shensi-fält — som genom den under de ständiga krigen mycket ofta uppkommande obstruktionen i trafiken ytterligare förstorats — gjort det mycket svårt för arbetarna i dessa provinser att komma dit. Här ha vi nu ett hem mitt på fältet, lätt tillgängligt, med synnerligen utmärkta tillfällen till att finna ro och vila för uttröttade arbetare. Klimatet är gott, och befolkningen på detta ställe är mycket vänligt sinnad.

Såsom synes av illustrationen äro byggnaderna uppförda i fullkomligt

kinesisk stil, mycket enkla och billiga, men det är dock *eget hem*, och det ersätter allt. Det hela är tillkommet genom att en av de våra förskotterat byggnadssumman, dock utan att betrakta missionen såsom gäldenär. Han kände, att det var av yttersta vikt att de genom hungersnödsarbetet synnerligen uttröttade missionärerna verkligen finge en tillflyktsort undan hettan i somras, om de ej skulle duka under. På stationerna bo våra missionärer blott med ett par undantag i helt och hållet kinesiska hus. Inom städernas höga murar blir hettan i dessa under sommaren ofta olidlig, förutom det att stanken från de omgivande husen och gatorna är förfärlig. Det är alltså uppenbart, hur behövlig en sådan tillflykt som detta nya hem på Shui-iu måste vara.

Till hemmet har ej fullt halva beloppet inkommit, och vi bedja och vänta, att han, som så ömmar för de sina, skall i sin nåd fylla hela beloppet. Vänner hava också sänt en del saker för linneskåpet etc. Vi äro så tacksamma att se denna godhet från vår Fader och från våra vänners sida, och vi bedja, att detta sommarhem, som fått det vackra namnet »Sommarro», må få vara inneslutet i våra vänners kärlek och förböner.

E. F.

Ej jag — men Gud förmår!
Så jubla högt mitt hjärta
Inför hans kraft i mig
Må fly all otrons smärta.
Den seger Jesus vann
För mig fullgiltig står.
Så är min ära den:
Ej jag — men Gud förmår.

Chiehchow nya kapell.

Vi äro denna gång i tillfälle att i bild för våra läsare framställa det nya kapellet i Chiehchow, om vars invigning meddelades i augustinumret.

Under många år har det varit ett ständigt böneämne för våra syskon Tjäders, under vilkas ledning arbetet på denna station står, att få ett nytt samlingshus. Det gamla, förr i tiden använt som vagnslider, var alldeles otillräckligt och olämpligt till gudstjänstlokal. Sedan den av direktör och fru Lindmark till missionen skänkta egendomen Robertslund i Djursholms-Ösby försålts, bestämdes, att 10,000 kr. skulle av försäljningssumman användas för att bygga ett kapell i Chiehchow.

Denna nya gudstjänstlokal har fått ett utmärkt läge genom att en för ändamålet synnerligen lämplig och rymlig tomt kunnat inköpas i själva hjärtat av staden. I det yttre är kapellet, som är byggt av tegel, värdigt och tilltalande, ett verkligt

Det nya kapellet i Chiehchow vid invigningen.

Kapellets inre.

Foto *H. Tjäder.*

gudstjänsthus. I det inre bidraga såväl färg som inredning att göra det synnerligen inbjudande. Det har sittplatser för inemot fyra hundra personer. På västra gaveln finns en tillbyggnad med tvenne mindre salar.

Vid invigningen voro stadens honoratiores närvarande. Långst till vänster på bilden synes borgmästaren i spetsen för dem. Sedan invigningsdagen ha gudstjänsterna varit väl besökta. Klockan, som är en skänk av pastor Axel Tjäders församling i Amerika, påminner ständigt när gudstjänsttid är inne.

Så tår det nu där, detta kapell, ett vittne om lille Robert Lindmarks liv. Ty det är till hans minne det är uppfört. Robert Lindmarks liv på jorden blev ej långt. Han var ej mer än tolv år, då han flyttades till en högre värld. Men hans hjärta klappade varmt och rikt för hedningarna. Då missionär Tjäder vid invigningen berättade om lille Robert, grep det djupt de församlade, och hans bild på väggen med inskriptionen skall under alla tider stå som en kraftig predikan om en ren och varm kärlek till Kinas folk. Vem av oss kan väl mäta frukten av Roberts korta liv? Äro ej sådana minnesvårdar över vad Guds kärlek fått verka i människors själar lika Abrahams altaren i löftets land?

Vår bön är att detta hus, uppfört av förgängligt material, må få vara byggnadsställning till det tempel, i vilket oförgängliga stenar fogas till varandra till ett andligt evigt tempel uppfört till Herrens ära.

Försäljning.

anordnas av syföreningarna för Svenska Missionen i Kina, fredagen den 9 dec. i Betlehemskyrkan.

Gåvor, även in natura, mottagas tacksamt under nedanstående adresser och på S. M. K:s exp., Drottninggatan 55.

Fröken *Emma Beskow*, Stureg. 56, 4 tr.
Fröknarna *M.* och *N. Cavalli*, Östermalmsgat. 23, 4 tr.
Fru *Isabel Faxe*, Birjerjarlsgat. 15, 3 tr.
Fru *Elin Holmgren*, Fjellstedtska skolan, Uppsala.
Fru *Mina Johansson*, Grevtureg. 31, 1 tr.
Fröken *Tekla Liljeqvist*, Malmskillnadsg. 31, 1 tr.
Fru *Olga Magnusson*, Äppelviken.
Fröken *Louise Schön*, Lützengat. 5, 3 tr.
Fröken *S. Storckenfeldt*, Engelbrektsgat. 6 a, 2 tr.
Fröken *Thyra Sandstedt*, Karlavägen 59, 1 tr.
Fru *Karin Wennerström*, Lidingön.
Fru *Ellen Olsson*, Lidingön.
Fru *Hanna Hallström*, Bragevägen 8.
Fru *Beda Redell*, Upplandsgatan 28.

Bedjen för missionärerna!

BREVAVDELNINGEN

Nödhjälpsarbetet i Honan.

Härom skriver missionär *R. Anderson* i en kvartalsberättelse:

Redan i början av november förra året befanns det nödvändigt att börja med utdelning av säd till de mest behövande, och en kommitté bildades i Kaifeng för lindrande av hungersnöden i Honan. Ossian Beinhoff blev först invald i denna kommitté som representant för västra Honans 19 domsagor. Det befanns emellertid snart nog nödvändigt att få hela nödhjälpsarbetet grundligt organiserat, och så bildades på uppdrag från Kaifeng en avdelningskommitté i Honanfu för ovannämnda 19 domsagor med en distriktskommitté i var och en av dessa.

I och med denna anordning kommo vi att ställas inför ett nytt problem nämligen samarbete med katolikerna. Dessa ha varit i Honanfu lika länge ungefär som vår mission, men vi hade hittills stått på behörigt avstånd från varandra. Nu fanns det för oss endast två alternativ, att antingen draga oss helt och hållet ifrån nödhjälpsarbetet, eller med Guds hjälp göra det bästa genom detta nya samarbete. Efter mer än sex månaders erfarenhet av detta kan jag ej annat än i sanningens namn säga, att jag ej funnit det alls så svårt, som jag i början fruktade. De flesta av prästerna ha visat sig ovanligt opartiska och rättvisa, och vi ha ej haft någon svårigt att komma överens i detta arbete.

Ej mindre än fyra av våra vänner inom Missionsförbundet ha varit uppe på vårt fält och givit oss ovärderlig hjälp.

Utom det allmänna nödhjälpsarbetet, som uteslutande bestått i fri utdelning av säd och pengar, ha vi haft asyler för kvinnor och små barn samt gossasyler. De förra ha föreståtts av systrarna, som ha utfört ett outtröttligt arbete med tre asyler i Honanfu. Gossasylerna ha varit under Carl Bergquists uppsikt, på samma gång som han haft att övervaka utdelningen av säd och pengar i Konghsien. Av de senare ha vi haft två i Honanfu, två i Konghsien, en i Hancheng och en i Songhsien med tillsammans över två tusen gossar.

I Sinan ha våra systrar utfört ett jättearbete i det att de haft en gossasyl med två hundra gossar, en kvinnoasyl med sex hundra kvinnor, ett hem för »expectant mothers» och barnhemmet med omkring två hundra små och dessutom ett folkkök för ett tusen personer.

Vi kunna ej annat än tacka Herren för det sätt varpå han försett oss med medel, så att vi ej behöft stå tomhänta inför all den nöd som mött oss, samt att han genom allt detta öppnat dörrar, vilka förut voro tillslutna. Dock är det med vemod vi tänka på, att arbetet inom församlingen helt och hållet fått ligga nere liksom allt evangelisationsarbete, då både vi missionärer och våra medarbetare till sista man ha måst ägna oss helt och hållet åt nödhjälpsarbetet.

Att den erfarenhet vi gått igenom ej varit uteslutande till hjälp för församlingen är ett faktum, som man ej kan förbise. Själva nödläget har dragit sinnena till det materiella, och blott det förhållandet, att hjälp behövts och kunnat fås, skapar en ande, som alltid står i motsats till offersinnet, och vilken i den *goda tiden* kanske ej blir så lätt att utdriva. Herren kan ju dock genom sin Ande övervinna detta, och det är vår oavlåtliga bön, att församlingen ej må komma att gå tillbaka ifråga om offer och självunderhåll för framtiden. Att de ekonomiska verkningarna av denna hungersnöd ej komma att övervinnas på ett år eller två, kan man med allt skäl förutse.

Redan för två år sedan lovade d:r Goforth att komma till oss vid det kinesiska nyåret i år. Vi voro i mycken fruktan och bävan med avseende på dessa möten, ty d:r Goforth hade uttryckt den bestämda önskan, att mötena skulle fortgå i tio dagar, och huru skulle våra kristna kunna förse sig med kost för så många dagar i dessa hungerstider? Vi hade alltså endast två alternativ, att antingen inställa mö-

tena, eller att bereda oss på att bjuda alla mötesdeltagarna på mat. Vi beslöto oss i Herrens namn att göra det senare i tro, att han skulle hjälpa oss att utföra det, och vi kommo ej på skam.

Det var dagar, då Herren plöjde på djupet i mångas hjärtan. Det var ej så mycket av öppen syndabekännelse eller synlig rörelse, utan verket gick mera i det fördolda.

På grund av hungersnödens stegrande under våren, ökades vårt arbete dag för dag upp till slutet av maj, och vi funno det outförbart att ha våra stormöten på alla våra stationer i Honan, varför dessa måste inställas.

I april hade vi den stora glädjen att få påbörja vårt kapellbygge, och, om Gud vill, hoppas vi få inviga det vid vårt stormöte i höst.

Kikungshan i juli 1921.

Richard Anderson.

Given I dem att äta!

Då vi på sensommaren 1920 återvände från Chikongshan till våra stationer i Shansi och foro genom västra Honan, betogos vi av stor beklämning genom vad vi sågo. I stället för att fälten bruka vara betäckta med höga, kraftiga majsstånd eller »kaoliang», sågo vi här och där några enstaka förtorkade och förbrända stjälkar. Nästan samma syn mötte oss i Shansi. Då förstodo vi, att hungersnöden skulle gästa många tusen fattiga hem, där höstskörden utgör den förnämsta födan.

Det dröjde ej heller länge, förrän vi tillsammans med katolikerna och medlemmar av stadens skolråd på uppmaning av provinsregeringen fingo börja undersökningen av förhållandena i Ani distrikt. Undersökningen resulterade i att omkring 6,000 orkeslösa änkor och faderlösa samt andra ensamma gamla månatligen fingo omkr. 10 kg. gryn pr person. Vi blevo även ombedda att deltaga i utdelningen, som eljest sköttes av distriktsmyndigheterna, och såvitt vi kunde bedöma, gick det rättvist och noggrant tillväga. Myndigheterna ha i regel visat sig behjärta nöden och ha hyst det största förtroende till oss missionärer.

Emellertid började snart flyktingar från andra provinser, mer hemsökta av nöd än vår egen, komma hit i stora skaror. Vad skulle vi göra med dessa arma, utmärglade människor, varav flertalet voro utblottade på allt och endast ägde de trasor, som skylde dem? Från provinsföreningen i Taiyuanfu kom erbjudande om hjälp för några hundra nödlidande, och medel från Sverige och Amerika började komma ut. Men jag visste av egen erfarenhet från Anhui 1912, att ett nödhjälpsarbete kräver både tid och kraft och i regel ger föga tillfällen att verka Herrens verk. Hade vi då rätt att taga av vår dyrbara tid i skola och församlingsarbete för detta rent materiella arbete? Det var nog för mången av oss en själskamp inför Gud. Dagligen hörde vi hundratals hungrande klaga och ropa: »Giv oss att äta», och deras bedjande blickar förföljde oss, då vi sökte fly undan. Slutligen ljöd så tydligt Mästarens ord: »*Given I dem att äta!*», och ingen tvekan kunde finnas mer om vad vi borde göra.

Från den stunden, det var i dec., och ända tills nu, har jag fått ägna en stor del av min tid och kraft åt att hjälpa tusentals nödlidande, ja, stundom lämna skolarbetet för att helt övervaka detta nödhjälpsarbete.

Det första uppdrag jag fick var att jämte två kineser förestå ett gatuarbete i Yuncheng, vilket stadens nödhjälpsförening upptog. Den 1 januari började det med ett femtiotal flyktingar, som buro och höggo gatsten och som ersättning fingo 2 skålpund bröd och 2 mål grynvälling om dagen. Skaran ökades snart till 400, som utgjorde maximiantalet, men nya hundratal väntade på hjälp. Då kom just lagom de utlovade medlen från Taiyuanfu, och vi kunde börja ett nytt vägarbete mellan Ani och Yuncheng, lett av våra kristna kineser. De erfarenheter jag fått göra i stadens arbete, kommo mig väl till pass i detta nya vägbygge, som var mera omfattande och stundom krävde ingenjörskunskaper för att övervaka och leda. Jag

erhöll en god hjälp i K. F. U. M.-sekreteraren Tsao, som nu fick ägna hela sin tid åt att anskaffa mat, logis samt behövliga redskap åt arbetarna.

Vi hade här möjlighet att ordna arbetet efter kristna principer med söndagsvila, predikan och bön nästan dagligen. I staden fingo vi blott predika en kort stund på söndagsförmiddagen, men bland våra egna arbetare, som snart uppgingo till ett antal av 300, kunde vi öva ett långt större inflytande.

Men snart började nöden bliva alltmera kännbar även bland provinsens eget folk. Med varje månad minskades matförråden, och många fingo redan i jan. och febr. blanda sådor, gräs, bark och löv i födan. Här gällde nu att hjälpa icke blott några hundra flyktingar utan tusentals hem, där hungersnöd och död hotade. Även nu kom provinsens nödhjälpsförening till vår hjälp. Denna gång skulle hjälpen bestå i säd, som vi fingo köpa och dela ut. Först gällde dock att företaga en undersökning av huru många och vilka som skulle få understöd. Då vi i Yuncheng fingo icke blott Ani utan även Hsiasien och Pingiu distrikten på vår lott, krävde det en hel skara »undersökare». Vi beslöto därför att för en tid upphöra med läsningen i Seminariet och låta dess lärare och elever hjälpa till. De voro också villiga, och under 10 dagar färdades de omkring två och två, somliga till långt avlägsna byar, där de även i ord och gärning kunde vittna om Jesu kärlek. Vi missionärer voro med och satte i gång och övervakade det hela.

Vår första sädesutdelning började i slutet av mars och tog omkring en halv månad i anspråk, varunder vi utdelade säd till omkring 16,000 människor. Vi kunde härunder till de skaror, som kommo för att hämta säd, förkunna evangelium. Flertalet av dessa, isynnerhet från Hsiasien och Pinglu, hade nog aldrig förr hört om Jesus, då de kommo från trakter, dit sällan några evangelister gå. Ordet mottogs också i beredda hjärtan, då vi nu kunde hjälpa dem både lekamligen och andligen.

Samtidigt med sädesutdelning och undersökning kunde vi sätta i gång ännu ett vägarbete i Hsiasien-bergen på vägen mellan Yuncheng och Honan. Här gällde att bygga en väg i bergen, som kunde ersätta de sönderkörda hålvägarna. Arbetare och ledare uttogos dels från de stora skaror flyktingar, som fortfarande kommo från andra provinser, och dels från traktens egna nödlidande män. Vi fingo här liksom i Ani använda Krigsgudens tempel, som uppläts för oss, trots att det delvis användes som skola. Snart myllrade det av arbetare, tillsyningsmän och kockar, och snart kunde de många små rummen tagas i anspråk som kontor, förrådsrum, sovrum etc. Emedan denna plats ligger cirka 2½ mil från Yuncheng, åtog sig missionär Engbäck att under arbetstiden (omkr. 2 mån.) bo på platsen för att övervaka och leda arbetet. Hela arbetsstyrkan, då den var som störst, uppgick till närmare 1,500 män. Även här höllo vi regelbundna gudstjänster, och det var inspirerande att under lördag och söndag, då jag stundom besökte platsen, få tala till en så stor skara unga och gamla män, som stilla och uppmärksamt lyssnade till evangelii predikan. Det uppstod snart ett riktigt innerligt förhållande mellan arbetare, arbetsgivare och ledare, och fastän ingen annan lön gavs än mat, så arbetade många med stor flit och villighet trots de svåra förhållanden, som ett vägbygge i bergstrakter medför. Det var ock en glädje för oss att se, huru de magra och sorgsna ansiktena så småningom förvandlades. Tyvärr hade hos många hungersnödens lidanden och umbäranden satt så djupa märken, att de ej kunde räddas från döden. Vi fingo jorda omkring 6 stycken arbetare. Bland dem var en far, som på sin dödsbädd tackade oss, för att han fått höra evangelium och bad, att han son måtte få fostras upp i »denna goda lära».

Vi kunde i samband med vägbyggena upprätta 3 fattigskolor för tillsammans 100 gossar, vilka voro för små att arbeta, men som följt med far eller bror på flykten. Fru Blom hade i Yuncheng vällingkök för kvinnor och småbarn, av vilka flera hade sina män eller fäder i vägarbetet. Så fingo

vi rädda hela familjer från en säker hungersdöd.

Men likväl kunde vi ej hjälpa alla. Vid vår andra sädesutdelning hade antalet hjälpbehövande ökats till över 25,000 och likväl stodo kvinnor och barn i hundratal och väntade utanför sädesutdelningsplatserna ofta i regn och blåst i hopp att få någon säd, men förgäves. Vi fingo ofta smyga oss bort eller med polisens hjälp bana oss väg genom dessa skaror av tiggare, som togo fatt i våra kläder eller i vårt åkdon. Medlens begränsning och givna instruktioner gjorde det omöjligt att hjälpa.

Med glädje motsågs därför av alla den dag, då den nya rika veteskörden skulle inbärgas. Vi sökte också att med respengar hjälpa hem en hel del Honanflyktingar, som kunde på egna åkrar skörda sitt vete.

Och dock var vårt arbete ej slut därmed. Den väldiga ansträngning av kraft och energi, som ett sådant arbete krävde, och den fara, som ständigt hotade oss genom umgänge med mer eller mindre hungertyfussjuka, bröt till slut ned flera av våra kinesiska ledare och arbetare. Vi fingo därför som sjukvårdare ägna oss åt de sjuka dels i Yuncheng och dels i Ani. Gud hjälpte, så att alla blevo friska, och vi måste tacka Gud för att han bevarat oss så underbart, att ingen av våra utländska bröder blivit något allvarsamt nedbrutna, churu vi mer än en gång känt oss uppgivna av tröttlhet.

Ja, mångsidigt har i sanning detta nödhjälpsarbete varit. Mycken nöd ha vi därunder fått se, mycken nöd ha vi fått lindra och genom vårt arbete bana väg i mer än ett avseende för evangelii budskap, som också fått rikligen frambäras i helg och söcken till tusentals människor. Måhända vi en gång skola finna, att detta arbete, som vi i första stund med sådan tvekan upptogo, har burit rika skördar för evigheten.

Shui-iu Sommaro aug. 1921.

David Landin.

Från skilda håll.

I över sextio år har det engelska Kyrkomissionssällskapet arbetat bland indianerna i Kanada. Helt nyligen har dess styrelse likväl beslutat att indraga sitt stöd från hela Kanadas område, emedan den kanadensiska kyrkan nu hunnit växa sig så stark, att dess eget missionssällskap är istånd att utan hjälp fortsätta arbetet.

*

Den romersk-katolska kyrkan och Armenien. En engelsk kommitté, som särskilt vill taga sig an det olyckliga Armenien har uttalat, att det enda hopp man har om att kunna rädda detta folk från fullständig undergång, är att organisera hela kristenheten för detta ändamål. Man har redan vädjat till påven, att han skulle sluta sig till de anglikanska och frikyrkliga ledarna för att göra ett försök i denna riktning.

*

Missionsförening för Ryssland. I samband med den nyligen hållna missionskonferensen för Ryssland höllos talrikt besökta möten i ynglingaföreningen och Betlehemskyrkan i Kristiania. Efter mötet kommer en norsk förening för evangelisk mission i Ryssland att stiftas.

*

Metodistkyrkan har nyligen i London hållit sin femte världskonferens med ombud från nästan alla världens länder. Enligt den statistik, som är införd i konferensens handbok, fanns förra året inom metodistkyrkan i hela världen 55,063 pastorer, 97,461 lokalpredikanter, 10,138,861 medlemmar, 94,414 söndagsskolor med 918,604 lärare och 8,896,011 barn, vartill komma medlemmarna i ungdoms- och juniorföreningarna, så att man uppger antalet medlemmar och anhängare till mellan 35 och 40 miljoner.

*

Tyska Ostafrika är nu övertaget av England och Belgien och kallas Tangan-Yika Territoriet. I detta stora land arbetade förr 7 tyska protestantiska missioner. Nu göres där blott litet. Dock har den skottska frikyrkan övertagit något av Berlinmissionens arbete, de lutherska kyrkorna i Förenta staterna äro nu betänkta på att övertaga Leipzigmissionen, och den engeska avdelningen av Brödraförsamlingen har fått tillåtelse att övertaga den tyska brödraförsamlingens arbete i Tabora. Tillika sänder den afrikanska Inlandsmissionen hjälp. Genom dessa strävanden kan man dock icke tillnärmelsevis tillgodose behoven på detta stora missionsfält.

*

Åttio år fyllde den 1 okt. nestorn inom Svenska Kyrkans mission, teol. d:r *C. J. Sandegren* i Tranquebar, Sydindien. Han har tillbragt 52 år på missionsfältet. Genom sin stora framsynthet, klokhet och hänförelse har han utövat stort inflytande på denna missions utveckling i Indien.

*

Ur uppgifterna för *Helgelseförbundets* mission i Norra Kina inhämtas, att under år 1920 24 svenska missionärer där arbetade biträdda av 64 kinesiska medhjälpare. Antalet församlingar utgjorde 18 på 9 huvudstationer och 28 bistationer och övriga predikoplatser. Under året döptes 86 personer, och hela antalet anhängare utgör nu 1,292. Missionen har 7 söndagsskolor och 15 vardagsskolor samt 1 barnhem.

*

Ev. Fosterlandsstiftelsen utsänder i höst sju nya missionärer till sina missionsfält i Afrika och Indien, alla kvinnliga. Dess läkaremissionär, d:r N. de Pertis i Asmara, återvänder därjämte till sitt arbete efter en tids vistelse i Sverige, varunder beslut fattats av Styrelsen om uppförande av ett nytt missionssjukhus i Asmara.

*

Hela *Japan* synes vara under inflytande av falska religioner. Ständigt uppträda nya ledare, som förklara: »Jag är Kristus», jag är Buddha» o. s. v. För 40 år sedan grundades en sekt, som kallas *Tenrikko*, i mycket påminnande om Christian science. Grundläggaren var en okunnig bondhustru. Denna sekt har nu 4,000,000 anhängare och 4 à 5,000 kyrkor. Årligen utsändas 600 missionärer. Den faktor, som emellertid kraftigast undermine-rar den kristna tron i Japan är den destruktiva kritiken, som skakar tron på bibeln och Kristus som den av Gud sände Frälsaren.

*

Trots blodsutgjutelse och förföljelse från den japanska regeringen vinner kristendomen fortfarande stora framgångar i *Korea*. En väckelse till kraft och omfattning påminnande om den, som tidigare gått fram över detta land, synes nu åter ha utbrutit. Somliga missionärer anse, att detta politiskt så förtryckta land kommer att bliva den ledande nationen i Asien i andligt avseende.

*

D:r F. Keller i Hunan av Kina Inland Missionen har under sin ledning ett sällskap på 117 kinesiska evangelister fördelade på nio avdelningar med var och en sin båt. På förmiddagarna meddelas dem bibelundervisning och på eftermiddagarna färdas de på sina båtar från plats till plats, besökande varje hem, där de draga fram, predika evangelium och utdela skrifter. Från okt. 1919 till juli 1920 besöktes 187,247 olika hem. De ha nu även börjat besöka platser i prov. Kweichow.

*

Mera än hälften av regeringens *högskolor och universitet i Kina* äro belägna i Peking. Staden omfattar 52 högre undervisningsanstalter med tillsammans 15,000 elever. I Peking utgivas också mer än 300 tidskrifter, som startats efter kriget.

Insänd litteratur.

Bilder ur kyrkans och missionens historia av D. Hedberg, I Holm och F. Lindskog. 96 sid. Pris 1: 35. A. B. Magnus Bergvalls förlag.

Från *Svenska Alliansmissionens förlag:*

Synd och nåd. Korta predikningar av dr O. Hallesby, 210 sid. Pris 4: —, 5: —, 6: — och 7: 50 kr.

Barnets liv med Gud av dr O. Hallesby. 40 sid. Pris 1 kr.

Det kristna hemmet av dr O. Hallesby. 23 sid. Pris 50 öre.

Förkunnelsen och förkunnaren av Fredrik Müller. 166 sid. Pris 3: — och 4: — kr.

Soluppgången julkalender för 1921. Redigerad av A. Hultman. 176 sid. Pris 3: — kr.

Vildmarksvandringar i Indien av dr A. P. Franklin. 144 sid. Pris 3: 50 och 4: 50.

Utomordentligt livfulla och realistiska skildringar ur en banbrytande missionärs växlingsrika liv och verksamhet.

På Konungens bud, illustrerad missionskalender 1921—1922, redigerad av A. Thomander. Pris 2: 25. Bjuder på ett gott, omväxlande innehåll.

Tacksägelse- och böneämnen.

De hemgångna: dr Distad, Paul Tronèt. L. M. Hedin och Anna Dillner, sid. 188 f.

S. M. K:s publikationer och S. L. år 1922, sid. 188, 200.

Missionär Engbäck och frkn Engström, sid. 189.

Sommarhemmet i Shui-iu, sid. 190.

Chiehchow nya kapell, sid. 191.

Försäljningen, sid. 192.

Nödhjälpsarbetet, sid. 193 f.

REDOVISNING

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under september månad 1921.

Allmänna missionsmedel.

1720. »Tackoffer till Herren för sept.» 2: —
1721. H. S. 30: —
1722. A. M., Medle, »tackoffer» 50: —
1723. O. A., Spjutsbygd, »Herrens tionde» 36: —
1724. L. M. F., till F. Prytz, M. Nylins och E. Jonssons underh. 1,350: —
1727. »Annie» 10: —
1728. E. M., Sthlm 10: —
1729. Fru Axelina Burén stärbh., Sthlm 1,000: —
1730. E. H., Broddetorp 13: —
1731. »Tack till Gud för nådefull sommar, av O. och H. K., Lund, i Jesu välsignade namn» 50: —
1732. C. M., Ystad 10: —
1733. E. S., Kumla, »avkastning av Missionsträdet» 50: —
1736. »En vän från landet» 5: —
1737. »Ung Kina-vän» 5: —
1738. »Ur Guds rika förråd» 10: —
1740. »Två missionsvänner», Filipstad 80: —
1741. Från Kina-möte i Inbyn, gm J. A. 40: 53
1742. »Onämnd i brevlådan» 10: —
1743. Syföreningen i Flisby, gm E. B. 225: —
1744. »Av en Jesu vän», gm G. C., Nybro 5: —
1747. Ekenäs syförening, sparb.-medel 67: 32
1748. D:o, kontant vid auktionen 31/9 138: 10
1749. »En sparbössa» 3: 37
1750. K. S. och A. B., Kristinehamn 20: —
1751. Missionsvänner i Markaryd, gm E. S. 11: 33
1752. »Ett tack» 10: —
1756. Vänner i Köping, offerkuvert, gm A. H. 8: 50
1757. A. D:n, Sala 50: —
1758. E. H., Södertälje 25: —
1759. Onämnd, Malmö 10: —
1760. »Onämnd, Oviken, på 70-årsdagen» 100: —
1761. Bjurträsks mfg 125: —
1762. Askeby mfg 40: —
1763. Gåva vid bönemötet 11/10 100: —
1764. »En vän från landet» 10: —
1765. »En ung systers tackoffer» 15: —
1766. »Ur Guds rika förråd» 3: 75
1770. Högarps mfg, Medalby 25: —
1771. Från en syförening i Hackvad, gm A. N. 100: —
1772. Hj. S., Uppsala 50: —
1773. »Tionde, ske Guds vilja» 10: 50
1774. L. G., Gärdsta 30: —
1775. E. N., Myresjö, »en blomma på min älskade makes grav» 15: —
1779. S. St., Sthlm 100: —
1780. »De sista sparb.-medlen fr. Elisabeth» 8: 46
1781. »Till Herrens verk» 25: —
1785. A. E. P., Gtbg 100: —
1786. »Ur Fars sparbössa» 400: —
1787. Obs.! Sparade tobaksslantar m. m. 30: —
1788. »Tionde» 15: 75
1789. S. S., Sthlm, till E. Sjöströms underh. 25: —
1790. L. L., Sthlm, till d:o 10: —
1791. »Ph. i Hörby» 50: —
1792. H. J., Jkpg 100: —
1793. »Onämnd, Herrens tionde», gm G. G., Uppsala 182: —
1794. I. U., sparb.-medel, gm d:o 14: 01
1795. »Tack för våra gossars underbara räddning» 300: —
1801. S. J., Örebro 1,000: —
1802. L., Örebro, sparb.-medel 34: 60
1803. M. S., Örebro, offerkuvert 12: —
1804. J. A., Örebro, d:o 7: 27
1805. Koll. fr. K. F. U. M., Söder, 16/10 9: 46
1806. Till C. och E. Bloms underh.: fr. Korsberga Ungd.-för. 200: —, Hvetlanda Ungd.-fören. 150: —, Skede Ungd.-fören. 50: —;
Till M. Lindéns underh.: fr. Korsberga Ungd.-fören. 100: — 500: —
1808. H. och H., Ossjö 45: —
1809. Koll. i Stömne, gm S. A. 12: 50
1810. D:o i Björnö, gm M. H. 40: 30
1811. D:o i Slottsbron, gm E. E. 10: —
1812. D:o i Sunne, gm C. M. O. 26: —
1813. D:o i Torsby, gm L. P. 19: 35
1814. D:o i Tomthult, gm C. M. O. 12: —
1815. D:o i Rottneros, gm N. H. 9: 50
1816. D:o i Lanna, Hidingebro, gm J. H. 12: —
1817. J. och E. H., Hidingebro, ur sparb. 7: 60
1818. A. och H. M., »Guds pengar» 30: —
1819. Koll. i Göksholm, gm A. T. 20: 50
1820. K. F. M., Sala 25: —
1821. C., Varmsätra 20: —
1822. Hättskärskretsen, gm C. A. E., Sala 20: —
1823. S. O., Sala, »ur sparbössan» 10: —
1824. »Onämnd ur sparbössan» 45: 50
1825. »M. Bw, ett tackoffer» 50: —
1826. Ränta å aktier m. m. 741: 48
1827. P. A., Norr-Edsbyn 25: —
1828. »Mors sparbössa» 7: —
1829. »Min sparbössa» 15: —
1830. M. H., Magra, till J. Hultqvists underh. 50: —
1832. Missionsmedel fr. Skattungbyn, gm M. S. 50: —
1833. Koll. i Antens kyrka, gm C. J. K. 29: 85
1834. Gåva, gm d:o 5: 15
1835. Koll. i Hassle missionshus 2/10 48: 62
1836. D:o i Mariestad 3/10 35: —
1837. D:o i Ullervad 4/10 18: 50
1838. D:o i Forshem 5/10 37: 89
1839. Husaby och Kleva mfg, »missionsoffer», 7/10, till O. Carléns och R. Andersons underh. 82: 50
1840. D:o, resebidrag till R. B. 15: —
1841. Koll. i Lidköping 8/10 10: —
1842. »G. S.» 50: —
1843. Koll. i Immanuelskyrk., Lidköp., 9/10 83: —
1844. D:o i Händene kyrka 10/10 63: —
1845. D:o i Hofva 11/10 40: 11
1846. Syföreningen i Kimstad, gm L. A. 100: —
1847. Jämserums mfg 75: —
1848. »Senapskornet», Lidköping 85: —
1849. A. de B., Sthlm 20: —
1850. Ulriksdals mfg. till missionärernas underh. 325: —
1851. A. S., Gtbg 5: —
1852. K. H. N., Säfsjö 500: —
1853. Koll. vid två syföreningar i Bygdeå prästgård 24: —
1854. Ölmstads Västra arbetsförening 60: —
1855. »2 Kor. 12: 9—14» 27: 90
1856. »E. L. N.» 5: —
1859. Koll. i Kjestad 6/10 29: —
1860. Föreningen »Hoppet», St. Essingen 23/10 31: 73
1861. Ungd.-fören., Björnö, gm M. H. 20: —
1862. »Tackoffer» 300: —
1863. G., Sthlm, »i stället för blommor till fru Anna Dillners bår» 10: —
1864. S. R., Sthlm, d:o 10: —
1865. Familjen H., Sthlm, d:o 50: —
1866. Kyrkl. missionssyfören. i Torsås 100: —
1867. Hejde syförening 10: —
1868. Småskolbarnens i Hejde sparbössa 8: —
1869. Slöjdflickornas i Hejde sparbössa 5: —
1870. Barnen Åkerbäcks sparbössa 3: 50
1871. »Tackoffer» 10: —
1873. »E. och Karl Erik W—m, »i stället för blommor till fru Anna Dillners bår» 30: —
1874. S. J., Vreta Kloster 500: —
1875. E. D., Gtbg 100: —
1876. »Tionde, ske Guds vilja» 5: —
1877. Missionsvänner i Hassle, till H. Anderssons underh. 125: —
1878. »Gm L. B. av 123» 50: —
1879. A. L. och B. P., Kristianstad 75: —
1880. Kinamöte i Heden, gm J. A. 24: 78
1881. »Th. och I. Obg. i stället för krans på fru Anna Dillners grav 25: —
1882. E. och G. O., Sthlm, d:o 15: —

1883. Forshems Kristl. Ungd.-fören. 15: —
1884. »Några Missionsvänner i Kimstad», gm A. N. 53: —
1885. H. J. och E. D. 25: —
1886. »Tackoffer» 25: —
1887. H. L., Hvetlanda 100: —
1893. E. H., Ursviken 30: —
1894. Kaffepengar vid Kinamöte i Skellefteå 102: 07
1895. »Obs.! Sparade tobaksslantar m. m.» 32: —
1896. »Tionde» 10: 11
1897. »I stället för krans på fru Anna Dillners grav» 25: —
1898. H. B., Uppsala, d:o 10: —
1899. G. K., Björköby 15: —
1900. »I stället för födelsedagsblommor», gm M. K., 20: —
1901. L. E., gm d:o 5: —
1902. Visby Femöresförening, till hjälp i evangelisationsarbetet i Kina 28: 25
1903. E. A., Visby 10: —
1906. »Herrens del» 20: —

Kr. 11,994: 64

Särskilda ändamål.

1717. »Tackoffer», för evang. Shi Yuin-feng 100: —
1718. D:o, för bibelkv. Chiao Li-si 100: —
1719. »Bönhörelse», till E. Andersson, att anv. efter gottf. 10: —
1725. A. N. och E. K., extra gåva till evang. Tung-Tao-yuen 50: —
1726. F. M., Mörby, till H. Linder, för evang. Hai, enl. överenskommelse 75: —
1735. Sv. B., Mariestad, »ett tackoffer för eget hem, till R. Andersson, att anv. efter gottf. 25: —
1739. A. K., Björkeryd, »del av tionde», till M. Lindén och J. Hultqvist, att anv. efter gottf. 20: —
1745. I. A., till Th. Sandberg, för sommarh. i Shui-iu 50: —
1746. C. L., Djursholms-Ösby, till M. Ringberg för verks. i Pa-tå 300: —
1753. Söderåkra syförening, till M. Ringbergs verks. 100: —
1754. »Hilda», till Barnhemmet i Sinan 20: —
1767. Hofva Ungd.-fören. till evangelists underh. 100: —
1768. »Onämnd», till Barnhemmet i Sinan 5: —
1769. Vänner i Skara, 2/10, till skolgossars underh. 17: 50
1776. Redbergslids syfören., Gtbg, för evang. Yu Kuang-chao och Wang i Mienchih 350: —
1777. M. S., Stblm, för kvinnoverks. i Mienchih 25: —
1778. M. S., till M. Pettersson, att anv. efter gottf. 25: —
1783. Flickornas syförening, Boda, till J. Hultqvist, för en bibelkv. underh. 70: —
1784. A. H., Boda, till julfest på Ruichengs station 10: —
1796. E. O. U., Gonäs, till evang. underh. 40: —
1797. S. J., Örebro, underh. för evang. Chang Ien-tien 250: —
1798. D:o, för en skolgosses underh. 100: —
1799. D:o, till gatukapellet i Hancheng 100: —
1807. L:a Svenska Barntid:ns Exp., Jkpg, till J. Hultqvist till en skolgosses underh. 9: 70
1831. K. F. U. K:s Kinagrupp, Gtbg, till V. Wester, att anv. till det ändamål E. Ohrlander önskade 355: —
1857. S. L., Gtbg, till C. Blom, att anv. till »Julglädje» för fångarna 25: —
1858. »Ljusglimten», Dufbo, till Barnhemmet i Sinan 500: —
1872. Vesta Hjortsberga syförenings sparbössa, till M. Nylin, att anv. efter gottf. 50: —
1888. G. M., Trälleborg, till E. Berg, att anv. enl. överenskommelse 100: —
1889. S. Jn, Skörde, till O. Carléns verks. att anv. efter gottf. 50: —
1890. H. P., Karlberg, till sommarhemmet i Shui-iu 10: —
1891. »Daggryningen» i Skellefteå, till E. Sjöström, att anv. efter gottf. 125: —
1892. E. B., Sthlm, till evang:s underh. i Yuncheng 120: —
1904. »Libanons» missionskrets, Gtbg, för evang. Liu Hsie-hai i Hoyang 300: —
1905. S. och W., Hagalund, till M. Ringberg, att anv. efter gottf. 100: —

Kr. 3,687: 20

Missionshemmet.

1734. C. M., Ystad, till Barnens Hem 10: —
1755. M. L., till d:o 10: —
1782. »Jes. 45: 11, till Barnens Hem» 5: —
1800. S. J., Örebro, till d:o 100: —

Kr. 125: —

Allmänna missionsmedel	**11,994: 64**
Särskilda ändamål	**3,687: 20**
Missionshemmet	**125: —**

Summa under okt. månd. 1921 Kr. 15,806: 84

Med varmt tack till varje givare!

»Och det skall ske, att förrän de ropa, skall jag svara, och medan de ännu tala, skall jag höra.» Jes. 65: 24.

Gåvor in natura till Barnens Hem.

3:dje kvartalet 1921.

Från Lilltomta: köttfärs, korv. D. J., Duvbo: salt kött. A. J., Delleryd: körsbär, ost. »Stadigs Mor», Västra Roteberg: 3 linnehanddukar. Lilltomtavänner: korv och ost, 1 burk »corned beef», korv och plommon. Hålahultvänner gm H. J.: lingon. L. T., Storängen: apelsinsaft. Lilltomtavänner: korv och köttfärs, ost, tomater, potatis.

»Vad I haven gjort en av dessa mina minsta, det haven I ock gjort mig», säger Herren.

Varmaste tack till varje givare!

Inez Bölling.

Ett litet barn i världen vid,
ett hjälplöst lamm jag är.
Var du min herde, var min frid
och mig i faran bär!

Min väg går fram bland dolda djup.
Jag själv ej klyftan ser,
som under brant och farlig slup
i djupet lockar ner.

Min väg går fram i ödemark,
där vilda stormar gny.
Var du min lugna, trygga ark,
dit alltid jag kan fly!

När röster locka hit och dit,
min herde, lär mig då
att sätta blott till dig min lit
och i ditt fotspår gå!

Aster.

PRENUMERATIONSANMÄLAN FÖR ÅR 1922.

Kina-Missionstidningen Sinims Land,

organ för Svenska Missionen i Kina, anmäler härmed sin 27:de årgång. Tidningen utkommer under år 1922 med två 16-sidiga och ett 24-sidigt nummer i kvartalet. Redovisningen införes hädanefter endast en gång i kvartalet.

Sinims Land kommer att redigeras efter samma plan som föregående år. Den vill vara en enande länk mellan missionsarbetarna på fältet och dem, som i hemlandet genom sin förbön och offer bära upp missionens heliga sak. Genom uppbyggelseartiklar och bibelstudier — missionär Erik Folke kommer att fortsätta sina bibelstudier över ämnet: »Guds folks vandring» — samt genom sammanfattande översikter av missionens stora verk bland folken, vill Sinims Land bliva missionens vänner till hjälp, uppbyggelse och glädje.

Tidningen pris blir: helt år kr. 2: 50, 3 kvartal kr. 1: 90, halvår kr. 1: 50, ett kvartal kr. 0: 90, en månad kr. 0: 75.

Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 3: 50 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla, mot insändande till exp. av postens kvittenser, kr. 2: 50 för varje 5-tal ex. men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

När mindre än 5 ex. tagas bör prenumeration ske på posten.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen.

Nya Publikationer!

Hans Stjärna i Östern, 18:e årg. Rikt illustrerad. Red. *J. M. Ollén* skildrar livfullt »ett besök i Honanfu». Missionsföreståndare *J. Nyrén* delgiver sina intryck från ett besök på S. M. K:s fält. *A. E. Mqt* berättar om »Majmöten i London», och flera missionärer bidraga med intressanta skildringar. Pris 2: 25, 2: 75 och 4: 25 för häft., kart. och klotb.

General Feng — *en kinesisk kristen general* av J. Goforth. Den enda fullständiga skildringen på svenska av denne märklige mans liv och verksamhet. Illustrerad. Pris 60 öre.

Ädelstenar i Mästarens krona — *livsbilder från missionsarbetet i Kina* av fru R. Goforth. Innehåller flera, synnerligen gripande skildringar från ett banbrytande missionsarbete i norra Honan. Pris 2: 25 häft. Då minst 5 ex. tagas av dessa böcker lämnas 25 % rabatt.

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **Riks 44 59. Allm. 224 73.**

INNEHÅLL:

Ill. — Abrahams tro. — Från redaktion och expedition. — Fru Anna Dillner. — Sommarhemmet i Shui-iu. — Chiehchow nya kapell. — Försäljning. — Brevavdelningen. — Från skilda håll. — Insänd litteratur. — Tacksägelse- och böneämnen. — Redovisning. — Prenumerationsanmälan. — Annons.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget 1921.

N:R 12. ÅRG. 26. DECEMBER 1921. PREN.-PRIS 2:50.

ORGAN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA
REDAKTION: ERIK FOLKE, NATH. HÖGMAN.

Födelsen.

Efter en tavla av *M. Stüler.*

JULENS GÅVA OCH TECKEN.

»I dag har en Frälsare blivit född åt eder i Davids stad, och han är Messias, Herren. Och detta skall för eder vara tecknet: I skolen finna ett nyfött barn, som ligger lindat i en krubba.» Luk. 2: 11—12.

Gåvan — den var dyrbar och kostlig utan all gräns. Den kom ju från »himlaljusens Fader, hos vilken ingen förändring äger rum och ingen växling av ljus och mörker», och som sänder ned ovanefter »idel goda gåvor och fullkomliga skänker». (Jak. 1:17.) Han, himlaljusens Fader, såg släktets nöd. »Hela huvudet är ju krankt, och hela hjärtat är sjukt. Ifrån fotbladet ända upp till huvudet finnes intet helt, blott sårmärken och blånader och friska sår» (Jes. 1: 5—6) — sådan är bilden av det »syndiga släkte», över vilket Herren måste förbarma sig. Och vad hövdes det släktet mera än en *Frälsare?* Icke en lärare, icke en reformator, icke ens en mäktig härskare förslog här. Nej, utan en Frälsare, som kunde »frälsa sitt folk ifrån deras synder» (Matt. 1: 21), som kunde »förkunna glädjens budskap för de fattiga, predika frihet för de fångna och syn för de blinda, ja, giva de förtryckta frihet» (Luk. 4: 18) — det var den gåva världen behövde. Och Gud gav världen ingenting annat och ingenting mindre än denna gåva, denna fullkomliga skänk. Lovat vare Hans namn evinnerligen!

Gåvan, den oändligt dyrbara, kostliga julens gåva är given. Och glädjen däröver avsåg att »vederfaras allt folket» (v. 10). Även däruti bevisar sig gåvan såsom en fullkomlig skänk. För *»allt folket»* över hela jordens rund var den avsedd. Och bära icke missionens budbärare oss vittnesbörd om att så också har blivit? Från Kinas avlägsnaste provinser, från Afrikas ringaste negerstammar och från Indiens heligaste städer höra vi ju om att julens gåva mottagits av män och kvinnor, som delat släktets gemensamma nöd. Och den har givit dem just vad de längtat efter.

En missionär i Indien talade till en församling av kastlösa. Han hade endast ett ämne: »Gud är kärlek». Han utvecklade, hur denna kärlek även nådde ända ned till de kastlösas djupa nöd och förnedring. Efteråt säger han till en gammal man bland åhörarna: »Vill du icke bedja till denne Gud?» Och den gamle bad: »O, Gud, vi äro hungriga efter kärlek. Vi önska få någon som älskar oss.»

»Vi önska få någon, som älskar oss» — huru gripande tolkar icke detta ord den allra innersta hemligheten i släktets nöd! Himlaljusens Fader har hört detta rop och sänt Jesus såsom en fullkomlig Frälsare för alla.

Men gåvan bjudes icke allenast åt »allt folket». »Åt *eder*» — så lyder ängelens hälsning till herdarna. Gåvan hade avseende på enskilda människors liv och förhållanden. Om Jesus, julens gåva, säges icke endast »att *världen* skulle bliva frälst genom honom» (Joh. 3: 17). Ett enstaka människobarn kan ock med salig erfarenhet av den fullkomliga gåvans mottagande bekänna: »det täcktes Gud att *i mig* uppenbara sin Son» (Gal. 1: 16).

Min vän! Har julens fullkomliga gåva blivit den personliga egendom?

Därmed ställas vi inför julens tecken, som ännu är detsamma, som ängelen anvisade herdarna: »I skolen finna ett nytfött barn, som ligger lindat i en krubba.»

»Ett nyfött barn, som ligger lindat i en krubba» — så oansenligt, så ringa och så obetydligt är julens tecken!

Hur var det möjligt att den store, allsmäktige Guden kunde kläda sin underbara gåva i ett sådant ringa tecken? Skulle den då icke komma att förkastas?

Då Gud bjuder världen den fullkomliga gåvan, en Frälsare, ger Han

den i gestalten av ett svagt, hemlöst litet barn, vilande bland djuren i stallet. Då Gud åt världen beredde en evig förlossning från syndens skuld och förbannelse, lät Han det ske i *korsets* tecken, som »för judarna är en stötesten och för grekerna en dårskap» (1 Kor. 1: 23). Då Herren sände pingstens gåva över sina lärjungar, skedde det med sådana tecken, att somliga funno anledning att driva gäck därmed.

Herodes och de visa översteprästerna och skriftlärde i Jerusalem gingo alla miste om Guds stora gåva, Frälsaren, ty de kunde icke mottaga hans tecken, det nyfödda barnet i Betlehem. Bespottarna och begabbarna vid Jesu kors (Luk. 23: 35—37) förblevo främmande för den välsignade kraften i det blod, som utgöts inför deras ögon, ty korset var dem en förargelse. Gycklarna på pingstdagen fingo aldrig smaka saligheten av »Faderns löfte», eftersom de endast hade löje för dess yttre tecken.

»Så skulle Gud göra det till intet, som någonting var» (1 Kor. 1: 28). Ty han ville icke, att något kött skall berömma sig inför honom.

Herdarna förkastade ej gåvan för det ringa tecknets skull. I deras hjärtan fanns ödmjukhet och tro. Och det är för det ödmjuka och troende sinnet allena, som Herren avslöjar sin förklädda härlighet. Därför heter det ock om herdarna, när de vända tillbaka från stallet, att »de *prisade och lovade Gud för allt vad de fått höra och se,* alldeles så som det hade blivit dem sagt». Halleluja!

Min vän! Julens gåva bjudes dig. Vill du ock böja dig i ödmjukhet för julens tecken? Vill du sluta dig till den ringa, oansenliga skaran på väg till stallet? Vill du sänka ditt höga, stolta huvud för att komma in genom den låga, ringa dörren? Vill du böja dina knän vid krubban i stallets ringhet och torftighet — i ödmjukhet och tro?

Så skall du vända åter, prisande och tackande Gud för allt vad du fått höra och se — »alldeles så som det blivit dig sagt», nämligen: »*i dag har en Frälsare blivit född åt dig, och han är Messias, Herren*».

A. E. Mellquist.

JULENS BJUDNING.

Luk. 14: 16—24.

Se, Gud har öppnat sin kärleks famn
Och världen till salighet bjuder.
I enfödde Sonens signade namn
Hans rop över tiderna ljuder.

Du törstande hjärta, du trötta, kom
Till vila vid livets källa!
Du vilsegångna, vänd om, vänd om!
Din frid skall han återställa.

Av synden bruten, på livet mätt
Kom in i Guds eviga rike.
Sig öppnas förlåtelsens barnarätt
Av en frälsande nåd utan like.

I vårens fägring, med sinnet ungt
Låt upp för ljuset ditt hjärta!
En gång förvisst varder livet tungt,
Och njutningen gömmer smärta.

Men den, som funnit i Gud sin ro
Av inga växlingar krossas.
Han kan i nöden på glädje tro
Och skall av döden förlossas.

Så stige då ur vart mänskobröst
Ett svar av bävande längtan.
Ty Gud oss bjuder en evig tröst,
En fullhet för all vår längtan.

»Jag kommer, Fader, i Jesu namn
Med synd och sorg, som mig trycka.
Nu slut mig in i din kärleks famn.
Hos dig allena är lycka.»

GUDS FOLKS VANDRING.

Av *Erik Folke.*

VII.

Trons prövande genom missräkningar.

Israel hade kommit igenom sitt första prov, men så att de fingo stå där med skammen och Gud fick all äran, ty att de kommo igenom, berodde helt och hållet på Guds barmhärtighet. Så betedde sig frälsningens Gud mot sitt folk fordom, och så beter han sig än i dag.

Israel hade på stranden av havet sjungit lovsången. Då de i ljuset av den uppgående solen betraktade det farofyllda läge, de nyss befunnit sig uti, och nu i trygghet kunde stanna inför den underbara räddning, Herren givit dem, fylldes deras hjärtan av tacksamhetens jubel, och deras sång ljöd än fulltonigare.

Men de voro pilgrimer, och det var tid att bryta upp. Deras väg skulle nu gå till Guds berg, där de skulle möta sin Gud på ett ännu rikare sätt, och där de skulle invigas till att vara Guds särskilda egendom.

Vägen de skulle vandra gick först genom öknen Sur. Sur betyder mur. De hade i nordost för sina ögon en låg mur av kala kalkstensklippor, en tröstlös utsikt. Det var den stora och fruktansvärda öknen, så full av förskräckelser, faror och svårigheter, om vilka Moses erinrade dem, då de stodo vid portarna till löftets land. Det gällde därför för dem att beständigt se på målet, om de skulle härda ut. Detta var sålunda den väg, Herren valt att fostra sitt folk på.

Provet blev snart kännbart. Deras förråd började taga slut. Det heter, att de vandrade i öknen tre hela dagar utan att finna vatten. Utan vatten i en öken är ett svårt prov. Under det provet genom den stegrade törsten blev allt kännbarare, visade det sig, att tron också började vackla. Luther anmärker, att då våra tillgångar äro uttömda, brukar även tron komma till korta. Omständigheterna bevisa sig nämligen utöva en förfärande makt även över trons barn.

Då de äntligen finna en källa, var dess vatten bittert. »Än i dag är samma källas vatten bittert, och inga medel ha kunnat göra det njutbart», säger Edersheim. Missräkning på missräkning. Sången var nu förgäten, Herrens underbara ingripande vid Röda havet likaså. Folket bröt ut i öppet knorr mot Mose. Icke ens minnet av det stora undret vid Röda havet kunde ge dem mod att tro Gud i ett vida lättare läge. Sådant är människohjärtat.

Men här framträder åter Guds godhets, skonsamhets och långmodighets rikedom för våra ögon. På Mose bön visade Herren honom ett visst slags trä, som han kastade i vattnet, och »så blev vattnet sött», heter det.

Detta trä fanns där berett av Herren, men Moses kunde ej av sig själv se det. Herren måste visa honom det. Och Moses blev i stånd att se det, genom att han tog sin tillflykt till bön, ej till att uttänka vilka möjligheter

hans erfarenhet under fyrtio års ökenliv hade givit honom.

I alla missräkningar är denna väg, bönens väg, den enda vägen. Och på den vägen kommer ingen på skam. Där möter Herren, och han har för oss berett ett trä, som är i stånd att förvandla allt bittert vatten till sött. Detta trä är den telning, om vilken Skriften på flera ställen talar (Jes. 11: 1; 53: 2; Sak. 3: 8). Han, Jesus, är alltid till hands vid alla Marakällor. Han gör alltid deras bittra vatten sött. Men våra ögon äro så ofta tillslutna, att vi icke känna igen honom. Och i st. f. att vi skulle kunna få njuta av hans välsignade, livgivande, levande vatten, vill bitterheten ta överhand.

Hur behöva vi ej lära oss att bedja, bedja så att vi få se Jesus.

Sedan nu Herren hade hjälpt Israels barn i deras nöd och fyllt deras behov, hade han något att säga dem.

»Där», heter det, »förelade han folket lag och rätt, och där satte han det på prov» (2 Mos. 15: 25). Vi citera här ett ord av Edersheim: »Denna lag och rätt innebar, att i alla tider av nöd och skenbar hjälplöshet skulle Herren sända befrielse omedelbart från höjden och att Israel skulle vänta detta under sin ökenvandring. Denna 'lag' är för alla tider det bestämmande i Guds ledning med människor, och denna 'rätt' är så att säga vår himmelska medborgarrätt. Men han prövar oss även därigenom att han låter åtnjutandet av vår rätt vara beroende av ständig trosövning».

Här står verkligen Gud fram för sitt folk i all sin kärleks storhet och nåd. Ej förebråelse, ej straff utan hjälp och på hjälpen nya löften. Nåd för nåd. Men i all denna nåd ligger ett prov. Han prövar med kärleksbevisningar. Han prövar med löften, nya och rikare löften. Vilken förmån att äga en sådan Fader, men också vilket oändligt ansvar!

Det heter: »*Om du hör Herrens, din Guds röst och gör vad rätt är i hans ögon och lyssnar till hans bud och håller alla hans stadgar, så skall jag icke lägga på dig någon av de sjukdomar, som jag lade på egyptierna, ty jag är Herren, din läkare*» (v. 26). Vad innebar detta löfte? Här blev Maras vatten en symbol. Israels barn hade under sitt liv i Egypten druckit in så mycket av syndens galla, att deras inre hade blivit likt Maras vatten. Men här kommer Herren dem till mötes med sitt helande medel. Han vill låta deras inre liv bliva en källa med annat, bättre vatten. Hela deras liv, tal, vanor, åskådning skulle hädanefter vara förändrat, och de skulle alltid få erfara Herrens läkedoms kraft. Intet syndens gift skulle få verka i dem, om de blott fyllde villkoren. Och även i yttre måtto skulle Herren hela dem från syndens följder i deras kropp. Inga sjukdomar sådana som Herren lade på egyptierna, skulle Herren lägga på dem.

Med Herren som Förlossare, med Herren som Läkare skulle de nu få fortsätta sin vandring.

Måtte Herren få möta var och en av oss vid vårt Mara och där giva även oss samma nåd. Han, som är densamme i går och i dag så ock i evighet.

Bedjen för missionärerna!

DÅ JULLJUSEN TÄNDES.

Det rådde julstämning och glädje i kapellet i Tungkuan.

Kvinnorna hade samlats för att ordna julgranssakerna. Där kom en med en sax och en med garn och en annan med guirlander. En tredje satte papper om den stora krukan, i vilken granen var planterad. Och gossen Tienpu band på ljusen på små pinnar, vid vilka hängdes en halv morot, för att de skulle hänga rätt upp och ned på granen.

Inne på kangen i gästrummet sutto kvinnor och flickor och klippte vackra blommor och stjärnor till granen. Och de hade haft brått i flera dagar. Det fanns ingen, som kunde göra så vackra blommor som fru Iang, och nu hade man sänt bud till henne från alla utstationerna, att hon antingen måtte komma själv och fira jul med dem, eller också, om hon icke kunde det, ja, då måste hon klippa blommor åt dem alla. Hon hade just avsänt en korg med blommor med en evangelist, som kom på besök, ty han skulle hälsa på i de olika byarna. Men han kom icke långt med blommorna. Ty snart kom ryktet ut i Hua-in, att Iang ta sao hade sänt blommor till församlingens julgran där i Tungkuan. Var och en ville nu ha en blomma med sig till sitt hem, för att den lilla stugan med de bruna lerväggarna, som ej hade några prydliga tavlor, ändå skulle se litet festlig ut, när de skulle påminnas om Världens ljus, som kommit hit till jorden.

Evangelisten kom just tillbaka, då kvinnorna gingo och pyntade granen i Tungkuan, och han talade om hur det gått med blommorna. Och det väckte en sådan glädje bland dem, och man förstod, att de så gärna hade velat vara med ute omkring i distriktet för att hjälpa alla att fira jul.

Nu kom skymningen, och granen stod där i all sin prakt. I morgon skulle det bli julotta, och man hade samlats i gästrummen för att vara i ordning till ottesången. Många voro hälsningarna och förfrågningarna, huruvida den och den kvinnan kunde få komma, ty hon hade aldrig sett, hur utlänningarna firade »Chu-seng ri», Jesu födelsedag.

Så tysta och stilla sutto de alla och sågo på de många ljusen, som voro tända vid ottan. Granen var icke ännu tänd, ty seden var, att alla de troende kommo tillsamman på aftonen, och då skulle var och en tända sitt ljus.

Nu var det så, att denna jul låg ett regemente Pekingsoldater förlagt till Tungkuan, och en del av de unga officerarna hade varit och hälsat på hos missionären. Han hade fått ett gott intryck av dessa män, som gärna ville höra evangelium, gärna ville vara tillsammans med de troende, och gärna läste Guds ord.

Gonggongen ringde, och där samlades nu kvinnorna på sin sida och männen på sin i den dunkla belysningen, som snart skulle förstärkas med de många ljusen på granen. Nu hördes åter steg ute på gården, och in kommo officerare i uniform med sina soldater, som skulle taga del i den lilla högtidsstunden.

Det första ljuset tändes. Den lilla mor Hong hade lärt sig en bibelvers, och det var med stort besvär som hon hade upprepat den för sig själv hela dagen, ty hon hade börjat därmed efter julottan, och nu kom hon fram med den, innan någon annan hann före henne. Sextio år hade hon levat i mörkret, men nu stod hon där och läste med full övertygelse Joh. 8: 12: »Jesus sade till dem: Jag är världens ljus. Den som följer mig han skall förvisso icke vandra i mörkret, utan skall hava livets ljus.»

Mor Hong hade varit vegetarian och »gjort goda gärningar», hade vandrat omkring till olika tempel för att tillbedja, hade levat som änka i många

år, och hade så tillfälligtvis kommit med på ett stormöte. Där var så många kvinnor, att de efter gudstjänstens slut sutto i långa rader på de två inre gårdarna, och där var tre som predikade för dem. Vid detta tillfälle hade hon kommit till tro på Jesu frälsaremakt.

Nu voro redan flera ljus tända, då en kraftig, spänstig gestalt reste sig upp. Hans ögon lyste i kapp med guldet på hans uniform, då han uppläste Joh. 1: 9: »Det lyser det sanna ljuset, som upplyser alla, som äro födda på jorden» (Kin. övers.) Och under tiden gick han med lätta steg fram till granen och tände sitt ljus.

Och där, redo att läsa sin text, stod herr Shang, som under det gångna året hade genomgått många bedrövelser. Den son, som Gud hade givit honom som svar på bön, hade Herren åter tagit tillbaka. Och det hade varit en svår kamp. Det dröjde länge, innan den lille hade kommit i graven. Fadern kunde icke släppa tron på att Gud kunde göra under nu liksom på profetens dagar. Han hade kastat sig ned över den lille gossen och ville värma honom med sin kropp — men förgäves. Efter långt dröjsmål blev han då till slut nedlagd i graven. Denna blev dock åter öppnad och den lille togs upp och lades i en grotta, och där såg man den nedböjde fadern på knä, förvisso väntande, att halmmattan skulle lösas upp och hans älskade komma till honom. Men — hur gripande! — när han kom igen följande dag för att bedja, hade ett vilddjur varit där på natten, och barnet var försvunnet.

Nu stod han där under granen och tände sitt ljus, och med klappande hjärta framsade han Jes. 60: 1: »*Stå upp, var ljus, ty ditt ljus kommer, och Herrens härlighet går upp över dig.*»

Snart voro alla ljusen tända. Endast ett återstod, och det satt i toppen på granen. Det fanns bara en, som kunde nå ditupp, och det var evangelisten Song, som är huvudet högre än allt folket. Med sin friska stämma läste han upp Joh. 12: 35: »Ännu en liten tid är ljuset ibland eder. Vandren medan I haven ljuset, på det att mörkret icke må få makt med eder. Den som vandrar i mörkret, han vet ju icke vart han går.»

J. O.

"I skolen vara mina vittnen".

Apg. 1: 8.

Av komminister *E. Laurell.*

Ingen uppgift är större än att få vara den levande Frälsarens levande vittne. Ingen uppgift är mera behövlig i denna tid och ingen mera dyrbar och salig. Att känna honom är evigt liv. Att få göra honom känd är evig rikedom, det är att få göra andra delaktiga av den lycka man själv funnit och sedan i dem äga sanna vänner, ja, för evigt.

För att förstå, vilken oändlig betydelse detta har, må vi nu först betänka den gåva, som i och med honom är given åt världen. Han är den från begynnelsen utlovade räddaren (1 Mos. 3: 15), som profeterna bebådat och alla trogna längtansfullt bidat under hela gamla förbundets tid. Då han kom i världen, hälsades han av änglarnas lovsång, som jublade att äntligen skulle bli frid på jorden. Redan genom sin födelse är han *Gud med oss, Gud uppenbar i köttet.* Då han vandrade som människa bland människor, bar han sin inneboende härlighet under täckelset av djup ringhet, men de, som fingo trons inre öga öppnat, sågo den framlysa i alla hans heliga läroord och barmhärtighetsunder (Joh. 1: 14). Sedan hans människa blivit fulländad, vetekornet blivit moget att utsås och bära frukt, gav han offret till försoning för världens synd, som för oss är grunden till förlåtelse och evigt liv. Därmed fick Guds kärlek till världen, som bodde i honom och i allt drev honom, sin fulla uppenbarelse (Joh. 3: 16).

Han hade makt att taga på sig vår skuld, att bära och avvända hela det nödläge, som synden dragit över världen. Den makten hade han, emedan han är den han är (Jes. 9: 6). Och att vi erkänna honom vara den han enligt sitt ord är, detta är för vår räddning nödvändigt. Utan detta giva vi honom icke vår fulla lydnad till frälsning. »Vid tron på sin person fäster Herren uttryckligen vår eviga frälsning» (C. H. Bergman). *Om I icke tron att jag är den jag är, skolen I dö i edra synder* (Joh. 8: 24).

I hans person är synden försonad, heligt liv i människonatur förverkligat och den nya livsordning, som heter Guds rike, till hela sitt innehåll orubbligt grundlagd. Alla utan undantag inbjudas att i trons gemenskap med honom få erfara den saliga frihet och kraft, den härlighet och rikedom i anden, som ligger häri. »Han ikläder sig full och ansvarig borgen för varje syndares frälsning och eviga salighet, som vill giva honom sitt hjärta och vara honom i tron lydig».

Vad det kostade honom att oss till godo vinna detta, kunna vi aldrig nog ofta och nog djupt betänka. Vilket självutgivande i arbete, strid, lidande och död! Vilken kärlek, vilken trohet, ja, vilken trohet! Änglarna åstunda att skåda in däri (1 Petr. 1: 12).

Nu förstå vi, huru det måste ligga vår Frälsare med helig åstundan om hjärtat att bliva av människor känd, då därpå beror deras räddning. Därför fostrade han sina lärjungar och särskilt apostlarna till den ödmjukhet, sanningskärlek och trohet och ledde dem till sådan livserfarenhet jämte ljus och kraft av den helige Ande att de kunde vara hans vittnen, verkliga vittnen. Genom dessa Jesu vittnen och det ord vi av dem äga är och blir han känd av dem, som göra det goda valet. Man skall vara blind både för

Missionär Bergqvist vid sin hustrus grav å Kikung. Foto O. Beinhoff.

Guds kärleks nit och för hela Guds sätt att leda världsloppet, om man icke tror att Gud hållit och håller sin hand över Kristi vittnen och deras ord. De äro den grund, över vilken sju ögon vaka (Ef. 2: 20. Sach. 3: 9). Vad skola vi då tänka om dem, som söka åstadkomma en annan bild av Jesu person, en annan uppfattning av vad han har sagt och menat än den han själv givit oss genom sina apostlar? Det kunna vi åtminstone säga, att de löpa den största fara att med all sin lärdom och skarpsinnighet komma i själva den illsluges snara och tjänst, vars första konstgrepp är att taga tron på Gud och hans ord ur människornas hjärtan (1 Mos. 3: 4, 5). Och de må se till, att de icke på slutavgörelsens dag få höra detta mer än förkrossande ord: *Jag kände eder aldrig* och I icke mig, *gån bort ifrån mig I ogärningsmän* (Matt. 7: 23). De, som icke tro Guds profeter och Kristi vittnen, trots sanningsmakten i deras ord och trots alla de gärningar och hela den historia, som beseglat sanningen av deras vittnesbörd, och så förhärda sig i denna otro, göra en sådan synd, att det är rättvist inför Gud att de förbliva i mörkret. *Ljuset är kommet i världen, men människorna älska mer mörkret,* det som göres i mörkret, och så fly de ljuset (Joh. 3: 19).

Men Frälsarens hjärta brinner av misskund med alla de människor, vilka, skapade för evigt liv i ljuset, ännu måste vandra i mörkret, och synnerligen med dem som utan egen personlig förskyllan sakna det inre livets ljus och lycka. Därför söker och sänder han fortfarande, efter varje tids behov, dem som skola såsom levande vittnen kunna övertyga och omvända de förblindade.

Mycket är som nu gör behovet av äkta vittnen stort. Man har gjort stora framsteg i kännedomen om naturens lagar. Och då man ser hela den yttre skapelsens lagbundenhet, överskattar man sitt vetande härom, så att man låter sig förledas att förneka uppenbarelsen av det, som verkar efter djupare lagar och icke kan uppfattas av den blott naturliga människan (1 Kor. 2: 14). I vetenskapens missbrukade namn och med olycklig tvärsäkerhet undergräves i denna tid tron på det ord, som vittnar att Gud själv i frälsande kärlek personligen besökt sitt folk, det eviga livets ord som kan göra lärd till salighet. I en tid, då nöden i världen skriar efter räddning, tages tron på räddningsmedlet ur människornas hjärtan. Gudsmannen Johannes Gossner säger: »De första kristna voro alla ett hjärta och en själ. Men sedan man i skolor och på lärdomssäten börjat strida med varandra och bygga allt på förnuftet, utmönstrande allt vad detsamma ej förmår uppfatta och begripa, så hava både sanning och kärlek gått förlorade.»

En annan sak må påpekas, som gör behovet av äkta sanningsvittnen stort. »Laglöshetens hemlighet» (2 Tess. 2: 8) är på ett olycksdigert sätt verksam. Man må beakta detta apostelns uttryck, ty däri ligger ett det allvarsammaste giv akt. Något av det som röjer den laglöses inflytande må påpekas: Uppenbar är den ande av tuktlöshet, som präglar denna tid och väcker bekymmer för hela det uppväxande släktet. Men lömskt är det, som förför även de välvilliga (Mark. 13: 22, 23). I svärmisk andlighet går man ifrån »den verklighetsgrund, som väsentligen tillhör det heliga» och den lydnad som gör ödmjuk, talar höga ord och är i sådan högflykt benägen att sätta sig över bibelns myndighet och deras ord, som ha verklig erfarenhet. — För ett verkande, som man anser högre och kallar andligt, tar man sig rättighet att åsidosätta plikter, vilka livets ordning och Guds bud föreskriva. Man tar i sin obrutna natur trösten till sig, innan man genom självkännedom och syndasorg fått behov av verklig tröst, insöver sig så i säkerhet och gör sig fri från lagen, in-

nan man i Kristus blivit verkligen frigjord (Joh. 8: 36). Man går förbi den trånga porten, i vilken man mister sitt liv, självets liv, för att finna det rätta livet, trons och kärlekens liv i Gud; och man vet ej vad nöd och kamp är för själens frid och räddning (Ps. 51: 19. Luk. 13: 24).

Ännu ett: predikan. Huru allmänt låter man icke denna löpa lätt i sin intelligens och efter sitt vetande utan att kämpa i bönen för att komma igenom till en beröring av Guds Ande och bliva buren av kraft ovanifrån. Så förfelas Guds rikes kraft (1 Kor. 4:20) och Kristi ande förloras.

Ingen uppgift är därför viktigare och mera behövlig än att i ord och gärning avlägga äkta vittnesbörd om Kristus och hans person, om livet, anden, kraften i hans rike och om den väg, på vilken man lär känna honom.

(Forts.)

EN JULKLAPP.

Hösten 1917 blev det allt svårare i våra trakter av Shensi att hyra vagn för missionsresor. Djurägare vågade sig ej utanför stadsmurarna, ty risken var stor. Rövare och soldater togo både djur och vagnar och tvingade t. o. m. körkarlarna att gå med och köra, så länge det fanns något kvar av djur och vagn.

Då började jag bedja Gud om en mulåsna. Ett par års tid hade jag varit ägare till en vagn, men en mulåsna kostade mycket pengar, och så länge det fanns att få hyra djur, gick det ju bra ändå. Gud giver, vad vi *behöva* för att fylla den uppgift, Han givit oss, och nu *behövde* jag en mulåsna för arbetets skull. Därför bad jag och väntade.

Så fick jag brev från vår finanssekreterare, att jag fått 50 täl och 52 cent till julklapp (1 täl = 2: 55 kr.). Aldrig varken förr eller senare har jag fått så mycket pengar i julklapp. Nästan innan jag börjat bedja, hade Herren manat sina skaffare hemma i Sverige — de flesta för mig okända — att sända in medel.

En tid senare fann jag i en gammal anteckningsbok: »Den 8 aug. 1914 drömde jag, att jag fick 50 täl till julklapp för att köpa mulåsna.» Nu voro pengarna där. Men var skulle jag få en mulåsna för 50 täl? Det vanliga priset på ett gott djur var högre.

Sedan jag bett Gud leda, talade jag med evangelisten om affären. Han sade, att mulaffären nog gått bra, om jag gjort den dagarna före kinesiska nyåret, som vi just firat. För att kunna betala sina räkningar till nyåret, måste nämligen kineserna då ofta sälja både djur och säd m. m. Ja, det visste nog jag också, men jag hade ej fått julklappen då.

Strax efter sedan evangelisten gått, kom en annan kines in till mig för att tala om, att jag som västerlänning troligen ej förstod, att ingen hedning vågade bryta de kinesiska nyårssederna och göra sig olycklig genom att sälja en mulåsna första dagarna på nyåret. Jag måste vänta till slutet av månaden! Mitt svar, att Gud *nu* givit mig pengarna till köpet, att mulåsnan behövdes *nu* och att jag bad Gud leda allt, tystade ned hans invändningar. Men inte hade mina kineser mycket hopp för den affären.

Nästa dag kl. 8 på morgonen kom en kristen kines för att tala om, att »den rike mannen» i Östra byn ville sälja en mulåsna till mig. Han var rädd för att rövarna skulle stjäla henne, och så ville han, att mulåsnan skulle komma till en »god» människa.

Vi följdes åt dit genast. Naturligtvis försiggick köpet efter alla konstens regler. Drängen fick leda mulåsnan runt, jag såg henne i munnen, kände på henne, och försökte se ut, som om jag varit »hästhandlare» i all min tid! Köpet avslutades. Pris täl 50: 00. Och drängen ledde mulåsnan till missionsstationen genast. Döm om kinesernas häpnad! När man beder

Gud, innan man gör affär, då blir det omöjliga möjligt!

Ja, så fick jag min »Grålla» såsom dubbel bönhörelse — först pengarna till köpet och sedan den villige säljaren! Var det då underligt, att jag älskade Grållan?

Det dröjde ej länge förrän både kineserna och jag upptäckte flera goda egenskaper hos henne. Hennes arbetsiver och villighet var så stor, att piskan ej behövdes. Var lasset tungt och väglaget dåligt brukade jag gå långa sträckor, men körkarlen bad mig då, att ej gå *före* vagnen, ty då ville mulåsnan gå ifatt mig — och blev överansträngd. Ibland hände det ju, att hennes iver orsakade skenfärder, då det mer än en gång var livsfarligt. Men vem kan fälla hårda domar över Grållan, då vi människor så lätt gå till ytterligheter?

Ett stycke vitt tyg med påskrift: »*Svenska missionären An, Siaoyichen, Shensi*», uppsatt på en käpp och fastsatt vid vagnen, skyddade oss, mänskligt sett, vid flera hotande tillfällen, då rövare eller soldater togo djur och vagnar från andra men läto oss passera. Men en gång, då hon stod bunden på vår gosskolas gård i Pucheng, blev hon tagen av soldater och förd till soldatlägret. Efter ett helt dygn av oro och bekymmer samt mycket besvär fick jag henne åter mot omkring 12—13 kr. lösen. Sådan är rättvisan i Kina, där anarkien råder.

Foto *M. Folke.*

»Grållan» färdig för en missionsresa.

En gång var Grållan så sjuk, att vi fruktade hon skulle dö. De kristna bådo till Gud för henne, och hon blev frisk. En tid senare sjuknade jag, och tröstades då av mina vänner sålunda: »När mulåsnan var sjuk, bådo vi till Gud, och då blev hon frisk. Nu bedja vi för 'chiao-si' (missionären), så nu blir 'chiao-si' bra.» Och det gick också så.

Grållans ovanliga förstånd ådagalades på olika sätt, och kineserna förklarade samstämmigt, att hon var den klokaste mulåsna de någonsin sett.

Förra året, då jag reste från Siaoyi till Yuncheng på vägen hem, voro vägar och väder det sämsta möjliga. Men Grållan knogade på dag efter dag och efter sex dagar voro vi i Yuncheng. Den resan överansträngde henne, och hon blev sjuk. Senare kom hon till missionär Svenson, som lovade hjälpa mig att sälja henne, när tiderna blevo bättre. Vid närmare eftertanke skrev jag ut till Kina, att det vore bättre för Grållan att få dö än att komma till en grym hedning. Så snart brevet med denna min önskan kom till Kina, dog Grållan.

Det sades en gång om en åsninna och hennes fåle: »Herren behöver dem.» Herren behöver ännu i dag åsnor, mulåsnor och hästar för sitt verk i Kina. Grållan var en »missionsmula» och i sin tjänst visade hon en arbetsglädje och villighet, som kan vara exempel för oss människor.

Min »julklapp» är nu endast ett minne, men ett mycket kärt minne, ty därmed äro många bönhörelser förknippade.

Ingeborg Ackzell.

Evangelisten Li Pao-lo.

Uppe på höjderna vid Tungkuan ligger en högslätt, som sträcker sig inåt bergen mot söder. Står man på muren vid södra stadsporten i Tungkuan, har man om våren en härlig utsikt över den grönskande bergdalen med den glittrande floden och därbortom snöklädda bergstoppar mot horisonten i söder. Högslätten, som ligger öster om floddalen, består av jordberg, och den största olägenheten av att bo där, är att där ej finnas några brunnar, utan vattnet måste bäras nerifrån floden på åsneryggen.

Däruppe bor en änkefru Li, en präktig kvinna, som har uppfostrat tre söner. Hon är kokerska och har uppehållit sig och sin familj med sitt arbete. Hon har sin gamla moder hos sig, och det uppväxande släktet har fått lära sig att visa vördnad för den gamla modern, som å sin sida älskat de unga. Icke kunde denna lilla familj ha drömt om att den levande Guden skulle bevisa dem en sådan nåd, att han ville bruka en av deras lilla krets för att förkunna sitt härliga evangelium till frälsning och uppbyggelse för många. Och minst av allt den något obändige, kraftige gossen, som icke hade haft lust för läsning och ett stillasittande liv utan ständigt färdats omkring bärande två lådor på en stång över skuldran. Dessa lådor kunde sättas upp till två små bord på marknadsplatser och gator, där han både uppköpte och sålde gamla järnsaker. Han var mycket fåordig och kort i sitt sätt att uttrycka sig, och var snart färdig med sitt omdöme om saker och ting, och det fasthöll han vid.

Så hände sig vid ett besök ner till Tungkuan, som ligger vid foten av högslätten, att denne till utseendet kraftige yngling av folket med ett obyfsat uppträdande och trång horisont kom in i gatukapellet, hörde evangelium och blev härligt omvänd till Gud. Och nu såg man honom på lediga stunder sitta och stava sig igenom katekesen. Och hur det nu brände i hjärtat: »Ack, om jag kunde läsa!»

Nu fick han bruk för den uthållighet, varmed han kämpat sig fram i storm och köld på ensamma vägar med sin börda på skuldran. Han hade gjort sitt val: Jag vill bli döpt, och jag skall heta Paulus. Och han blev döpt och heter Paulus.

Vilken ihärdighet lade han icke i dagen vid sina studier! Det dröjde ej länge förrän han kom fram med sin brinnande åstundan att få komma till bibelskolan i Hungtung. Gud öppnade vägen för honom. Här tillbragte han tre år, lycklig i sitt arbete, och det var en glädje att få ta emot den unge mannen hem i församlingen under ferierna. Han kom med liv och värme och fick väcka lust till bibelstudium hos de gamla och unga, som på aftonen samlades i missionsstationens gästrum.

Och då dessa år voro slut, kom han och erbjöd sig att deltaga i arbetet i distriktet och blev först antagen till kolportör, därefter till evangelist, och han vann de äldres förtroende. Han ingick äktenskap med en av eleverna från det kvinnliga seminariet, men hon dog året därefter. På sina resor till och från skolan i Hungtung hade han blivit bekant med de kristna på våra stationer i Shansi, och han hade också predikat i kapellen, och man förstod, att Gud givit sin unge tjänare evangelistens gåva. Och med sin grundliga kunskap i bibeln använde han denna gåva till att från alla delar av Guds ord sprida ljus över den enda sanningen: Jesus Kristus och honom korsfäst. Detta gjorde, att han blev gärna hörd, och både män och kvinnor fingo föda för sina själar, när de hörde honom. Efter att nu i fyra à fem år ha varit evangelist och på samma gång på lediga stunder bedrivit enskilda studier för vidare utbildning, har han begärt att få resa till det teologiska seminariet i Shekow. Av ett brev från honom helt nyligen framgår det, att han redan begynt sina studier där och begär att missionsvännerna må bedja för honom. Låt oss alltså bedja för vår broder och hans nya hustru, Mong-en, en av seminarieeleverna, och likaså för de många unga jämte dem därute i våra församlingar! Vi behöva de unga, och vår stora uppgift är att taga vara på alla de stora gåvor, som yppa sig hos de kristna, så att den kinesiska församlingen kan bliva försedd med sina egna män för de olika tjänsterna inom densamma.

Li Pao-lo är den förste kristne däruppe från högslätten. Låt oss bedja för hans moder och bröder och för alla byarna där uppe, att livets vatten måtte bliva emottaget. *Johanne Olsson.*

Tungkuan, utsikt mot söder åt Lis hemtrakt. Foto J. Olsson.

Tacksägelse- och böneämnen.

Julens gåva, sid. 202 f.
Evangelisten Li Pao-lo, sid. 212 f.
Tillståndet i Shensi, sid. 215 f.
Missionär Linder, sid. 217.
Försäljningen, sid. 217.
Våra hemgångna och våra nya ombud, sid 217.
Missionär Bergqvist, sid. 208.

BREVAVDELNINGEN

En äventyrlig resa.

Frkn *Maria Nylin* berättar i ett privatbrev om syskonens hemfärd från Shui-iu till Yuncheng i slutet av augusti. Brevet ger en livlig inblick i vad resor kunna bjuda på i Kina.

»Frukta icke — allenast tro.»

Detta mitt ressprråk behövdes verkligen, ty vi ha haft en riktigt äventyrlig resa, och det är bara Guds stora nåd, att vi alla kommo lyckligt fram.

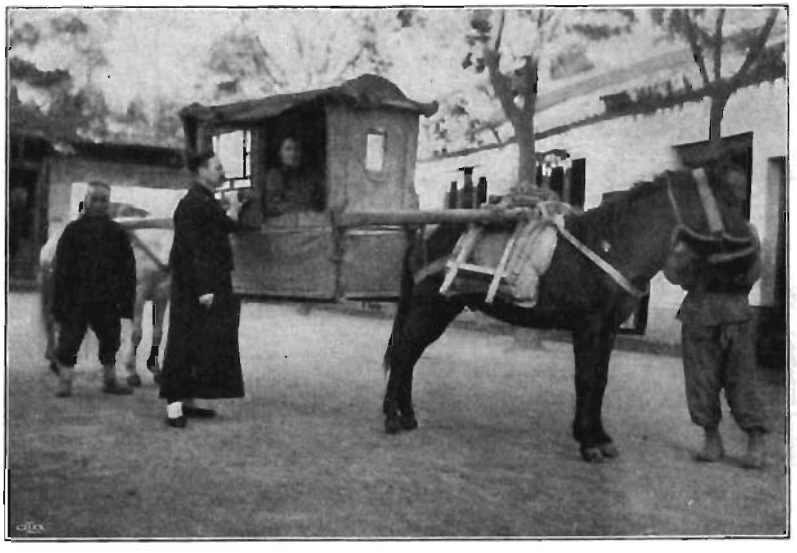

Resa i mulbärstol.

Det gick utmärkt till Chuli-tsuen. Då började det småregna, och ju högre upp vi kommo, dess värre blev det. O, vad vi tackade Gud, att vi hade mulbårar och ej bärare! Det var ett »experiment», tyckte vi, men i själva verket var det en Guds goda ledning. Det blåste så hårt, och regnet slog in, så det enda man kunde göra var att krypa in i mulbåren, ha en paraply i öppningen, sluta sina ögon och ropa till Gud! Komna rätt långt brast remtyget på min bak-mula, så jag välte. Men tänk så väl, att det ej var vid ett bråddjup! Kröp ur och skrek på de andra, som höllo på att försvinna i regn och dimma. Då kom David åter, och sen vi plockat in sakerna, fick jag kravla mig upp igen.

En stund senare åkte Emmas bak-mula omkull i en hålväg. Bergsbäcken där blötte sakerna rysligt. Karins mulbår var långt före men vi andra lyckades hålla samman. Det mörknade strax efter, och att vi kunde komma ned för alla stup i mörkret, utan att något mera missöde hände det är ett under! Där nere var vatten, vatten vart man tog vägen. Hela östra gatan var sjö, men vid 9-tiden voro vi lyckligt framme och då hade Karin nyss kommit. Hennes förare hittade ej utan drog iväg till värdshus, och jag vet ej vart, innan de kommo rätt. Som det ännu regnade i går f. m., ville ej förarna gå, men vid middag voro de villiga. *De* hade i Cho-li-ts'uen hyrt en mula, som tog en låda ur var mulbår. Nu hyrde David en vagn, för att ej få sängkläderna våtare. Vi blevo således en i var bår. Det gick bra, tills vi hade 8 li kvar. Då måste vi gå omkring byn, och även småvägarna voro fulla av vatten. Först lade sig Karins bak-mula, men det välte ej. Längre fram tumlade packmulan i en pöl. Uppkommen, stöp hon på näsan igen så bördan rullade! Värst var, när vi hade 2 li kvar. Då välte min mulbår så illa, att jag hade svårt kravla mig ur i den fotsdjupa ler-

vällingen, och en massa saker blöttes naturligtvis. Jag tappade skon men hittade den och fick en stump kaschsnöre av David att binda fast den med. Det var en stor nåd, att Davids vagn hann fatt oss där. Och ändå dröjde det länge, innan det trasiga blev lagat, och det mörknade. Under tiden sprang Karins mulor upp på en åker och välte, men där var ej så vått. Sent omsider fingo vi stiga upp igen, men så vågade de ej ha oss kvar genom vattnen, så vi måste ur igen och gingo på en åker, tills vi kunde kommo upp i vagnen, alla 3 systrarna. Hu, så våta och leriga vi voro! Vi klevo ju i *fotsdjup* lerväling och kläderna se rysliga ut i dag! —

fiender. Hoyang, Chenghsien, Pehshui, Hsiao-i med flera andra platser tillhöra söderpartiet, och ehuru de voro med om att utdriva Chen, den gamle guvernören, ha de nu sedan den nye guvernören, Ien, tog livet av sig och Feng blev guvernör i stället, vänt sig emot denne. Han avlivade ju Koh-chien, den fruktade rövarehövdingen, och det blir han hatad för, såväl som för sina kristna principer. Rövarna, som voro *något* bättre strax sedan Ien kommit till makten, blevo så djärva sedan denne tagit sig av daga och Koh-chien blivit dödad. Feng har blott helt litet soldater. Den gamle guvernören Chen, som undkom till Sïch'uan, har nu med sina

Då man möts i en hålväg. Foto *M. Folke.*

Se'n vi kommit upp i vagnen, hade vi det bra och småningom voro vi alla vid västra porten. Där var sjö. Vid 9-tiden voro vi alla lyckligt hemma, och det syntes som ett under! Ingenting tappades eller förstördes, fast böcker m. m. blevo våta.

*

Tillståndet i Shensi.

I ett privatbrev från fru *Olga Svensson* dat. 19 sept. lämnas följ. framställning av de politiska förhållandena i Shensi.

— Och nu till de politiska förhållandena här i provinsen. Man skulle ju tro, att vi nu fått det bra, då vi fått en kristen guvernör, Feng Y-hsiang. Men här är stora svårigheter. Han har så många

soldater slutit sig till södern, säges det. En hel del av Chens soldater ha kommit hit tillbaka och äro nu rövare. Det tros nu, att söderpartiet håller på att samla sig tillhopa för att tillsammans med rövarna intaga denna stad, Tungchowfu, först och främst. Lyckas de det och sedan också ta Tungkuan, då blir det ju lätt nog att ta Sianfu, eftersom Feng ej kan få någon hjälp, om Tungkuan blir avstängt. Därtill har han civilguvernören i Sian och hans soldater emot sig inne i staden. Nu komma dagligen soldater från ån Wei-nan hit, som skola hjälpa till att bevaka denna stad. Här kanske blir krig snart, det ser ej bättre ut. För Gud är ingenting omöjligt. Vill han ha Feng här i provinsen, kan han också hjälpa honom

och omintetgöra alla onda människors planer. *Gud kan,* men mänskligt sett har Feng Y-hsiang inte någon utsikt att vinna. Må Herren hjälpa i dessa tider.

Vårt distrikt är så hemsökt av rövare. De troende få nu ej vara i fred längre. Feng, guvernören, är ju en kristen, och han har dödat Koh-chien, den mäktige rövarhövdingen. Nu skola de hämnas, säges det, och det kanske blir svårt för de kristna här nu. I ett troende hem togo rövarna äldste sonen, en 17—18-åring, ehuru han låg sjuk på kangen och ej själv kunde gå. Två av rövarna buro honom bort. På flera dagar visste de intet om honom, men voro ute och sökte. En man fann honom till slut. Rövarna hade kastat honom ifrån sig på marken, då de till sist sågo, att han ej blev frisk. Nu har han fått komma hem, för vilket föräldrarna äro så glada och tacksamma till Gud.

Från redaktion och expedition.

En god jul och ett gott nytt år

vill red. tillönska alla S. L:s läsare. Herren give oss alla att även i denna tid, så full av strid och oro, få erfara, att himmelens frid ännu besöker jorden i Barnet, som blev oss fött i Betlehem! Vi vilja ock tacka alla dem, som med oss deltagit i arbetet för och spridningen av Sinims Land. *»Alla dina verk, Herre, skola tacka dig och dina fromma skola lova dig.»*

En dyrbar gåva.

En åldrig Herrens tjänarinna har känt sig manad av Herren att till missionen skänka ett antal obligationer å sammanlagt 15,000 kr., nominellt värde, och föreslår, att avkastningen därav måtte användas »för de uttröttade och åldriga missionärerna». Härom skriver hon bl. a.: »I någon ringa mån hade jag fått en aning om innebörden av Jesu ord: 'Rävarna hava kulor, och himmelens fåglar hava nästen, men Människosonen har intet att luta sitt huvud till.' Likaså hans vittnen och sändebud, då arbetsdagen lider mot kväll. Detta bidrag är ju endast 'en bägare vatten', men givet i hans hand, som gav löftet om oljan i krukan och mjölet i skäppan, och som kunde välsigna fem bröd och två fiskar till vederkvickelse för så många».

Kommittén har med stor glädje och tacksamhet mottagit denna gåva. Måtte den bliva till rik välsignelse icke blott så, att den får fylla ett verkligt behov *»utan verka ännu långt mer genom att framkalla många tacksägelser till Gud»!*

Provexemplar å Sinims Land.

Prenumerantsamlare, som taga S. L. å posten, och som nu till nyåret önska vinna nya vänner för tidningen, kunna från expeditionen rekvirera provexemplar i och för gratisutdelning. De sändas gratis.

Fröken Ingeborg Ackzell

har nu avslutat sin resetur till landets olika seminarier, varom meddelande lämnades i S. L. n:r 10. För alla dem, som i förbön ihågkommit vår syster, vilja vi nu omtala, att hennes resa varit full av uppmuntran och rik på bönhörelser. »Det starka intresse och den varma kärlek till Herrens verk i Kina», skriver fröken A., »vilket framträder hos både gamla och unga, väckte min djupa tacksamhet och glädje. Det varma och hjärtliga tack samt 'välkommen åter', som så ofta uttalats både offentligt och enskilt av lärarekår och elever vid seminarier och skolor, vittnar om missionsintresse även det. Uppmärksamheten t. o. m. då 7 à 800 skolbarn varit samlade, har varit rent av gripande.»

Låt oss tacka Herren för all uppehållande nåd och välsignelse han skänkt vår syster!

Ädelstenar i Mästarens krona

— *livsbilder från missionsarbetet i Kina* av fru *R. Goforth* är namnet på den senast utkomna missionsboken på S. M. K:s förlag. Den ger en synnerligen levande inblick i missionsarbetets vardagsförhållanden, dess prövningar och besvärligheter men ock dess höghet och välsignelse. Många vänner ha uttryckt sin stora glädje och tacksamhet över att denna bok har utkommit på svenska. För söndagsskollärare och för läsning vid syföreningar är den synnerligen lämplig. Sprid den bland

missionsvännerna i din hemtrakt! Skänk bort den som julgåva till den du vill intressera för missionen! Priset är 2:25. 25 % rabatt om minst 5 ex. tagas.

Hembud

har åter nått en av vår missions vänner, nämligen f. d. folkskolläraren *Anders Andersson* i Kristinehamn. I många år har han varit S. M. K:s ombud. Saknaden efter honom är därför stor, ty han var en varm vän till missionen och deltog med kärlek och intresse i dess arbete.

Även rådman *C. Carlsson* i Lindesberg, som likaledes i många år varit missionens ombud, har hemkallats av Herren.

Låt oss tacka Herren för all den trogna tjänst, som dessa båda vänner fått utföra till missionens fromma!

Av Hans Stjärna i Östern

är nu hela upplagan slutsåld. Vi äro tacksamma för allt som gjorts till uppnående av detta goda resultat med kalenderns spridning.

Missionär Hugo Linder

ankom lyckligt till Sverige i början av denna månad. Vi hälsa vår broder välkommen hem och tillönska honom mycken välsignelse under hans vistelse i hemlandet.

"Tackoffer till Herren".

Den, som plägar läsa redovisningarna i S. L. över influtna gåvomedel till missionen, kan säkert ej undgå att lägga märke till hur ofta ovanstående eller liknande rubriker där återfinnas. Det är både stora och små bidrag, som på detta sätt frambäras på Herrens altare. De utgöra i sanning en »välbehaglig lukt, ett offer som täckes Gud och behagar honom väl».

Försäljningen.

Resultatet av syföreningarnas för S. M. K. försäljning den 9 d:s gav även i år den goda behållningen av kr. 3,639:80. Till alla som på något sätt bidragit till detta goda resultat, uttalas härmed ett varmt tack.

Nya ombud.

Följande personer ha av Kommittén kallats att vara missionens ombud: fröken *Anna Dalholm*, Kristdala; hemmansägaren *O. Magnusson*, Orrviken; hovrättsnotarien *Ivar Olsson*, Lidhult; kyrkoherde *Karl Berggren*, Torsås; lärarinnan fröken *Anna Liljeson*, Grebo; frkn *Maria Lundgren*, Värna, Björsäter; folkskollärarinnan fru *Gertrud Lindberg*, Bjärmelund, Fåker; frkn *Brita Danielsson*, Yttergärde, Oviken; kyrkoherde *Alb. Markgren*, Bygdeå.

Kinesiska tänkespråk och ordspråk.

Den vise gör gott likasom han andas, det är hans liv.

*

Man kan vara anständig utan att vara vis, men man kan ej vara vis utan att vara anständig.

*

Mina böcker tala till mitt förstånd, mina vänner till mitt hjärta, himlen till min själ och alla andra till mina öron.

*

Den vise omtalar ej vad han gör, men gör ingenting som han ej kan omtala.

*

Begabberiet är förtalets kvickhet.

*

Människan kan böja sig för dygden, men dygden böjer sig aldrig för människan.

*

Dygden förlänar inga talanger, men ersätter bristen därav, talangerna förläna icke dygd och kunna ej heller ersätta bristen därav.

*

Människorna kan man undvara, men man behöver en vän.

*

Det träd, som kullblåsts av vinden, har flera grenar än rötter.

*

Stora själar hava vilja, men övriga blott tillfälliga nycker.

*

Fängelset är tillslutet dag och natt och likväl är det alltid fullt, templen stå öppna dag och natt och äro alltid tomma.

*

Vilken är den odrägligaste människa? Den som man förolämpat och som man ingenting har att förebrå.

*

Emottag dina tankar som gäster, och behandla dina önskningar som barn.

*

En dag är värd lika mycket som tre för den, som gör allt på sin rätta tid.

*

Ju mindre fördragsamhet man har med sig själv, desto mer fördragsamhet kan man hysa för andra.

*

Vad som ej brådskar måste man göra fort, för att i god ro kunna göra vad som brådskar.

*

Ack, vilket nöje ligger det ej uti att giva! Det skulle ej finnas några rika, om de vore i stånd att erfara detsamma.

*

Man bör ej använda den, som man misstror, och ej misstro den, som man använder.

*

Till ryktbarhet går man genom palatset, till rikedom genom torget och till dygd genom ödemarken.

Insänd litteratur.

Varde ljus! missionskalender 1922, utg. av Ev. Fosterlandsstiftelsen. Pris. 3: 50.

Från K. M. A:s Förlag:

När och Fjärran, 21:sta årg. Pris 1: 50. Synnerligen smakfull utstyrsel och ett gediget innehåll.

Guds vapenrustning, föredrag vid Södertäljekonferensen 1921 av Fr. Hammarsten, E. Modersohn och E. Lindeberg. Pris 1: 75.

Svenska Missionsförbundets Förlag:

Vinterny 1921, jultidning utg. av Svenska Missionsförbundet. Pris 2: 50.

Hem, Hem, 16:de årg. Pris 1: 35.

Kring Granen och Brasan 1921, 33:dje årg. Pris 65 öre.

Barnens Jul, 9:de årg., 1921. Pris 45 öre.

Sv. Kyrkans Diakonistyrelses Förlag:

Tillkomme ditt rike, årsbok utg. av Svenska Kyrkans Missionsstyrelse, 16:de årg., 1921. Pris häft. kr. 2: —, kart. kr. 3: —.

Stjärnan från Betlehem 1921. Pris 45 öre.

För våra unga missionsvänner.

Rövarens dotter.

Hon var trött, lilla Sing-er, där hon gick och bar på sin lille bror. Mor tog honom en stund för att giva honom mat, och som en pil for hon iväg ut på gatan, där andra barn roade sig med fjäderboll. Den utgjordes av ett kashmynt inlagt i en tygbit, varvid en hönsfjäder var fästad, och den sparkas med foten högt i luften. Små flickor lära sig att räkna på detta sätt, ty de räkna, hur många gånger de kunna sända den upp i luften, utan att den faller till marken.

Nu ropade mor igen. Bror hade somnat, men hon skulle hämta bränsle och göra upp eld. Aj! Där stack hon sig på de törniga grenarna. Ut med stickan och tänd på elden! När den brann, drog hon på blåsbälgen, för att vattnet skulle koka. Mor knådade en deg av vatten och mjöl, som kavlas ut, tills den blir tunn nog, skäres i smala stremlor och kokas i vattnet. Med tillsats av olja, grönsaker och litet salt utgör denna rätt näst brödet kinesernas huvudföda.

När mor arbetade med, gick det lätt. Men mor hade förlorat all lust att arbeta och var likgiltig för alltsammans. Vad tjänade det till att stå i? Far röktc ju ändå upp alltsammans i opium. Sydde hon för andra och förtjänade litet därpå, så tog han det. Vävde hon tyg till kläder, tog han och sålde detta. Allt lösöre, som kunde förvandlas till pengar eller opium, användes till att tillfredställa fars begär. Farmor trätte, den långe farbrodern, som för sin längds skull fick bära namnet »utlänningen», blev uppbragt, ty redskap försvunno från hemmet. Och gudarna, ja, de stodo väl där i sin nisch med rökelsekoppen och de avbrända rökelsestickorna däri. Men någon tröst gåvo de icke i hemmet. Icke en enda solstråle sken in till dem.

Så kom mormor och moster på besök. »Mostern» var en liten flicka på 10 à 12 år. De voro enkelt men ordentligt klädda,

och Sing-er tänkte: »Vad mormor ser glad ut! Men att de vill ha stora fötter!»

Själv hade hon allaredan sina fötter bundna med tygremsor. Som hon funderade på detta, hörde hon mormor tala med sin mor om Gud och om Jesus Kristus, som älskade oss så, att han dog för våra synder. Mor menade, att en sådan religion icke kunde passa för henne, ingen kunde väl älska henne! Någon glädje fanns väl icke för henne.

Jo, sade mormor, Gud kan hjälpa, han har utvägar, där vi se bara mörker. Sjung litet, sade hon sedan till sin yngsta dotter, som hade gått en tid i missionens skola. Och hon sjöng: »Jesus älskar mig, jag vet, ty min Bibel säger det». Grannarna fingo höra sången och kommo in och mormor var snart i gång med att tala om Jesu kärlek i hans offergärning på korset och om himmelens härlighet. Icke var hon någon begåvad kvinna, hon hade haft svårt att lära sig läsa, men Jesus älskade hon, och med sitt varma hjärta ville hon föra hela byn till den Frälsare, som givit henne själv både hopp och liv.

Sings moder var glad över besöket. Tänk, att få en Gud, som hörde bön i stället för dessa stumma gudar! Men kunde det väl vara för henne?

Far hade slutit sig till de stora rövarhoparna, som strövade omkring i trakten. Ännu mer rädd var lilla Sing för denne, som skulle vara hennes far. Hans gevär, som han bar, hans knivar, och det förhärdade uttrycket i hans ansikte skrämde henne. En dag kom denne obarmhärtige fader hem med ett kontrakt. Lilla Sing-er var såld, hon skulle bli sonhustru i ett hedniskt hem, när hon blev stor nog. Mor grät, Sing-er gick stillatigande omkring, hon var ju blott en handelsvara.

Mormor kom så ofta hon kunde med mostern den långa vägen för att vinna dem och byfolket för Herren. De sjöngo för dem sånger om Jesus, talade och bad. Större och större blev skaran av dem som lyssnade till budskapet, och snart kommo de med till missionsstationen.

Fastän morföräldrarna voro fattiga, togo de Sing-ers mor och tvenne barn hem till sig, så att också de skulle få höra evangelium på missionsstationen. Där fick Sing-er se och uppleva mycket, som var nytt för henne, och som lärde henne förstå att de kristnas Gud var en god Gud.

En dag kom missionärens fru och frågade, om lilla Sing-er fick komma varje dag till missionsstationen och bli lekkamrat åt deras lille son, som var så ensam, sedan hans äldre syskon hade rest hem till Sverige för att gå i skola. Maten

Foto O. Svensson.
Tvenne hittebarn.

skulle hon få där, men stjäla, ljuga och bruka fula ord måste hon avstå ifrån. De två kommo så väl överens, och snart voro de i full gång med att leka med varandra.

En dag blev hon hemkallad, ty far hade kommit till morföräldrarna på besök. Hon blev så rädd. Skulle far nu taga dem alla hem till byn, där allt var så mörkt och tungt? Fadern sökte locka den lilla flickan till sig, men hon ville inte kom-

ma. Då gick han åter sin väg. Inga varningar från svärföräldrarnas sida kunde få honom att vända om från sitt syndaliv. Icke långt därefter kom bud om att han blivit skjuten under en sammandrabbning.

Mor måste nu hem till sin by, men Singer blev kvar på stationen. Bedrövad såg hon ut, men ingen tår fälldes, och intet ord förrådde, vad hennes barnahjärta kände. Länge farbror hämtade den döde utifrån fältet, och han begravdes på familjens gravplats. Farbrodern började nu uppsöka den plats, där de troende samlades, och han blev mer och mer övertygad om att där allena fanns frid för hans själ.

Dagen kom, då mormors böner blevo besvarade. Flera från denna by blevo döpta. Och huru glada voro icke de troende, då de i den byn fingo till stånd en riktigt trevlig församlingslokal.

Sing-ers mormor och moster voro med då. Hennes farbror såg så glad ut. Han hade kort förut fått erfara, hur Gud räddade hans liv från rövarna. Och nu ville han leva för Gud, och vid det följande stormötet blev han också antagen till dopet. Lilla Sing-er såg så glad ut, då farbror blev döpt, och mormor riktigt strålade av himmelsk glädje.

Tiden kom då Sing-ers svenske lekkamrat skulle resa till skolan. Och då måste hon åter komma hem till mormor. Mor hade fått plats som matmor i Daggryningens skola, och där arbetar hon med liv och lust. Det är ju också hopp om att Sing-er kan få lära sig att läsa, men — och det är ett stort men — hon är ju såld av sin avlidne fader, rövaren, till hedningarna.

Får evangeliet nå det hemmet, så finns det ju hopp för vår lilla vän, i annat fall går hon mänskligt sett en mörk framtid till mötes. Säkert är denna hednafamilj lagd på mormors hjärta. Skola icke även vi bedja, att de må bli förda till Gud nu eller genom den lilla, som sedan kommer in i deras hem såsom brud?

Tant Dagny.

Från världsmissionsfältet.

Märkliga massrörelser i Afrika.

I S. L. nr 23 år 1919 förekom en redogörelse för den kraftiga massrörelse mot kristendomen, som utbrutit i Nigeria. Denna rörelse har sedan dess vunnit en allt större utbredning, och de underrättelser, som nu meddelas därifrån, äro på allt sätt ägnade att uppkalla till Herrens pris och bön.

Det område, varom nu är fråga, utgöres av distriktet Apollonia i västra delen av *Guldkusten* med huvudstaden Axim. Detta område har först helt nyligen varit föremål för missionens arbete. I huvudstaden fanns en blomstrande församling, och i kustbyarna funnos små kapell. Men alla försök att intränga i det inre av landet voro fruktlösa. Fetischdyrkan höll människorna i sitt järnhårda bann. Människooffer förekommo alltjämt trots regeringens alla bemödanden att utrota det.

Hela detta avlägsna, vilda hednaland är nu indraget i en ström, som leder fram till kristendomen. En missionär, som besökte distriktet i aug. 1914, fann där 8,000 omvända, som begärde att intagas i församlingen. I 52 byar hade invånarna under den föregående tiden brutit helt med sin fetischdyrkan, bränt sina avgudabilder och förstört sina trollmedel och förklarat sig för kristna.

Anledningen till denna utomordentliga massrörelse är mycket märklig. Ur öknen uppträdde plötsligt en profet med en brinnande botpredikan. Han är ingen inföding från Guldkusten utan tillhör de föraktade daglönarna från Västkusten. Han hette Harris och var från början endast en vanlig dopkandidat, som ännu icke upptagits i församlingen. Snart visade det sig emellertid hos honom tydliga tecken på en profetisk kallelse. Utan något som helst »officiellt» uppdrag begav han sig ut som evangelist, utan penningar och utan skor på sina fötter. I handen bar han ett stort kors av bambu som trons symbol. Han livnärde sig av vad folket gav honom. Hans budskap var enkelt: avgudadyrkan är förkastlig, trollmedlen äro till

intet nyttiga. Det finnes endast en Gud, han som är alla människors Fader, och en Frälsare, Jesus Kristus. I det namnet uppfordrade han sina åhörare att lämna sin fetischdyrkan och mottaga tron. Han hade inga tankar på att grunda en ny sekt. Han uppmanade alla, som omvände sig, att sluta sig till närmaste församling i och för vidare undervisning. Han sade: »Jag är ingen präst, jag är endast en predikares röst i öknen. Gören bättring, ty himmelriket är nära!»

Mannen drog från by till by och stora massor följde honom. Hans makt var förvånande, och hans budskap oemotståndligt. Människorna församlade sig i hundratal för att förstöra sina avgudabilder och amuletter. Fetischpräster avsvuro offentligen de mörkrets gärningar som de övat, och vad som är ännu märkligare: många, många av de infödda förklarade sig redo att avsäga sig månggiftet — det största hindret för kristendomens framgång i Afrika.

Vandringspredikanten försvann lika plötsligt, som han kommit. Hans tjänst omfattade endast tre månader. Därefter drog han sig över på franskt område. Mitt uppe i scener liknande de ovan skildrade blev han där häktad av myndigheterna såsom fridstörare och förvisad ur landet.

Profetens verk var slut. Nu började prästens uppgift. Överallt där profeten dragit fram, fann man en utdöd fetischdyrkans rykande askhögar. De gamla fetischhyddorna voro försvunna och hade ersatts av bambukapell, där församlingar samlades med ett nytt ljus strålande i sina ansikten fulla av brinnande längtan att höra mera om kärlekens sköna budskap. Egentligen voro de ännu icke kristna. De voro sanningssökare. Deras begäran att få följa den Herre och Mästare de så nyss funnit var fullt uppriktig, även om de ännu icke kunde överblicka allt, som det skulle innebära för dem.

Rörande och gripande var att iakttaga byfolkets ihållande begäran om lärare.

Därom skriver en missionär bland annat följande:

»En bild har outplånligt inristats i min själ. Det var i en usel lerkoja, där 150 människor församlats, som ännu för tre månader sedan icke ens hört Jesu namn. Aftongudstjänsten var över. Men församlingen stannade kvar. En gammal man stämde upp en improviserad sång på en vemodig melodi. Den beskrev de forna dagarna i mörkret och fruktan under de onda andarnas våld, samt morgongryningens ankomst, som lovade lyckligare dagar i Guds kärleks solsken. Församlingen stämde in i kören:

»Vi bära en börda av synder
Vi bringa bördan till dig.
Säg du oss en väg till befrielse
Från denna tunga last.»

Åter och åter sjöngo de dessa ord. Då steg en gammal man upp, äskade ljud och sade: »Jag är hövdingen här i byn. Jag och mitt folk ha lämnat den fetisch våra fäder dyrkade. Vi önska tjäna den levande Guden. Men vi veta icke vägen. Vi äro som små barn, som behöva ledning. Vi vädja till eder. Stannen kvar! Lären oss!»

Det märkvärdigaste av allt är, att denna rörelse i slutet av 1920 synbarligen utan någon yttre förmedling har spritt sig över till Kumase i *Aschanti-land*. Därom föreligga följande meddelanden från en engelsk missionär.

»I slutet av 1920 kom en storväxt aschanti-man med värdigt utseende till mitt hus, bärande ett enkelt träkors i handen. Han sade att Gud befallt honom att predika. Och efter vad hans följeslagare sade, kunde det icke råda något tvivel om att icke Gud bekänt sig till hans tjänst. Han är en obildad, okonstlad man, men han har fått bliva anledningen till ett evangelie triumftåg, som till sin hastighet och omfattning påminner fullständigt om den första pingst-tiden. Hela bymenigheter med sina hövdingar i spetsen hade avsagt sig sin avgudadyrkan och mottagit den kristna tron. Ingen dag går i Kumase utan att sådana Kristussökare komma dit. Många ha vandrat ända till 50 à 60 mil (eng.) från sina byar. I en by fanns för sex månader sedan icke en enda kristen. Nu predikade jag där för 300 dopsökande.

Vid gudstjänstens slut tågade vi, åtföljda av byns hövding och äldste bygatan fram, staplade upp en stor hög med avgudar, fetischer och amuletter, hällde petroleum över den och sjöngo en sång, medan dessa tecken på mörkrets makt förbrändes till aska.»

Bristen på arbetare gör sig naturligtvis oändligt starkt kännbar i de trakter, där dessa underbara rörelser gå fram. Det är därför dubbelt vemodigt att tänka på att den gamla livskraftiga Baselmissionen, som förut arbetat i Guldkusten numera i kraft av Versaillesfreden är förvisad även från detta arbetsfält, utan att någon annan mission kunnat upptaga dess arbete.

REDOVISNING

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under november månad 1921.

Allmänna missionsmedel.

1907. »Försält arbete», Skellefteå, till E. Sjöströms underhåll 110: —
1908. N. S., Skellefteå, till dito 20: —
1909. »En nypa mjöl», d:o till d:o 10: —
1910. J. H., Bergsbyn, till dito 10: —
1911. Fru K., Skellefteå, sparb.-medel till dito 10: —
1912. E. P., Habo 20: —
1913. A. J. & A. S., Göteborg 50: —
1914. L. L., Hvetlanda, »tackoffer till Herren för de 60 åren» 60: —
1915. H. G., Göteborg 12: —
1916. A. F., Huskvarna, gm N. M. O. 5: —
1917. Fru D., Huskvarna, gm d:o 2: 25
1918. N. M. O., d:o 30: —
1920. St. Åby Östra syfören. 250: —
1921. A. H., Norrköping 5: —
1922. L. N. K. A., Göteborg 25: —
1923. O. & H. K., Lund 100: —
1924. Torsåkers Ev. Luth. Mfg:s arbetsför. 50: —
1925. M. O., Storsjö 25: —
1926. Fören. K. K., Vänersborg, gm E. L. 300: —
1927. »Herrens del» 25: —
1928. »Från en Herrens tjänare» 100: —
1929. H. B., Stockholm 10: —
1930. S. U., d:o 1,000: —
1931. »Annie» 10: —
1932. Hebr. 13: 5 10: —
1933. C. T., Saltsjö-Storängen 200: —
1934. A. H., Köping 20: —
1935. »T.» 915: —
1936. H. S., Sthlm, »en minnesblomma på fru Anna Dillners grav» 5: —
1938. C. W. C., Leksberg 20: —
1940. Skördefäst i Ölmstad, gm S. G., Brötjemark 100: —
1941. »Till Kina-missionen 4/11 1921» 5: —
1942. E. R., Markaryd, gm E. S. 4: 55
1943. E. A. 100: —
1944. E. J. 25: —
1945. E. K. 25: —
1946. S. K. 11: —
1947. S. L. 10: —
1948. Th. L. 5: —
1949. L. S. 2: —
1950. A. K. 2: —
1951. J. A. L. gm R. A,. Gefle 100: —
1952. E. P. gm d:o 25: —
1953. R. A., Gefle 50: —
1955. H. E., Vånga 10: —
1956. Skellefteå landsförsaml. gm A. L. 100: —
1957. G. S., Lidköping 63: 53
1958. E. H., Uppsala 10: —
1959. »Av 84-åring» gm W., Malmberget 4: —
1960. Kinakretsen. Umeå 116: —
1961. »Tackoffer» 100: —
1962. J. J., Hälsingborg 50: —
1963. L. U., Stockholm 100: —
1964. G. W., gm S. L., Ystad 12: —
1965. Koll. i Värnamo, gm J. U. 87: 25
1966. »Kinesernas vänner», Värnamo, gm dito 15: —
1967. Mfg. Ljungby 10: —
1968. E. S., d:o, resebidrag 10: —
1969. M. M., d:o 30: —
1970. N. H., Hörle 50: —
1971. Koll. i Råhult, gm F. F., Fryele 20: —
1972. D:o i Rönnhult gm K. A., d:o 10: 50
1973. D:o i Missionshuset, gm S. G. L., d:o 18: 60
1974. Resebidrag från Torteryd 6: —
1975. Koll. i Svenarum gm C. E. T., Ettrarp 63: —
1976. C. S., Hook 9: —
1977. Mfg. Hook, resebidrag 10: —
1978. H. & A. J., Hook 5: —
1979. Vid sparb.-tömning i Sjöafall, gm A. J., Fredriksdal 106: 25
1980. Ur skolbarnens i Gransäng sparb. gm A. J. 50: —
1984. J. H., Tenhult, »av Herrens tionde» 50: —
1986. A. H., Svensgöl, offerkuvert 5: —
1987. O. A., Spjutsbygd, d:o 30: —
1988. M. S. gm A. G., Kristianstad 10: —
1989. Koll. i Järna 5/11 10: —
1990. D:o i Mölnbo 6/11 40: —
1991. Syföreningen i Melby 100: —
1992. Kinakretsen i Gtbg, till E. Gunnardos underhåll 65: —
1995. »Tionde, ske Guds vilja» 7: —
1996. Ölmstads N:a Arbetsfören. 100: —
1997. K. F. U. M:s missionskrets i Gtbg 50: —
1998. E. W., Söderhamn 25: —
1999. »I stället för blommor till fru Anna Dillners bår» 355: —
2002. E. B., Stockholm, d:o 5: —
2003. E. O., Mösseberg 10: —
2004. F. P., Björklinge 10: —
2005. H. J. 50: —
2006. Föreningen »Missionsvännerna», Norrköping 100: —
2011. K. N., Jönköping 50: —
2012. Onsmnd gm d:o 20: —
2013. Behållning av kaffeförsäljning vid möte 2/7, gm F. Ö., Spöland 37: 25
2014. Kinakretsen, Gtbg, till E. Gunnardos underhåll 350: —
2015. »Herrens medel» gm A. P., Hackvad 50: —
2016. Offerkuvert gm d:o 11: —
2017. Kollekter vid Hvetlanda Flickföreningsymöten gm H. S. 110: —
2018. Offerkuvert från Fridhem, gm H. J. 10: —
2019. Ur »Pauls» sparb. gm d:o 15: —
2020. I. & W. L., Sjötorp, »tackoffer» 100: —
2022. A. W., Lidingön 5: —
2023. Överskott på H. S. Ö. 15: 93
2024. E. R., Kneippbaden 50: —
2026. Obs.! Sparade tobaksslantar m. m. 30: —
2027. H. S., Vännäs 20: —
2028. Barkeryds arbetsförening 200: —
2029. Tenhultskretsen av Rogberga kristl. undomsförening 100: —
2030. Karstorps mfg 100: —

2031. O. S., Norderön 25: —
2032. J. K., Sanda 112: —
2033. Missionsmedel fr. Skattungbyn gm M. S. 50: —
2034. Sparb.-medel från Norrköping, G. & I. F. 70: 55; I. A. 18: 45; M. J. 10: —; O. Ö. 21: —; O. Ö., »Herrens tionde» 20: —; S. B., »Herrens tionde» 100 240: —
2036. S. L., Järna 7: 75
2037. »Syskonen H:s offerkuvert» 12: —
2038. A. J:s stärbhus, Väversunda 100: —
2039. H. P., Hälsingborg 50: —
2040. »Syskonringen på fjället» gm E. W., Dals-Rostock 12: 50
2041. »Från okänd» gm G. G., Motala 77: 50
2042. Kinakretsen i Gtbg. resebidrag till H. T. 40: —
2043. »Nya vänner» gm M. H., Magra 150: —
2044. Spölands kristl. ungdomsförening 200: —
2045. Syföreningssparbössan gm J. S., Malmö 378: 08
2046. A. V. gm d:o 100: —
2047. H. H. gm d:o 30: —
2048. I. N. gm d:o 10: —
2049. G. N., gm d:o 10: —
2050. Fr. P. gm d:o 10: —
2051. E. T. gm d:o 7: 20
2052. M. H. gm d:o 5: —
2053. S. S. gm d:o 5: —
2054. G. K. gm d:o 12: —
2055. E. J., Ludvika 10: —
2058. K. F. U. M:s mellersta förbund till M. Ringbergs underhåll 250: —
2059. P. N., Östervåla 40: —
2060. Kristdala mfg 625: 35
2062. Testamentsmedel efter avlidna fru Freja Wallin, Stockholm 5,102: 78
2063. M. L. gm M. B., Heide 5: —
2064. M. P. T., Linköping, rab. å böcker 2: 81
2065. »Ur sparbössan» 2: 65
2066. L. W. P., Luk. 15: 32 2: 57
2067. Häveryds mfg 50: —
2069. Mullsjö Arbetsför. 200: —
2070. A. R., Gtbg. till fru Böllings underhåll 50: —
2071. S. J., gm M. K. 7: 75
2072. K. E., gm d:o 4: 65
2073. S. L., Styrestad, gm d:o 10: —
2077. »Onämnd», en liten blomma till fru Anna Dillners minne 6: —
2078. K. L. gm K. F. U. M., Stockholm 25: —
2079. Förbundet mellan Sveriges K. F. U. M., Uppsvenska distriktet, till O. Beinhoffs underhåll 600: —
2080. »I stället för blommor till fru Anna Dillners bår» 20: —
2081. Dito dito 1: —
2083. K. F. U. M:s mellersta förbund, till M. Ringbergs underhåll 500: —
2084. »Tackoffer för bönhörelse, Hamrånge» 5: —
2085. Torteryds mfg. sparb.-medel 200: —
2086. »Tant A.» 5: —
2087. K. A., sparb.-medel 6: —
2088. A. N., d:o 6: —
2089. C & S. K., d:o 12: —
2090. A. L., d:o 15: —
2091. Rab. å H. S. Ö. 3: 97
2093. M. L., Kumla 10: —
2094. M. Ö., Stocksund 200: —
2095. A. L., Skälderhus 20: —
2096. Mölnlycke mfg 15: —
2097. Koll. å K. F. U. K., Ystad, gm S. L. 20: 25
2098. Skäldervikens syförening 50: —
2099. Testamentesmedel efter A. D. 500: —
2102. »Magdalenas sista gåva» gm H. I., Älgarås 11: 10
2103. K. F. U. K., Gtbg. resebidrag till H. T., gm E. S. 26: —
2104. H. A., Karlskrona 2: —
2105. I brevlådan 29/11 10: —
2106. G. K., Björköby, »Herren till pris» 25: —
2107. Grebo ungdomsförening 30: —
2108. »En missionsvän» gm A. L. 17: —
2109. A. G., Malmö, rab. å böcker 14: 37
2110. M. J., Norrköping, d:o 25: —
2119. Koll. i Björkö gm P. J., Björköby 21: —
2120. M. K., d:o, »tackoffer» 90: —
2121. H. L., d:o 5: —
2122. Koll. i Naglarp, gm L. B., d:o 30: —
2123. »Onämnd», Höreda 8: —
2124. Ekekulls mfg 75: —
2125. Koll. i Ekekull, gm N. P. O., Skede 7: 10
2126. D:o i Holsbybrunn gm A. H. 17: 25
2127. E. E., Kvillsfors, resebidrag 10: —
2128. Koll. i Näsby gm E. K. 67: 27
2129. Hvetlanda kristl. udfg, vid offerafton 427: —
2130. Vid sparb.-tömning i Tenhults skola gm J. H. 87: 35
2131. N. mfg i Skärstad 150: —
2132. Koll. i Ölmstad, gm O. L., Brötjemark 16: 50
2133. D:o i Eksjö 23: —
2134. D:o vid kretsmöte i Ulriksdal, gm A. S., Hvetlanda, till M. Lindéns underhåll 47: 25
2135. Ungd.-föreningen i Ulriksdal, resebidrag 20: —
2136. Obs! Sparade tobaksslantar m. m. 30: —
2137. »Tionde» 12: 15
2138. Kinakretsen, Umeå 60: —
2139. Koll. i Malmen 25/11 21: 30
2140. D:o i Lotorp gm F. A., Finspång 12: 50
2141. D:o i Hällestad gm E. M. 12: 07
2142. D:o i Ljusfallshammar gm H. 3: 65
2143. D:o i Grytgöl, gm A. A., Ljusfallshammar 45: —
2144. D:o i Gultebol gm A. 32: 50
2145. D:o i Gistad, gm E. R. 25: —
2146. Linghems mfg, resebidrag 5: —
2147. Koll. i Maspelösa gm S. T. 36: —
2148. S. T., Maspelösa »fyllnad» 14: —
2149. Resebidrag i Mjölby gm A. H. 15: —
2150. D:o i Boxholm gm A. B. 10: —
2151. Koll. i Tranås gm K. B. 28: 75
2152. B., d:o gm d:o 1: 25
2153. Koll. i Vårdsberg gm F. G. 23: 56
2154. D:o i Brestorp gm K. B. 13: 01
2155. D:o i Linköping gm M. P. T. 27: —
2156. Koll. i Landeryd, gm N. C., Hjulsbro 23: —

Kr. 19,176: 85

Särskilda ändamål.

1919. E. B., för evang. i Yuncheng 5: —
1937. P. E. W., Djursholm, för evang. Sung Hsi-lien 80: —
1939. H. A., Sthlm, till Emma Andersson för upptagande av bibelskola 125: —
1954. M. M. & M. P., Sjömarken, för skolg. Uei Jong-seng 50: —
1981. Syförening och vänner i Ljungby till barn- och kvinnoarbetet 115: —
1982. A. A., Ljungby, till d:o 20: —
1983. »Bönhörelse», till E. Andersson, att anv. efter gottfinnande 10: —
1985. S. S., Kiel, för evang:s underhåll i Mienchih 137: 50
1993. K. F. U. M:s missionskrets, Gtbg, till D. Landius verks. 150: —
1994. »Daggryningsmedlem, tionde», till arb. i Tungchowfu 3: —
2000. »I stället för blommor till fru Anna Dillners bår», till kvinnoskolor i Kina 900: —
2001. L. M. F., till Kvinnl. Sem:s övningssk. 1,500: —
2007. K. S., Huskvarna, till evang:s underhåll i Hoyang 400: —
2008. S. S., Alingsås, till de nödl. i Kina 10: —
2009. Missionsvänner i Tålebo, till evang. Yuen Ynin-shen, gm V. F. 37: —
2010. Söndagsskolbarnen i N. Skärstad, för en skolgosses underh. gm S. S. 80: —
2021. »Minne från nyåret 1919 i S.» till N. Engbäck att anv. efter gottf. 5: —
2035. C. L., Storvik, »tack för undfången nåd», till sommarhem i Shui-iu 50: —

PRENUMERATIONSANMÄLAN FÖR ÅR 1922.

Kina-Missionstidningen Sinims Land,

organ för Svenska Missionen i Kina, anmäler härmed sin 27:de årgång. Tidningen utkommer under år 1922 med två 16-sidiga och ett 24-sidigt nummer i kvartalet. Redovisningen införes hädanefter endast en gång i kvartalet.

Sinims Land kommer att redigeras efter samma plan som föregående år. Den vill vara en enande länk mellan missionsarbetarna på fältet och dem, som i hemlandet genom sin förbön och offer bära upp missionens heliga sak. Genom uppbyggelseartiklar och bibelstudier — missionär Erik Folke kommer att fortsätta sina bibelstudier över ämnet: »Guds folks vandring» — samt genom sammanfattande översikter av missionens stora verk bland folken, vill Sinims Land bliva missionens vänner till hjälp, uppbyggelse och glädje.

Tidningens pris blir: helt år kr. 2: 50, 3 kvartal kr. 1: 90, halvår kr. 1: 50, ett kvartal kr. 0: 90, en månad kr. 0: 75.

Sänd till utlandet kostar tidningen kr. 3: 50 pr år.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å närmaste postkontor, erhålla, mot insändande till exp. av postens kvittenser, kr. 2: 50 för varje 5-tal ex. men då intet friexemplar.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

När mindre än 5 ex. tagas bör prenumeration ske på posten.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen.

2056. S. S., Malmö, till »lille Olle» hos A. Hahne 100: —
2057. J. E. S., Malmö, till »vår gosse» hos M. Pettersson 100: —
2061. »I stället för blommor till fru Anna Dillners bår», till kvinnoskolor i Kina 100: —
2068. Syfören:s n:r 1 sparb. till bibelkvinnor i Honanfu 90: —
2074. A. A., Östra Ryd, till M. Pettersson, att anv. efter gottf. gm M. K. 5: —
2075. I. & N. J. P., Bjärby, till d:o gm d:o 10: —
2076. »Kinavän» till N. Engbäck, för hans skolg. i Puchow 100: —
2082. S. J., Vadstena, till M. Nylin, för »Påskbarnet» 25: —
2092. Hednavännernas Allians, för evang. Loh Teh-tao, Ching U-hwa och Koh Yung-uang 300: —
2100. Daggryningen i K. M. A., till lärarinna i Ishih flickskola 150: —
2101. K. F. U. K. gm K. M. A., till K. F. U. K:s flicka i flickskolan i Ishih 50: —
2111. E. O. U., Gonäs, för evang. underh. 80: —
2112. A. B., Skärstad, till Barnh. i Sinau 25: —
2113. Vid sparb.-tömning i Tenhults skola gm J. H. till underh. av ett barnhemsbarn i d:o 50: —
2114. M. J., Edderyd, »från Herrens potatisland», till utdelande av evangeliedelar 16: 50
2115. L. J., d:o till d:o 10: —

Kr. 4,889: —

Missionshemmet.

2025. A. A., Julita, till Barnens Hem 9: 19
2116. L. B., Björköby, till d:o 10: —
2117. »Onämnd» till d:o 10: —
2118. E. A., Hvetlanda, till d:o, till julskinka 20: —

Kr. 49: 19

Allmänna missionsmedel	**19,176: 85**
Särskilda ändamål	**4,889: —**
Missionshemmet	**49: 19**
Summa under nov. mån. 1921	**Kr. 24,115: 04**

Med varmt tack till varje givare!

»Herren har utvalt Sion. — Dess förråd skall jag rikligen välsigna, åt dess fattiga skall jag giva bröd till fyllest. Dess fromma skola jubla högt.» Ps. 132: 13, 15, 16.

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **Riks 44 59. Allm. 224 73.**

INNEHÅLL:

Ill. — Julens gåva och tecken. — Julens bjudning. — Guds folks vandring. VII. — Då julljusen tändes. — »I skolen vara mina vittnen.» — En julklapp. — Evangelisten Li Pao-lo. — Tacksägelse- och böneämnen. — Brevavdelningen. — Från redaktion och expedition. — Kinesiska tänkespråk och ordspråk. — Insänd litteratur. — För våra unga missionsvänner. — Från världsmissionsfältet. — Redovisning. — Prenumerationsanmälan.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget 1921.

Han sviker aldrig, prisat vare hans namn, alla hans löften äro ja och amen i Jesus. Ibland har jag det trångt, men han sänder hjälp. Ingen skulle vilja tro, att jag ger bort lika mycket, som 'korparna' ge mig. Somliga skulle aldrig tänka på att giva ett öre till missionen, men de ge mig gärna en 50-öring till en bit stek. Så kan jag undvara steken. Må Herren utgjuta sin Ande och omvända tusenden och tiotusenden, beder Er tillgivna —.»

I ett senare brev heter det:

»I förmiddags fick jag missionstidningen *(China's Millions)* och som jag inte är riktigt bra, har jag genast läst igenom den. Det är mycket i den, som uppfordrar till pris och tacksägelse, ja, till tackoffer också, för hans stora godhet att besvara bön. Låt oss hålla ut i tro, ty det finns ett sådant överflöd på regn . . . Jag blev mycket bedrövad att läsa om hungersnöden och närsluter 5 kr. till missionen och 3 till de nödlidande. Jag hade en het strid om saken, men Gud vare tack, jag fick kraft att segra och göra det med glädje, också. Satan sade: 'Varifrån skall du få dina 32 kr. till hyran i maj?' Jag svarade: 'Det vet jag inte, men Herren vet, att jag måste ha dem, och jag kan inte stå i skuld!' Jag tänkte på vad Jesus hade gjort för mig och på de välsignelser jag alltid begär av honom, och så tog jag och bredde ut pengarna framför honom på stolen och böjde mina knän och överlämnade dem åt honom, varenda krona. Och när jag hade gjort det, vad jag kände mig lycklig! Å, kära vän, Herren skall aldrig länge sa i skuld till någon. O, det är gott att få andliga välsignelser för timliga gåvor. Han är så god, prisad vare Herren!»

På ett underbart sätt grep Herren in och besvarade hennes bön angående pengarna till hyran. En bekant till mr. Broomhall kom att få del av hennes brev, och djupt gripen av hennes enfaldiga, levande tro, sände han henne genast de 32 kr. hon behövde.

Hur hon tog emot den hjälpen från Herren erfara vi i hennes nästa brev till mr. Broomhall.

»Ert brev fyllde mig med helig fruktan. Jag skulle ha velat ropa och dansa, om jag kunnat. Jag kände mig så överväldigad av Guds stora kärlek till mig och hans godhet. Om en stund tog jag alltsammans och bredde ut det inför Herren och bara grät av ett överfullt hjärta. Mina tårar voro mina enda ord för en stund. Därefter bad jag Gud om andliga och timliga välsignelser först över er, och över herr — (den vänlige givaren). — — Jag måste tala om, hur jag fått så mycket pengar. Jag har varit sjuk en tid, och en dam kom för att se till mig, och hon gav mig 11 kr. till kol och kött. Jag tyckte förstås, att jag behövde en hel del saker, men eftersom halva tiden gått, tills jag skulle betala hyran, ville jag göra allt, vad jag kunde för att spara till den. Men Kina, arma Kina, med dess millioner döende utan Jesus och manga t. o. m. utan bröd! Jag kunde inte behålla det. o, nej! Jag hade både hem och bädd och föda.

Å, om jag kunde göra mera. Fienden frestade mig svårt, men vilken ljuvlig frid jag erfor, då jag överlämnade det åt min Herre. Ja, jag fröjdar mig därvid. Fienden säger visserligen stygga saker till mig, men han är en lögnare från begynnelsen, och jag kan äta eller icke äta alldeles som jag vill för honom. Djävulen predikar alltid över halva texten. O, vilken nad att segra över honom!»

Sådan var hon, denna Herrens trogna tjänarinna, i sin böne- och offertjänst för de heliga. Månne icke hennes tro och hennes kärlek måste komma manga av oss att blygas. Än mer! Månne vi icke behöva böja oss inför Herren och bekänna som synd, att vår tro kommit till korta, när det gäller givandet till Herrens verk?

Om du böjer dig, och om du bekänner din synd, så är det visst, att Herren skall göra »något nytt» med dig — även i detta avseende.